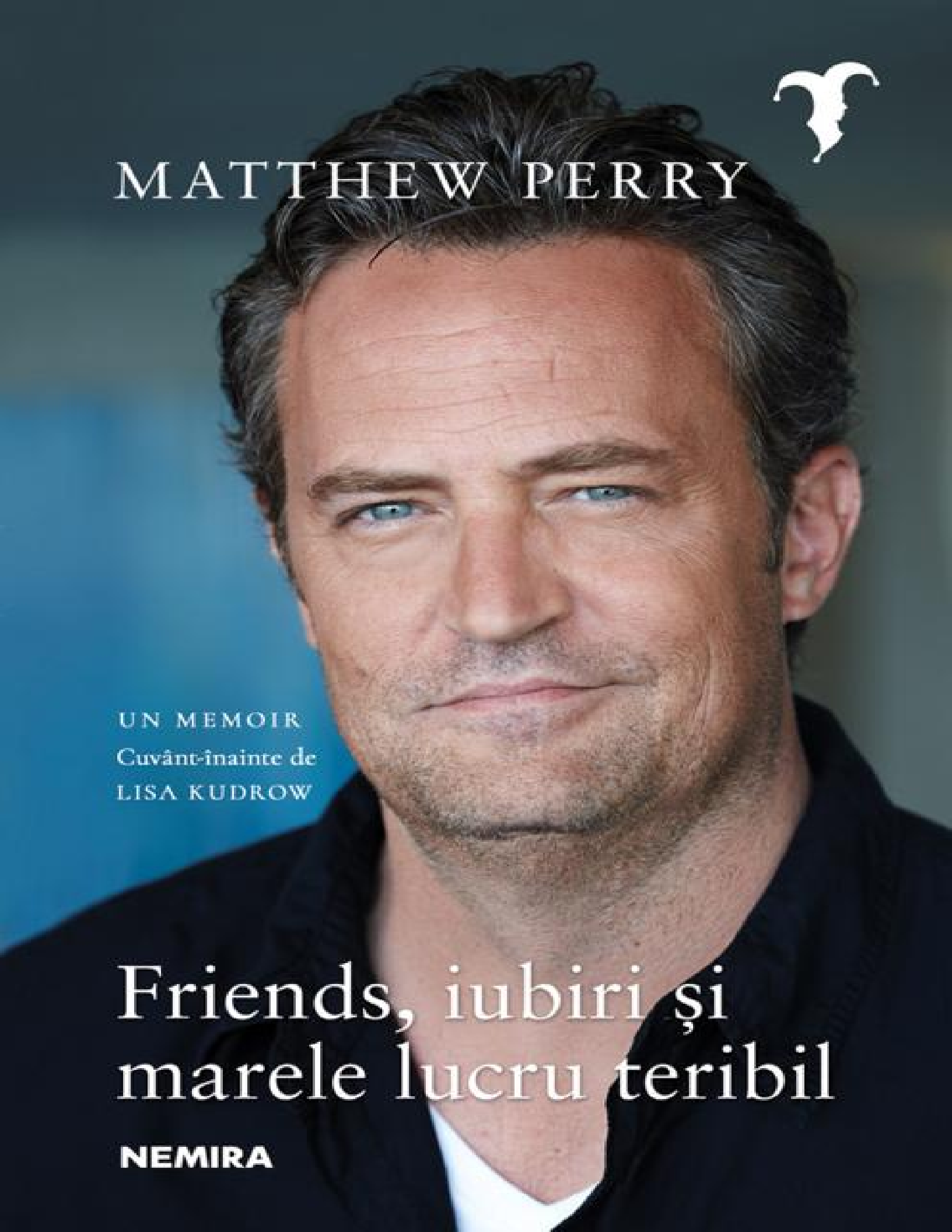

MATTHEW PERRY

UN MEMOIR
Cuvânt-înainte de
LISA KUDROW

Friends, iubiri și marele lucru teribil

NEMIRA

Yorick.ro

Matthew Langford Perry (n. 19 august 1969) este un actor, comedian, scenarist, producător executiv și dramaturg canadiano-american, nominalizat la premiile Emmy și Globul de aur. Este cel mai bine cunoscut pentru rolul lui Chandler Bing în sitcom-ul american Friends (Prietenii tăi) (1994-2004).

MATTHEW PERRY

Friends, iubiri și marele lucru teribil

Colecție coordonată de Irina CERCHIA
Design copertă: © Keith Hayes
Fotografie copertă: © Jeff Dymowski
Prelucrare copertă: Raluca ILIE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Irina CERCHIA
Tehnoredactor: Magda Bitay
Lector: Rodica CREȚU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERRY, MATTHEW
Friends, iubiri şi marele lucru teribil / Matthew Perry ; trad. din lb. engleză și note de : Ruxandra Toma , cuvânt-înainte de Lisa Kudrow. - Bucureşti : Editura Nemira, 2022
ISBN 978-606-43-1420-8
ISBN epub 978-606-43-1463-5
I. Toma, Ruxandra (trad.)
II. Kudrow, Lisa (cuvânt-înainte)
821.111
Matthew Perry
FRIENDS, LOVERS AND THE BIG TERRIBLE THING
Text Copyright © 2022 by Matthew Perry
Foreword Copyright © 2022 by Lisa Kudrow
Published by arrangement with Flatiron Books
All rights reserved.
Copyright © Nemira, 2022, pentru prezenta ediție în limba română
Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Pentru toți cei care suferă. Vă știți voi.

„Cea mai bună soluție este să nu te dai niciodată bătut.“[1]

Robert Frost

[1] Vers din poemul *A Servant to Servants* al poetului american Robert Frost (1874-1963) (n. tr.).

„Ajută-mă să mai trăiesc încă o zi.“[2]

James Taylor

[2] Vers din cântecul *Fire and Rain*, cântec despre dependența de droguri, compus de cantautorul american James Taylor (n. tr.).

CUVÂNT-ÎNAINTE

de Lisa Kudrow

— Ce mai face Matthew Perry?

Asta-i întrebarea care mi s-a pus cel mai des de-a lungul anilor. Și înțeleg de ce atât de mulți oameni sunt curioși – pentru că ei îl iubesc pe Matthew și vor să se asigure că este OK. La fel și eu. Însă m-am simțit întotdeauna deranjată când întrebarea venea din partea presei, pentru că nu puteam să răspund așa cum voiam: „Este povestea lui Matthew și eu nu am niciun drept să o spun în locul lui, serios!“ Și mi-aș fi dorit să pot continua: „Acestea sunt probleme de natură strict personală și mie mi se pare că se ajunge la un soi de bârfă, dacă puneți întrebarea altcuiva, iar eu nu am de gând să-l bârfesc pe Matthew Perry în fața voastră.“ Dar, fiindcă știu că a nu da niciun răspuns ar putea să facă și mai mult rău, câteodată mai spun doar: „Cred că este bine.“ Măcar vorbele astea nu îl aduc din nou în centrul atenției și poate că așa are parte de puțină intimitate, cât timp încearcă să se ocupe de boala lui. Adevărul este că nu prea știam cum o duce Matthew. Așa cum vă va mărturisi și el în carte, ținea totul secret. A durat ceva până și-a găsit cât de cât liniștea, ca să ne poată povesti prin ce trecea. În toți acești ani, eu nu am încercat nici să mă amestec în viața lui, nici să vorbesc deschis cu el, pentru că îmi dădeam seama – din puținele lucruri pe care le cunoșteam despre dependența de droguri și de alcool – că nu am cum să-l ajut să-și revină. Cu toate astea, am avut momente când m-am întrebat dacă nu cumva am greșit fiindcă nu am făcut mai mult, fiindcă nu am făcut nimic. Dar uite că am ajuns să înțeleg că boala asta îl măcina încontinuu

și nu avea deloc de gând să înceteze.

Prin urmare, mi-am concentrat toată atenția asupra lui Matthew, omul care mă făcea să râd zilnic foarte tare și, o dată pe săptămână, aproape că rămâneam fără aer, atât de tare râdeam. Și l-am regăsit pe el, pe Matthew Perry, extrem de inteligent și mereu pregătit cu cea mai bună replică… Fermecător, adorabil, sensibil, inteligent și rezonabil. Tipul ăsta încă există, în ciuda luptelor cumplite pe care le duce. Este același Matthew care ne-a binedispus pe durata istovitoarelor filmări de noapte pentru genericul cu fântâna arteziană. „Toată viața mea, numai în fântâni m-am bălăcit!“ „Suntem cam leoarcă, nu?“ „Tot timpul am fost fleașcă!“ (Datorită lui Matthew ne distram atât de tare în generic.)

Nu l-am văzut pe Matthew prea des după *Friends*[3], așa că nu-mi permit să emit presupuneri în legătură cu starea lui.

[3] Deși traducerea consacrată în limba română a serialului este *Prietenii tăi,* am ales să păstrăm titlul original atât pe copertă, cât și în interiorul textului, pentru că fanii *Friends* îl cunosc astfel; de asemenea, pe copertă am optat să folosim grafia preferată de autor, fără litere cursive, pentru a sugera măcar jocul de cuvinte intraductibil în limba română (n. ed.).

Abia din cartea asta am aflat ce a însemnat pentru el dependența și cum a reușit să-i supraviețuiască. Sigur, Matthew mi-a mai spus niște lucruri de-a lungul timpului, dar niciodată nu a intrat în asemenea detalii. Acum ne primește în mintea și în sufletul lui, într-o manieră sinceră, fără să ascundă absolut nimic. Da, nu mai trebuie să ne întrebați ce mai face Matthew. V-o spune el însuși.

A trecut prin clipe incredibil de grele și a reușit să supraviețuiască, dar habar n-am avut de cât de multe ori a fost pe punctul de a da greș. Mă bucur că ai rămas aici, alături de noi, Matty! Bravo! Te iubesc!

PROLOG

Bună! Mă numesc Matthew, deși e posibil să mă știi după alt nume. Prietenii îmi zic „Matty“.

Și ar cam trebui să fiu mort.

Dacă vrei, poți să consideri tot ceea ce o să citești în continuare ca fiind un mesaj din lumea de dincolo, lumea *mea* de dincolo.

Este Ziua a Șaptea a Durerii. Când zic „Durere“, nu mă refer la vreun deget de la picior strivit și nici la filmul

Cât îmi dai ca să te împușc din nou? Scriu Durere cu majusculă, pentru că a fost cea mai îngrozitoare din câte am simțit vreodată în viața mea – Idealul Platonic al Durerii, durerea imaculată. Se spune că durerile nașterii sunt cele mai rele. În cazul ăsta, durerea mea este cea mai rea dintre toate durerile imaginabile, dar lipsită de fericirea pe care mi-ar aduce-o un nou-născut pe care să-l pot ține în brațe la final.

O fi fost asta Ziua a Șaptea a Durerii, dar era și Ziua a Zecea a Nemișcării. Dacă te prinzi ce vreau să zic. Nu-mi mai făcusem nevoile de zece zile – poftim, asta am vrut să zic! Ceva nu era în regulă, chiar deloc, iar durerea nu era una surdă, pulsatilă, așa cum sunt durerile de cap. Nu era nici intensă și pătrunzătoare, ca aia pe care am simțit-o la treizeci de ani, când am făcut pancreatită. Asta era o Durere complet diferită. Aveam senzația că o să-mi explodeze corpul dintr-o clipă în alta. Aveam senzația că tot ce era în mine se răsculase și voia să dea năvală afară. Nu, nu era de glumă cu Durerea asta. Plus sunetele. Dumnezeule mare, sunetele alea! În mod normal, sunt un tip

destul de liniștit și de retras, dar, în noaptea aia, am zbierat cât mă ținea gura. În unele nopți, când bate vântul din direcția potrivită, iar mașinile se duc și ele la culcare, auzi urletele oribile pe care le scot coioții care sfâșie vreo vietate în Hollywood Hills. La început, ți se pare că sunt niște copii care râd departe, foarte departe de locul unde te afli tu, apoi îți dai seama că nu-i așa – este moartea, care a coborât la poalele muntelui. Însă mult mai rău este când încetează urletele, pentru că știi că vietatea a murit. Ăsta este iadul.

Pentru că, da, iadul există. Minte cine zice că nu-i așa. Eu am fost acolo. Iadul există. Și punct.

În noaptea aia, eu eram animalul. Încă mai urlam, și mă zbăteam, și mă agățam cu disperare de viață. Pentru că tăcerea ar fi însemnat sfârșitul. Habar n-aveam cât de aproape eram de sfârșit.

În perioada respectivă, locuiam într-un centru de recuperare din Southern California. Ceva perfect normal – mi-am petrecut jumătate din viață în centre de tratament sau de recuperare. Și e în regulă dacă ai douăzeci și patru de ani, dar nu e prea plăcut la patruzeci și doi de ani. Acum aveam patruzeci și nouă și încă mă chinuiam să scap de năravurile mele păcătoase.

Deja știam mai multe lucruri despre dependența de droguri și de alcool decât știau toți terapeuții și majoritatea doctorilor cu care am avut de-a face în aceste instituții. Din păcate, o asemenea autocunoaștere nu-ți este de niciun folos. Dacă s-ar putea ajunge la abstinență doar prin eforturi susținute și prin însușirea cunoștințelor din domeniu, monstrul ăsta care mă bântuie n-ar fi acum decât o vagă amintire neplăcută. Ca să pot rămâne în viață – doar atât, nimic mai mult –, mă transformasem într-un pacient de profesie. Hai să n-o

mai iau pe ocolite și să-ți spun deschis: la patruzeci și nouă de ani, încă îmi era teamă să rămân singur, pentru că, atunci când eram singur, creierul meu dement (dement doar în privința asta, ca să fim bine înțeleși) găsea întotdeauna câte o scuză ca să facă o tâmpenie de neînchipuit: adică să mă pună să beau și să iau droguri. În ciuda faptului că mi-am distrus zeci de ani din viață făcând asta, mi-e groază că s-ar putea s-o fac din nou. Nu mă tem să vorbesc în fața unei săli pline cu douăzeci de mii de oameni, dar pune-mă singur pe canapea, în fața televizorului, și o să-mi ies din minți de frică. Îmi este teamă de propria minte; îmi este teamă de propriile gânduri; îmi este teamă că mintea mă va îndemna să apelez la droguri, așa cum a făcut-o de atât de multe ori înainte. Mintea mea este hotărâtă să mă ucidă. Știu asta. În permanență mă simt singur, îndurerat și mă agăț cu disperare de gândul că mă va putea repara cineva, cineva din exterior. Însă ceilalți au încercat absolut totul!

Julia Roberts este iubita mea. *Nu contează, trebuie să bei ceva.*

Tocmai ce mi-am cumpărat casa visurilor mele – de la ferestrele ei se vede tot orașul! *N-ai cum să te bucuri de asta dacă nu cunoști pe cineva care să vândă droguri.*

Câștig un milion de dolari pe săptămână – adică am un succes nebun, da? *N-ai vrea să bei un pahar? Păi, da, aș cam vrea. Mulțumesc mult de tot.*

Aveam absolut tot ce-mi doream, însă nu era decât o amăgire. Pentru că nimic nu putea să mă repare. Au trecut ani până când am reușit să pricep care anume era soluția. Te rog să nu mă înțelegi greșit. Toate chestiile astea erau nemaipomenite – relația cu Julia, și casa de vis, și milionul de dolari pe săptămână –, iar eu o să fiu pe veci recunoscător pentru că am avut parte de

ele. Sunt unul dintre cei mai norocoși oameni de pe planetă. Și zău că m-am distrat de minune!

Însă ele nu erau răspunsul. Nu erau soluția. Dacă ar trebui să o iau de la capăt, m-aș mai duce la casting pentru *Friends?* Sigur că da. Aș mai bea? Sigur că da. Probabil că, dacă n-aș fi băut ca să-mi mai domolesc anxietățile și ca să mă pot distra în voie, m-aș fi aruncat de pe un zgârie-nori la doar douăzeci și ceva de ani. Bunicul meu, minunatul Alton L. Perry, a crescut lângă un tată alcoolic, iar asta l-a făcut să nu pună gura pe băutură niciodată în viața lui – viața lui lungă, de nouăzeci și șase de ani extraordinari.

Însă eu nu semăn cu bunicul.

Crede-mă, nu scriu toate astea ca să stârnesc mila cuiva. Le scriu pentru că ăsta e adevărul. Le scriu pentru că există oameni care nu înțeleg, poate, de ce sunt incapabili să se oprească din băut, deși au toate informațiile și cunosc consecințele. Exact ca mine. Vreau să vă spun că nu sunteți singuri, frații mei, surorile mele! (În dicționar, chiar sub cuvântul „dependent“, ar trebui să existe o poză cu mine, în care mă uit extrem de nedumerit în jur, neînțelegând ce se petrece.)

În rezerva mea de la centrul de recuperare din Southern California se găseau două paturi duble, iar de la fereastră se vedea tot vestul orașului Los Angeles. Într-un pat dormeam eu, iar în celălalt dormea Erin, asistenta care îmi fusese repartizată și, totodată, prietena mea cea mai bună, o lesbiană a cărei prietenie o prețuiesc nespus de mult, fiindcă așa pot să mă bucur de compania unei femei fără să mă tem că între noi ar putea să apară tensiuni de natură romantică, așa cum se pare că s-a întâmplat ori de câte ori am încercat să leg

prietenii cu femei heterosexuale (ca să nu mai zic că putem să vorbim deschis despre tipe mișto). O cunoscusem în urmă cu doi ani, într-un alt centru de dezintoxicare, unde lucra la momentul respectiv. Atunci nu mi-am revenit, dar măcar mi-am dat seama cât de minunată e femeia asta din toate punctele de vedere, așa că am furat-o imediat din centrul ăla și am angajat-o infirmieră. În timp, mi-a devenit cea mai bună prietenă. Erin înțelegea de unde pornise dependența mea și avea să-mi cunoască mai bine decât orice doctor toate eforturile pe care le făceam ca să scap de ea.

În ciuda sprijinului ei, tot am petrecut multe nopți de nesomn în Southern California. Am o problemă cu somnul, mai ales când sunt în vreun centru de genul ăsta. Ca să nu mai zic că nu cred să fi dormit vreodată mai mult de patru ore legate. Și nu mă ajuta deloc că ne uitam doar la documentare despre închisori și nici faptul că tocmai încetasem să iau Xanax, pentru că atât de prăjit aveam creierul, încât ajunsesem să cred că eram pușcăriaș pe bune și că centrul ăla de recuperare era o închisoare în toată regula. Am un psihiatru care repetă încontinuu: „Realitatea este un gust cu care te obișnuiești pe parcurs."

Ei bine, eu îmi pierdusem și gustul, și mirosul realității. Aveam COVID. Dar un COVID al înțelegerii. Nu pricepeam absolut nimic.

Însă Durerea nu avea nimic iluzoriu. De fapt, atât de tare mă durea, că am renunțat la țigări – și, dacă ai și tu cât de mult obișnuiam să fumez, precis ți-ai da seama că ceva nu era deloc în regulă. O angajată a centrului, pe al cărei ecuson ar fi fost mai bine să scrie INFIRMIERA SCÂRBĂ, mi-a sugerat că sărurile de baie Epsom mi-ar putea alina „starea de disconfort". Nu ar trebui să le pui doar niște amărâți de plasturi oamenilor răniți într-un accident de mașină. Nu ar

trebui să lași pe cineva să îndure toată Durerea asta, fierbând în suc propriu. Nu-i așa? Dar într-adevăr este o chestie cu care „te obișnuiești“, așa că am folosit sărurile Epsom.

Și uite așa stăteam eu în cada plină cu sărurile astea, urlând ca un câine sfârtecat de coioți. Și Erin m-a auzit, dar ce spun eu aici?, m-a auzit toată lumea din San Diego. A apărut în pragul băii, s-a uitat la mine cum mă zvârcoleam de Durere și m-a întrebat doar atât:

— Vrei să mergi la spital?

Dacă Erin credea că mi-era atât de rău, încât era nevoie mă duc la spital înseamnă că așa era. Plus că observase deja că nu mai fumam.

— Mi se pare o idee al dracului de bună, am bâiguit eu printre urlete.

Erin a reușit cumva să mă scoată din cadă și m-a șters de apă. Am început să mă îmbrac și, chiar atunci, a apărut la ușa noastră o asistentă, probabil alertată de urlete și imaginându-și că în incinta centrului este măcelărit un câine.

— Îl duc la spital, a anunțat-o Erin.

Întâmplarea a făcut ca îndrumătoarea respectivă – Catherine o chema – să fie o blondă superbă, pe care se pare că o cerusem de nevastă când venisem acolo, așa că nu era chiar cea mai mare admiratoare a mea. (Fără mișto acum, atât de praf eram când am ajuns, că i-am propus să se mărite cu mine, apoi m-am prăvălit pe trepte.)

— Este un comportament manipulator, tipic pentru toxicomani, i-a spus Catherine lui Erin în timp ce eu continuam să mă îmbrac. Vrea să ajungă la spital, ca să le poată cere medicamente celor de acolo.

În cazul ăsta, ia-ți adio de la căsătoria cu mine, i-am zis eu în gând.

Urletele îi alarmaseră deja și pe alții, convinși acum că ori baia mea era plină cu intestine și sânge de câine, ori cineva avea parte de o Durere cumplită. Șeful secției, Charles, i s-a alăturat lui Catherine în pragul ușii, ca s-o ajute să ne împiedice să plecăm.

Să ne împiedice să plecăm? Da' ce, aveam doișpe ani?

— Este pacientul nostru, a spus Catherine. Nu ai niciun drept să-l iei de aici.

— Îl cunosc pe Matty, a insistat Erin. Nu încearcă să facă rost de medicamente.

Și s-a întors spre mine.

— E nevoie să ajungi la spital, Matty?

Am dat din cap și am mai urlat puțin.

— Îl duc, a zis Erin pe un ton hotărât.

Am reușit cumva să trecem de Catherine și Charles, să ieșim din clădire și să ajungem în parcare. Nu spun „cumva" din cauză că ne-ar fi făcut cine știe ce probleme Catherine și Charles, ci pentru că, la fiecare pas pe care-l făceam, Durerea devenea și mai cruntă.

De sus, de pe cer, o sferă galbenă și strălucitoare se uita cu dispreț la mine, nepăsându-i câtuși de puțin de calvarul prin care treceam.

Ce-i aia? m-am întrebat eu, ajuns la paroxismul agoniei. *A, soarele e. Da…* Nu prea ieșeam din casă.

— Aduc o persoană publică, cu dureri abdominale severe, a spus Erin la telefon, în timp ce deschidea portiera.

Mașinile sunt niște obiecte banale, până în momentul când nu mai ai voie să le conduci, când devin cutii magice ale libertății și simboluri ale unui trecut

încununat de succes. Erin m-a pus pe scaunul din dreapta și m-am sprijinit de spătar. Mă zvârcoleam de Durere, aveam senzația că o să-mi crape burta.
Erin s-a urcat la volan, s-a întors cu fața spre mine și m-a întrebat:
— Vrei să ajungem cât mai repede sau vrei să încerc pe cât posibil să evit gropile de pe drum?
— Du-mă naibii acolo, femeie! am reușit să zic.
Dar uite că Charles și cu Catherine se hotărâseră din nou să ne împiedice să plecăm – de această dată, cu mai multă fermitate –, așa că se proptiseră în fața mașinii. Charles stătea cu mâinile ridicate, de parcă ar fi vrut să zică „Nu treceți de noi!“, de parcă ar fi fost în stare să oprească singur un automobil de o mie trei sute și ceva de kilograme.
Colac peste pupăză, Erin nu reușea să pornească motorul. Trebuie să-i *spui* cu voce tare – da, am mașină șmecheră, pentru că am jucat în *Friends.* Catherine și Mâini-Ridicate nici nu s-au clintit. După ce Erin și-a dat seama cum să pornească drăcia aia, nu a mai avut de făcut decât să ambaleze motorul, apoi a băgat mașina în viteză, a întors și a urcat pe o bordură, iar zgâlțâitura mi-a ricoșat prin tot corpul, cât pe ce să mă omoare instant. Mergând cu două roți cocoțate pe bordură, a trecut de Catherine și de Charles și a ieșit pe stradă. Cei doi s-au uitat după noi, deși mie îmi cam venea să o rog să-i calce – crede-mă, te sperii de moarte când nu poți să te oprești din urlat.
Păi, dacă mă prefăceam în halul ăsta doar ca să-mi fac rost de pastile, atunci pe bune că meritam un Oscar.
— Chiar vrei să treci așa de repede peste limitatoarele de viteză? Nu știu dacă observi, dar mie mi-e cam rău. Mergi mai încet, am implorat-o eu.

Și mie, și ei ne curgeau lacrimile pe obraji.

— Trebuie să merg repede, a spus Erin, uitându-se la mine cu ochii ei căprui și blânzi, plini acum de îngrijorare și teamă. Trebuie să ajungi acolo imediat.

Cam atunci mi-am pierdut cunoștința. (Apropo, zece pe scara durerii înseamnă că te doare atât de tare, încât leșini.)

(Atenție: următoarele paragrafe pot fi considerate o biografie, nu o *autobiografie*, fiindcă eu nu mai eram prezent la desfășurarea evenimentelor.)

Cel mai apropiat spital de centrul de recuperare era Saint John's. Pentru că Erin avusese destulă prezență de spirit și sunase din timp ca să-i anunțe că o vedetă urma să ajungă la ei, la intrarea ne aștepta cineva pentru urgențe. Când le dăduse telefon, Erin nu știa exact cât de rău îmi era, așa că o îngrijora mai mult gândul că m-ar fi putut vedea lumea într-o stare deplorabilă. Dar tipii de la spital și-au dat seama că situația era extrem de gravă și m-au transportat repede într-o sală de tratament. Se pare că acolo aș fi zis:

— Auzi, Erin? Ce caută pe canapea mingile alea de ping-pong?

Normal că acolo nu erau nicio canapea și nicio minge de ping-pong. Deliram. (Habar n-aveam că poți să delirezi din cauza durerii, dar, uite așa, am aflat.)

Apoi și-a făcut efectul și Dilaudidul[4] (medicamentul meu preferat din toate câte există pe lumea asta) și mi-am recăpătat cunoștința. Însă doar pentru scurtă vreme.

[4] Dilaudid – denumirea comercială a hidromorfonei, analgezic pe bază de morfină (n. tr.).

Mi s-a spus că trebuie să fiu operat urgent și, dintr-odată, parcă toate asistentele medicale din California au dat buzna în sala în care eram. Una dintre ele i-a spus lui Erin:

— Trebuie să ne grăbim!

Erin era pregătită, așa că am luat-o la fugă cu toții – mă rog, *ele* au alergat, pentru că eu stăteam în căruciorul cu rotile și m-am lăsat împins cu viteză maximă într-o sală de consultații. Lui Erin i s-a cerut să plece de acolo la doar câteva secunde după ce eu i-am spus: „Te rog, nu mă lăsa singur.“ Apoi am închis ochii și i-am mai deschis abia după două săptămâni.

Da, așa este, doamnelor și domnilor, am fost în comă! (Iar cretinii ăia de la centrul de recuperare încercaseră să ne blocheze mașina?!)

Primul lucru pe care mi l-au făcut când am intrat în comă a fost să mă intubeze, iar porcăria aia toxică mi-a intrat în plămâni timp de zece zile. Plămânii mei n-au fost prea încântați de chestia asta – m-am îmbolnăvit imediat de pneumonie – și fix atunci mi-a explodat și colonul. Să repet, în caz că nu m-a auzit cineva: mi-a explodat colonul! Am fost acuzat de multe ori că sunt de tot rahatul[5], dar acum pe bună dreptate că eram!

[5] Joc de cuvinte în lb. engleză: *full of shit* – „a spune tâmpenii, a vorbii prostii“ (n. tr.).

Mă bucur că n-am fost conștient ca să văd toate astea.

La momentul respectiv, doctorii erau aproape siguri că urma să mor. Atât de mult ghinion să fi avut, de mi-a explodat colonul? Sau să fi fost extrem de norocos că am pățit-o tocmai într-un spital din Southern California, înconjurat de medici care puteau să mă ajute? În orice caz, problema era că acum trebuia să fac față unei operații de șapte ore, timp în care toate rudele și prietenii mei au reușit să ajungă la spital. Fiecăruia i s-a spus: „Matthew are doar doi la sută șanse să apuce ziua de mâine.“

Atât de copleșiți de spaimă și de disperare erau cu toții, că unii chiar s-au prăbușit în holul spitalului. Voi fi nevoit să trăiesc tot restul vieții știind că mama și ceilalți au auzit aceste cuvinte.

Din moment ce eram într-o operație care avea să dureze șapte ore, fiind convinși că medicii încercau să facă tot ce le stătea în putință ca să mă salveze, rudele și prietenii mei s-au dus să se odihnească puțin, iar subconștientul meu se zbătea să supraviețuiască printre toate bisturiele și tuburile alea. Plus sângele, valuri de sânge.

Scuze, mă simt obligat să vă divulg finalul: am *apucat* să trăiesc până a doua zi. Dar încă nu scăpasem de pericol. Rudelor și prietenilor mei li s-a spus că singura procedură care m-ar fi putut ține în viață pe termen scurt era conectarea mea la un aparat ECMO[6] (adică oxigenare cu membrană extracorporală). La aparatul ăsta se recurge de obicei când nu mai există nicio altă soluție – e ca un fel de *Ave Maria* și pentru pacient, și pentru medici. Plus că în săptămâna respectivă fuseseră patru pacienți din Los Angeles conectați la un asemenea aparat. Și toți patru muriseră.

[6] *Extracorporeal Membrane Oxygenation* (ECMO) – suport vital extracorporal (n. tr.).

Ca să fie și mai nasol totul, spitalul Saint John's nu avea niciun aparat ECMO. Prin urmare, s-a sunat la spitalul Cedars-Sinai, iar tipii de acolo s-au uitat la fișa mea și se pare că ar fi zis: „În niciun caz nu vrem ca Matthew Perry să moară în spitalul nostru."

Mulțumesc frumos.

Nici UCLA Medical Center, spitalul universitar, n-a vrut să mă interneze. Oare din aceeași cauză? Cine știe? Dar măcar conducerea lui a fost de acord să trimită un aparat ECMO și o echipă de medici care să știe despre ce anume e vorba. Am fost câteva ore conectat la el și părea că funcționează! Apoi am fost transferat chiar la UCLA, cu o ambulanță plină de doctori și asistente. (Altfel, în niciun caz n-aș fi putut să supraviețuiesc unui drum de cincisprezece minute

cu mașina, mai ales la cum conduce Erin.)

La UCLA m-au internat la terapie intensivă (aveam mari probleme și cu inima, și cu plămânii) și am rămas acolo următoarele șase săptămâni. Tot în comă eram, dar, ca să-ți zic drept, cred că-mi și plăcea. Nu făceam nimic altceva decât să stau culcat, și mă simțeam bine, și îmi era cald, și ei pompau în mine tot felul de medicamente – ce putea fi mai mișto?

Mi s-a spus că n-am fost niciodată singur în tot acel timp, nici măcar un pic – mereu era câte o rudă sau câte un prieten în rezervă, alături de mine. Aprindeau lumânări și se rugau pentru mine. Atât de multă dragoste era în jurul meu.

Și, ca prin minune, am deschis ochii.

(Acum înapoi la autobiografie.)

Iar primul om pe care l-am văzut a fost mama.

— Ce e? am reușit eu să rostesc răgușit. Unde naiba sunt?

Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că fusesem în mașină cu Erin.

— Ți-a explodat colonul, m-a lămurit mama.

Auzind asta, n-am putut decât să reacționez fix ca orice alt actor de comedie: mi-am dat ochii peste cap și am adormit la loc.

Mi s-a tot spus că, atunci când cineva este cu *adevărat* bolnav, persoana respectivă se decuplează cumva de la realitate și o cuprinde o stare de „Dumnezeu îți dă doar atât cât poți să duci". În ceea ce mă privește, în săptămânile de după ieșirea din comă nu am vrut să aflu nimic din ce se întâmplase în perioada aia. Îmi era mult prea teamă ca nu cumva să fi fost vina mea, să nu-mi fi provocat singur toată nenorocirea aia. Prin urmare, în loc să

vorbesc despre ce fusese, am făcut singurul lucru pe care mă *simțeam* în stare să-l fac, așa că, în toate zilele cât am stat în spital, m-am dăruit trup și suflet familiei mele, petrecând ore întregi cu minunatele mele surori – Emily, Maria și Madeline –, care erau nostime, și mă iubeau, și erau *lângă mine.* Iar noaptea venea Erin, așa că nu am fost niciodată singur.

Și a venit o zi când Maria – cea mai curajoasă din familia Perry (mama era cea mai curajoasă din partea familiei Morrison) – a decis că era momentul să mi se spună ce se întâmplase. Și iată-mă cum stăteam țintuit la pat, conectat la vreo cincizeci de cabluri, fix ca un robot, în vreme ce Maria mă punea la curent cu toate cele petrecute. Deci temerea mea fusese adevărată: eu făcusem asta, vina era a mea și numai a mea.

Și am plâns – băi, băiatule, cât am mai plâns! Maria s-a străduit din răsputeri să mă consoleze, dar n-a avut cum. Fusese cât pe ce să-mi iau viața. Niciodată nu m-am considerat cine știe ce petrecăreț și luasem atâtea droguri (*multe, multe* droguri) doar dintr-o dorință puerilă de a mă simți și eu bine. Și atât de bine m-am simțit, că am ajuns în pragul morții. Dar uite-mă aici, încă în viață! *De ce?* De ce fusesem cruțat?

Însă situația s-a agravat și mai mult înainte să se îmbunătățească.

Aveam impresia că în fiecare dimineață venea câte un doctor în rezerva mea ca să-mi dea alte vești rele. Totul mergea prost, totul. Deja mi se pusese o pungă de colostomie – dar mi se spusese că era temporară, slavă Domnului! –, numai că acum se pare că apăruse o fistulă, o gaură într-unul dintre intestinele mele. Problema era că nu reușeau să o găsească. Ca să rezolve problema, mi-au pus *altă* pungă, din care se prelingea o mâzgă scârboasă și verde. Numai că acum

nu mai aveam voie nici să mănânc, nici să beau până nu o găseau. Și căutau zilnic fistula aia, în vreme ce mie mi se făcea din ce în ce mai sete. Ajunsesem, literalmente, să-i implor să-mi dea o cola dietetică și începusem să visez că mă fugărește o cutie uriașă de Sprite (evident, tot fără zahăr). După o lună – o lună întreagă! –, au reușit să o repereze în spatele colonului. Le-am zis în gând: *Bă, băieți, dacă tot căutați o gaură în intestinul meu, de ce nu v-a dus capul să o căutați mai întâi în spatele chestiei care A EXPLODAT?* Bine măcar că acum, că au găsit-o, puteau s-o repare, iar eu să învăț din nou să merg.

Am știut că sunt pe drumul cel bun când mi-am dat seama că îmi cam place de terapeuta pe care mi-o repartizaseră. Sigur, aveam o cicatrice imensă pe burtă, dar, oricum, nu am fost niciodată genul de bărbat care să stea la bustul gol. Nu semăn deloc cu Matthew McConaughey, plus că, și când fac duș, am grijă să țin ochii închiși.

După cum am spus, nu am fost niciodată singur în toată perioada petrecută prin spitalele alea. Niciodată. Deci, *există* o rază de lumină chiar și în beznă. Crede-mă că există, trebuie doar să o cauți foarte bine.

Am fost externat după cinci luni înfiorător de lungi. Mi s-a spus că într-un an o să mă vindec suficient pe dinăuntru ca să mă poată opera din nou și să-mi scoată punga de colostomie. Dar, deocamdată, mi-am făcut bagajele cu hainele de dormit – cinci luni în haine de dormit – și am fost dus acasă.

Încă ceva: sunt Batman.

1. PRIVELIȘTEA

Nimeni nu-și imaginează vreodată că i se poate întâmpla vreo nenorocire. Până când i se întâmplă. Și nimeni nu scapă cu viață după ce a avut pneumonie, intestinul perforat și după ce a fost conectat la un aparat ECMO. Până o face cineva.

Eu am fost ăla.

Scriu cartea asta într-o casă închiriată, cu vedere la Oceanul Pacific. (Casa mea se află la capătul străzii, în curs de renovare – mi s-a spus că va dura șase luni, deci estimez cam un an.) Doi șoimi cu coada roșie se rotesc sub mine, în canionul care leagă cartierul Palisades de țărm. În Los Angeles, este o zi superbă de primăvară. De dimineață, mi-am agățat tablourile pe pereți (mai bine zis, am plătit niște oameni să mi le agațe – eu nu sunt prea îndemânatic). A început să mă pasioneze arta abia în ultimii ani, iar, dacă te uiți atent, ai să vezi la mine una sau două dintre lucrările alea ciudate ale lui Banksy. De asemenea, lucrez la a doua variantă a unui scenariu. Tocmai ce mi-am turnat în pahar niște cola dietetică, iar în buzunar am un pachet de Marlboro. Câteodată, lucrurile astea mi se par de ajuns.

Câteodată.

Nu mă pot abține, așa că revin iar și iar la adevărul ăsta extraordinar: sunt *viu.* Dată fiind situația în care am fost, cuvintele astea două sunt pentru mine mai miraculoase decât ți-ai putea imagina. Mi se pare că seamănă cu niște roci stranii și lucioase, aduse de pe o planetă îndepărtată. Nimănui nu prea îi vine să creadă ce s-a întâmplat. Este foarte ciudat să trăiești într-o lume în care, dacă

ai fi murit, oamenii ar fi fost șocați, însă deloc surprinși.

Dar, mai presus de orice altceva, aceste două cuvinte – *sunt viu* – mă umplu de o profundă recunoștință. Dacă ai fost atât de aproape de porțile raiului, cum am fost eu, nu ai de ales în privința asta: recunoștința stă pe măsuța de cafea din living la fel ca o carte sau un album – abia dacă o mai bagi în seamă, dar este acolo. Cu toate astea, în umbra recunoștinței, acoperită de aroma stinsă de anason a sucului și pătrunzându-mi în plămâni ca fumul de țigară, stă la pândă o suferință continuă.

Nu pot să nu-mi pun o întrebare care mă macină: De ce? De ce mai sunt în viață? Am o oarecare idee despre care ar fi răspunsul, însă nu mi-am conturat-o încă prea bine. Are legătură cu ajutorul oferit celorlalți, știu asta, deși nu mi-e foarte clar cum am făcut-o. Indiscutabil, cea mai mare calitate a mea este că, dacă un alt alcoolic vine la mine și mă roagă să-l ajut să renunțe la băutură, eu îi răspund că da și chiar o fac. Sunt în stare să ajut un om disperat să se lase de băut. În cazul ăsta, cred că pe acolo se află răspunsul la întrebarea: „De ce mai sunt în viață?“ În fond, este singurul lucru care mă face să mă simt cu adevărat bine. Nu am nicio îndoială că Dumnezeu există.

Dar, vezi tu, întrebarea asta mă macină pentru că simt că nu sunt un om destul de bun. Nu poți să oferi ceva ce nu ai. Și aproape mereu mă bântuie gândurile: *Nu sunt destul de bun. Nimănui nu-i pasă de mine. Cerșesc prea mult atenție și afecțiune.* Iar gândurile astea mă stânjenesc, mă fac să nu mă simt în largul meu. Am nevoie de dragoste, însă nu am încredere în ea. Dacă renunț să mai pretind că aș fi Chandler și îți dezvălui cine sunt eu cu adevărat, s-ar putea să mă observi sau s-ar putea să mă observi, apoi să mă abandonezi – ceea ce este

încă și mai rău. Și nu aș suporta asta. Nu mi-aș mai reveni din așa ceva. Nu mai pot s-o fac. O asemenea atitudine m-ar reduce la un simplu fir de praf, m-ar nimici.

Așa că prefer să te părăsesc eu primul. Voi născoci o poveste cum că *tu* ai o problemă și o voi crede. Și voi pleca. *Dar nu se poate ca toți să aibă probleme, Matso.* Care-i numitorul comun aici?

Iar acum uite cicatricele astea oribile de pe burta mea. Uite poveștile mele de dragoste cu final nefericit. Când am părăsit-o pe Rachel. (Nu, nu cea din serial. Rachel cea adevărată. Rachel, fosta mea iubită, fata visurilor mele.) Și mă bântuie toate astea la patru dimineața, când stau treaz, în patul din casa mea cu priveliște la Pacific Palisades. Am cincizeci și trei de ani. Și nu mai este deloc amuzant.

Toate casele în care am locuit vreodată au avut niște priveliști superbe. Este cel mai important lucru pentru mine.

La cinci ani, am fost urcat într-un avion care pleca din Montréal, Canada, unde locuiam cu mama mea, și am fost trimis la Los Angeles, California, în vizită la tatăl meu. Eram un „minor neînsoțit“ (la un moment dat, chiar m-am gândit că ăsta ar trebui să fie titlul cărții mele). Pe atunci, chiar și la vârsta aia, copiii mergeau singuri cu avionul. Era ceva obișnuit din partea părinților – deși aveau o vârstă fragedă, copiii erau urcați la bord și călătoreau singuri. Cred că o milisecundă – dacă nu și mai puțin – mi-am zis că o să fie o aventură extraordinară, apoi mi-am dat seama că eram prea mic ca să fac singur tot drumul ăla și m-a apucat groaza. Luați-mă de aici! N-am decât cinci ani. A înnebunit toată lumea?

Și sutele de mii de dolari cât m-au costat ședințele de psihoterapie din cauza asta? Îmi dă cineva înapoi toți banii ăia?

Dar ai tot felul de avantaje atunci când ești un minor neînsoțit la bordul unui

avion, printre care și un ecuson agățat la gât, pe care scrie exact așa: MINOR NEÎNSOȚIT. Plus că ești îmbarcat înaintea celorlalți, iar până atunci stai într-o sală de așteptare rezervată doar copiilor, primești gustări absolut delicioase, te conduce cineva la avion… Mda, poate că astea ar fi *trebuit* să mi se pară niște chestii extraordinare (mai târziu, după ce am devenit cunoscut, am avut parte în aeroporturi de toate beneficiile astea, plus altele și mai și, dar întotdeauna mi-au adus aminte de prima mea călătorie cu avionul, așa că am avut oroare de ele). Stewardesele ar fi trebuit să aibă grijă de mine, numai că ele erau ocupate să servească șampania (așa se proceda în anii ’70, când totul era permis). Cele două pahare (maximum două) erau băute rapid de toți pasagerii, așa că zborul, lung de șase ore, mi s-a părut că l-am petrecut în Sodoma și Gomora.
Duhoarea de alcool se simțea peste tot. Probabil că tipul de lângă mine a băgat în el vreo zece cocktailuri. (Am renunțat să le mai număr după două ore.) Nu puteam să înțeleg de ce un adult ar vrea să bea aceeași chestie iar și iar… Și iar… Of, cât de naiv eram!
Apăsam butonul ăla mic, prin care chemam stewardesa, doar când aveam curaj. Adică nu prea des. Însă, când o făceam, domnișoara – nu uita că suntem în anii ’70, deci avea fustă scurtă rău de tot și cizmulițe la modă – venea repede la mine, mă mângâia pe păr și apoi se ducea în treaba ei.
Eram al naibii de speriat. Am încercat să-mi citesc revista *HighlightsZ*, dar la fiecare turbulență eram convins că o să mor. N-aveam pe nimeni alături care să-mi spună că totul este în regulă, n-aveam la cine să caut puțină alinare. Nici măcar nu ajungeam cu picioarele până la podea. Și eram mult prea speriat ca să-mi reglez spătarul scaunului ca să ațipesc un pic. Așa că am stat treaz, cu ochii larg deschiși, așteptând următorul gol de aer și întrebându-mă din nou și din nou oare ce simți când te prăbușești de la aproape unsprezece mii de metri.

[Z] Revistă pentru copii, apărută în 1946 (n. tr.).

Nu m-am prăbușit, cel puțin, nu la propriu. În cele din urmă, avionul a început să coboare prin minunatele culori ale înserării din California. Vedeam cum sclipesc luminile pe străzile largi, ca niște covoare fermecate și strălucitoare, cu tivuri întunecate (despre care acum știu că erau dealuri),

simțeam cum radiază tot orașul spre mine, spre mutra mea mică și lipită de hublou. Și îmi aduc aminte, de parcă s-ar fi întâmplat ieri, cum mi-am spus că toate luminile și splendoarea aia voiau să mă anunțe că în curând voi avea un părinte.

Tocmai faptul că nu am avut pe cineva lângă mine, în avion, este unul dintre numeroasele motive care au dus la sentimentul de abandon care m-a copleșit întreaga viață… Că nu m-ar fi lăsat singur dacă m-ar fi iubit, corect? Nu așa merge treaba? Toți ceilalți copii aveau părinții lângă ei. Eu aveam doar un ecuson și o revistă.

Deci, din cauza asta, când îmi cumpăr o casă nouă, și mi-am cumpărat multe (nu vă gândiți că n-aș fi avut de unde să aleg), trebuie neapărat să aibă o priveliște frumoasă. Când mă uit în jos, vreau să simt că sunt în siguranță, că e un loc în care cineva se gândește la mine, un loc unde există dragoste. Acolo, jos, pe undeva prin valea aia sau prin oceanul ăla imens, dincolo de autostrada paralelă cu țărmul și dincolo de zburătoarele cu coadă roșie, probabil locuiesc copii crescuți de părinții lor. Acolo se află dragostea. Acolo este familia. Acum pot să mă simt în siguranță.

Ce mama dracului căuta copilul ăla singur într-un avion? Cine a avut grijă de el din Canada până în California? Asta e o întrebare pe care mi-am pus-o adesea, dar pe care nu am îndrăznit niciodată să o rostesc cu voce tare.

Nu mă dau deloc în vânt după confruntări. Da, sigur, pun o grămadă de întrebări. Dar numai în gând.

Multă vreme am tot încercat să dau vina pe cineva sau pe ceva pentru toate necazurile mele.

O mare parte din viață mi-am petrecut-o prin spitale. Până și cei mai curajoși dintre noi ajung să-și plângă singuri de milă când stau internați atât de mult timp, iar eu am fost campion la autocompătimire. De fiecare dată când stau întins pe patul de spital, mă gândesc la viața mea de până atunci, întorcând pe toate părțile fiecare moment, așa cum răsucește un arheolog câte o relicvă misterioasă, și încerc să-mi explic de ce mi-am petrecut atâția ani într-o stare de disconfort și suferință emoțională. Întotdeauna știam de unde venea durerea

reală. (Întotdeauna am știut motivul pentru care aveam dureri *fizice,* iar răspunsul era mereu același: *Păi, nu-i normal să bei atât de mult, cretinule!)*
În primul rând, voiam să dau vina pe părinții mei iubitori și bine intenționați… Iubitori, bine intenționați și, unde mai pui, incredibil de frumoși.
Haide să ne întoarcem în ziua aceea de vineri, 28 ianuarie 1966 – locul acțiunii este Waterloo Lutheran University, din Ontario.
Suntem la al cincilea concurs anual pentru acordarea titlului de Miss Canadian University Snow Queen (titlu care se acordă „pe criterii de inteligență, participare la activitățile studențești, personalitate și, bineînțeles, frumusețe“). Canadienii nu se uitau la costuri când era vorba să încoroneze o nouă Miss CUSQ, așa că urma să aibă loc o „paradă cu torțe, fanfare și care alegorice“, plus „un picnic și un meci de hochei“.
Pe lista candidatelor pentru acest titlu se află și Suzanne Langford – este numărul unsprezece și reprezintă University of Toronto. Împotriva ei candidează o mulțime de alte frumuseți cu nume absolut încântătoare: Ruth Shaver, din British Columbia; Martha Quail, din Ottawa; ba chiar și Helen „Puiuț“ Fuhrer, de la McGill University, Montréal, care probabil că își adăugase porecla „Puiuț“ ca să amortizeze cât de cât sonoritatea puțin cam nefastă a numelui de familie, chiar dacă trecuseră douăzeci de ani de la încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial.
Însă toate aceste tinere nu-i ajungeau nici măcar la degetul mic superbei Miss Langford. În acea seară geroasă de ianuarie, câștigătoarea titlului din anul precedent a participat și ea la încoronarea celei de-a cincea Miss Canadian University Snow Queen, care, odată cu această onoare, a primit o eșarfă și o obligație: acum, Miss Langford urma să ofere coroana celor din anul următor.
Ceremoniile din 1967 au fost la fel de fastuoase. În anul acela urma să se organizeze un concert al trupei The Serendipity Singers, care cânta un gen de muzică oarecum inspirat din stilul grupului The Mamas & The Papas, care avea un solist pe care îl chema John Bennett Perry. Trupa The Serendipity Singers era o anomalie chiar și pentru anii ’60, când aproape că se cânta doar

folk – hitul lor (singurul, de altfel), *Don't Let the Rain Come Down,* era o reinterpretare a unei poezioare englezești pentru copii. Chiar și așa, a ajuns pe locul doi în topul muzicii folk-pop și pe locul șase în topul Billboard Hot 100, în mai 1964. Însă această realizare ar trebui totuși comparată cu cea a formației Beatles, care a ocupat *primele cinci locuri – Can't Buy Me Love*, *Twist and Shout*, *She Loves You*, *I Want to Hold Your Hand* și *Please, Please Me*. Dar succesul englezilor nu conta pentru John Perry – el era mereu pe drumuri, un cântăreț care așa făcea rost de bani ca să mănânce. Și cum să nu se bucure când avea de susținut un concert pentru gala Miss Canadian University Snow Queen, din Ontario? Iată-l pe scenă, cântând fericit: „Acum și omulețul strâmb, și pisica lui strâmbă, și șoricelul ei strâmb / Trăiesc împreună într-o căsuță strâmbă rău"[8], flirtând din priviri pe deasupra microfonului cu Suzanne Langford, Miss Canadian University Snow Queen din anul precedent. La momentul respectiv, ei doi erau unii dintre cei mai grozavi oameni de pe fața pământului – numai să le vezi fotografiile de la nuntă și precis ți-ar veni să le tragi un pumn în mutrele lor perfecte. N-au avut nicio șansă. Când doi oameni arată atât de bine, e clar că se vor transforma reciproc.

[8] Versuri din poezia pentru copii *There Was a Crooked Man* (n. tr.).

Apoi, când John și-a terminat cântarea, au început să danseze. Probabil așa s-ar fi încheiat totul, dacă nu s-ar fi pornit viscolul ăla năprasnic, care le-a stricat seara și care i-a împiedicat pe băieții din Serendipity Singers să plece din oraș. Prin urmare, iată o întâlnire demnă de un film de dragoste: un cântăreț de folk și o regină a frumuseții rămân înzăpeziți într-un oraș canadian, în 1967, și se îndrăgostesc la culme unul de altul… Cel mai chipeș bărbat de pe lume o întâlnește pe cea mai frumoasă femeie de pe lume. Cu siguranță, ceilalți nu mai aveau ce să caute acolo.

John Perry a rămas peste noapte, iar Suzanne Langford s-a bucurat și, un an sau doi mai târziu, după acest episod, ea s-a mutat în Williamstown, Massachusetts, de unde era John. Fiecare bucățică din ea se răzvrătea împotriva acelei vieți. Poate ceva nu a mers bine atunci, habar n-am – nu știu decât că dependența este o boală și, asemenea părinților mei, când s-au întâlnit, nici eu

n-am avut absolut nicio șansă.
M-am născut marți, 19 august 1969. Fiu al lui John Bennett Perry (până de curând solist al trupei The Serendipity Singers) și al lui Suzanne Marie Langford, fostă Miss Canadian University Snow Queen. A fost o furtună mare și în noaptea când am venit eu pe lume (normal că a fost). Toată lumea juca Monopoly, așteptându-mă pe mine să-mi fac apariția (normal că Monopoly jucau). M-am născut cam la o lună după aselenizare și la o zi după încheierea festivalului de la Woodstock, așa că, între cucerirea cosmosului și toate rahaturile alea înșirate la ferma lui Yasgur[2], am apărut și eu, împiedicând unul dintre jucători să-și ridice hoteluri pe Boardwalk.

[2] Max Yasgur – fermier american, pe al cărui teren de 2,4 kilometri pătrați s-a ținut festivalul de la Woodstock (n. tr.).

M-am născut urlând și nu m-am oprit curând. Săptămâni în șir nu m-am oprit. Am fost un bebeluș chinuit de colici – deci, de pe atunci aveam probleme cu stomacul. Atât de mult urlam, că îmi înnebuneam părinții. Îi înnebuneam? Îi îngrijoram rău de tot, așa că m-au dus urgent la un doctor. Nu uita, vorbesc despre 1969, adică despre o perioadă preistorică față de cea în care trăim acum. Acum, că am lămurit lucrurile, sincer, nu știu cât de avansată ar trebui să fie civilizația ca să priceapă că, atunci când i se prescrie *fenobarbital* unui bebeluș care respiră aerul dat de Dumnezeu abia de o lună și puțin, tratamentul acesta reprezintă (în cel mai fericit caz!) o abordare *interesantă* a pediatriei. Însă în anii ’60 nu era atât de ieșit din comun să le mai recomanzi câte un barbituric puternic copilașilor care sufereau de colici. Unii doctori mai în vârstă chiar aveau mare încredere în această procedură – adică în „prescrierea unui sedativ puternic pentru un nou-născut, care plânge încontinuu“.
Vreau să fie foarte clar ce spun acum. NU îmi condamn părinții pentru că au făcut asta. Copilul tău plânge tot timpul, deci evident că are ceva. Pediatrul îi prescrie un medicament – și nu este singurul doctor care crede că-i o idee bună să-i dai așa ceva bebelușului ca să-l calmezi. Da, erau alte vremuri.
Și iată-mă pe mine, în brațele mamei, răcnind din toți rărunchii pe umărul ei de doar douăzeci și unu de ani, când un dinozaur în halat alb abia dacă ridica

ochii din spatele biroului său mare, din lemn de stejar, țâțâind enervat și aruncând spre noi duhoarea respirației fetide, supărat pe „părinții de azi“, care-și fac griji din nimic. După care ne scrie o rețetă pentru un calmant puternic, care dă dependență.

Eram gălăgios și agitat, cerșind atenție și afecțiune, în schimb, am primit o pastilă. (Hmm, cam seamănă cu perioada când aveam douăzeci de ani.)

Mi s-a spus că am luat fenobarbital în cea de-a doua lună de viață, între vârsta de treizeci și cea de șaizeci de zile. Aceasta este o etapă importantă în dezvoltarea unui nou-născut, mai cu seamă în privința somnului. (Au trecut mai bine de cincizeci de ani de atunci și tot nu dorm bine.) Picam lat imediat ce barbituricul își făcea efectul. Din câte am înțeles, plângeam încontinuu, îmi dădeau pastila, mă făcea instantaneu knockout, iar tata izbucnea în hohote de râs. Nu era un om rău, dar bebelușii amețiți sunt tare nostimi. Există filmări cu mine de atunci și se vede clar că eram frânt, dând din cap fix ca un drogat încă de la frageda vârstă de șapte săptămâni. Chestie ciudată, dar probabil nu prea surprinzătoare, fiind vorba despre un copil născut a doua zi după încheierea festivalului de la Woodstock.

Cerșeam în permanență atenție și dragoste. Nu eram deloc bebelușul drăgălaș și zâmbitor pe care și-l dorise toată lumea. *O să iau pastila asta și o să tac naibii din gură.*

În mod ironic, de-a lungul anilor am avut o relație foarte stranie cu barbituricele. Știu că oamenii s-ar mira dacă ar afla că sunt abstinent încă din 2001. Mă rog, cu excepția celor vreo șaizeci sau șaptezeci de mici incidente. Când se petrec astfel de accidente și dacă vrei să rămâi în continuare cu mintea limpede – ceea ce eu mi-am dorit dintotdeauna –, ți se dă un medicament ca să te ajute. O să mă întrebi acum ce medicament. Păi, *fenobarbital,* firește! Barbituricele te liniștesc în timp ce tu te străduiești din răsputeri să scapi de alte rahaturi din organism. Plus că eu am început să le iau de când împlinisem treizeci de zile, așa că, la maturitate, n-am făcut decât să continui de unde rămăsesem. Când sunt la dezintoxicare, am dureri extrem de mari și emit tot felul de pretenții – îmi pare rău, dar trebuie să spun că sunt cel mai dificil

pacient din lume.
Dezintoxicarea este iadul pe pământ. Dezintoxicarea înseamnă să zaci în pat, să numeri secundele care trec și să îți dai seama că nu te simți absolut deloc mai bine. Când sunt la dezintoxicare, simt că sunt pe punctul să mor. Mi se pare că nu se mai termină odată. Parcă tot ce am în mine încearcă să iasă din corp. Tremur și transpir. Sunt ca un bebeluș căruia nu i s-a dat pastila. Decid să mă simt bine vreo patru ore, deși știu că următoarele șapte zile le petrec în iad. (Ți-am zis că am o doză de nebunie, da?) Uneori, trebuie să fiu internat luni în șir ca să întrerup ciclul.
Când sunt la dezintoxicare, „starea de bine“ este o amintire îndepărtată sau o urare păstrată doar pentru felicitările de Crăciun. Mă milogesc exact ca un copil după orice fel de medicamente care mi-ar mai putea calma durerile – da, eu, un bărbat în toată firea, care probabil arată grozav pe coperta revistei *People*, dar care *cerșește* alinare. Aș renunța la tot – la toate mașinile, la toate casele, la toți banii – doar ca să nu mă mai doară. Când se termină procesul de dezintoxicare, te cuprinde o ușurare imensă și juri pe ce ai tu mai sfânt că niciodată n-ai să mai treci prin calvarul ăsta. Până când treci din nou, după doar trei săptămâni, și ajungi din nou fix în aceeași situație.
Este o demență. Eu sunt dement.
Și, tot la fel ca un copil, nu am vrut să mă supun prea multă vreme la caznele astea, pentru că, dacă există o pastilă care să rezolve totul, atunci calea asta este mai ușoară, iar eu așa am fost învățat încă de mic.
Cam pe când aveam nouă luni, părinții mei au ajuns la concluzia că s-au săturat unul de altul, m-au pus în mașină, s-au urcat și ei și am plecat de la Williamstown până la granița cu Canada, adică un drum de cinci ore și jumătate. Îmi imaginez și acum tăcerea apăsătoare din orele alea lungi. Eu n-am vorbit, normal că n-am vorbit, iar cei doi foști îndrăgostiți de pe scaunele din față își spuseseră deja tot ce era de spus. Cu toate astea, probabil că tăcerea aia mi-a spart timpanele. Se întâmpla ceva foarte aiurea. Când am ajuns, cu vuietul îndepărtat al cascadei Niagara ca fundal sonor, ne aștepta acolo bunicul meu din partea mamei, Warren Langford, un tip masiv, cu o înfățișare

militărească. Se plimba de colo până colo și bătea din picioare – fie ca să se încălzească, fie pentru că se simțea dezamăgit de toată povestea și voia să se descarce cumva. Posibil din ambele cauze. Îmi imaginez că ne-a făcut cu mâna când ne-a văzut, de parcă urma să plecăm într-o vacanță mirifică. Probabil că și eu m-am bucurat să-l văd, apoi – cel puțin așa mi s-a povestit – tata m-a ridicat din scăunelul meu, m-a pus în brațele bunicului și, fără vreun cuvânt, ne-a abandonat și pe mine, și pe mama. Apoi s-a dat și mama jos din mașină și, împreună cu mine și cu bunicul, am rămas acolo, ascultând zgomotul apei prăvălindu-se în Canionul Niagara și privind cum tata pleca de lângă noi pentru totdeauna.

Deci nu aveam să locuim cu toții fericiți într-o căsuță strâmbă rău. Îmi închipui că atunci mi s-a spus că tati se va întoarce curând.

— Nu-ți face griji, probabil că mi-a zis mama. S-a dus la serviciu, Matso. O să se întoarcă.

— Haide, drăguțule, probabil că mi-a zis bunicul, hai acasă la Buni. Ți-a pregătit spaghetele tale preferate.

Toți părinții se duc la serviciu, apoi se întorc. Așa merg lucrurile. N-ai de ce să-ți faci griji. N-ai de ce să faci o criză de colici, sau să devii dependent de cine știe ce substanțe, sau să trăiești o viață întreagă cu sentimentul de abandon, sau spunându-ți că nu ești bun pentru nimeni și pentru nimic, sau simțindu-te în permanență aiurea în preajma oamenilor, sau având o nevoie disperată de dragoste, sau fiind convins că degeaba faci umbră pământului.

Tatăl meu a pornit mașina și a plecat în viteză, Dumnezeu știe încotro. Nu s-a întors de la serviciu în prima zi. Nici într-a doua. Tot speram că o să vină după trei zile, apoi după o săptămână, apoi după o lună. Însă speranța mi s-a stins după șase săptămâni. Eram mult prea mic ca să înțeleg unde era California sau ce însemna „a plecat ca să-și urmeze visul de a deveni actor“. Ce naiba e ăla un actor? Și unde naiba e tati?

Tata, care a devenit mai târziu un părinte minunat, și-a lăsat copilașul singur cu o femeie de doar douăzeci și unu de ani, despre care știa foarte bine că era mult prea tânără ca să aibă grijă de el. Mama mea este extraordinară și

sensibilă, dar atunci era mult prea tânără. La fel ca mine, și ea fusese abandonată – chiar atunci și acolo, în parcarea de la granița dintre Statele Unite și Canada. Mama a rămas însărcinată cu mine la douăzeci de ani, iar la douăzeci și unu era o proaspătă mămică abandonată. Dacă *eu* aș avut un copil la douăzeci și unu de ani, cred că aș fi încercat să-mi înec amarul în băutură. Ea a făcut tot posibilul să fie o mamă bună, iar asta spune foarte multe despre caracterul ei. Însă, pur și simplu, nu era pregătită pentru o asemenea responsabilitate, iar eu nu eram pregătit să fac față situației, că doar abia mă născusem.

Deci, ca să rezum, mama și cu mine am fost abandonați înainte de a apuca să ne cunoaștem mai bine.

Pentru că tata nu mai era alături de noi, am priceput repede ce aveam de făcut. Trebuia să distrez lumea, să mă dau bine pe lângă oameni, să-i încânt, să-i fac să râdă, să le ofer alinare, să-i bucur, să fiu Bufonul întregii curți.

Chiar și atunci când mi-am pierdut o parte din corp. De fapt, mai ales atunci. Dar fenobarbitalul a rămas în urmă – efectul lui s-a estompat precum chipul tatălui meu – și am intrat cu toată forța în copilărie, unde am învățat ce înseamnă să am grijă de ceilalți.

La grădiniță, un puști neastâmpărat mi-a prins mâna într-o ușă și, după ce a încetat să mai țâșnească sângele din ea – și zău că a fost mult sânge –, cuiva i-a trecut totuși prin cap să mă bandajeze și să mă ducă la spital. Acolo s-a descoperit că îmi pierdusem vârful degetului mijlociu. Au sunat-o pe mama, care a venit într-o fugă. A intrat plângând (normal) și m-a găsit în picioare pe o targă cu roți, având un bandaj enorm la mână. N-a apucat să spună nimic, pentru că i-am luat-o înainte:

— Nu trebuie să plângi. Eu n-am plâns.

Și iată că devenisem deja actorul, cel care își dorea să le facă pe plac oamenilor. (Cine știe – poate și atunci m-am prefăcut că sunt un soi de Chandler Bing, doar ca să dau mai multă greutate cuvintelor mele?) La trei ani, aflasem că eu trebuia să fiu stâlpul casei. Trebuia să am grijă de mama mea, chiar dacă rămăsesem fără o bucățică din deget. Probabil că învățasem încă de când aveam

treizeci de zile că, dacă plângeam, o să mi se dea ceva ca să mă adoarmă, așa că mai bine să nu plâng; or, știam că trebuia să am grijă ca toată lumea, inclusiv mama mea, să se simtă bine și în siguranță. Sau poate era doar o replică grozavă pentru un țânc care stătea în picioare, ca un mare șef, pe o targă.
Nu s-au schimbat prea multe de atunci. Dacă-mi dai tot OxyContinul pe care sunt capabil să-l înghit, simt că ai grijă de mine, iar când simt asta, pot și eu să am grijă de ceilalți, și să-mi pese de restul lumii, și să fiu de folos cuiva. Dar *fără* medicamente simt că mă irosesc într-o mare a deșertăciunilor, bolborosind tot felul de aiureli. Desigur, asta înseamnă că-mi este imposibil să mă fac plăcut într-o relație, pentru că mereu încerc să ajung mai repede la minutul următor, la ora următoare, la ziua următoare. Este vorba despre o teamă permanentă, despre inevitabilul sentiment al inadecvării. Puțin medicament din ăsta, puțin din celălalt și sunt OK. Când ești stimulat de câteva pastiluțe, nu mai ai nicio spaimă.
(Dragi copii – și adulți mai curioși –, înainte de 11 septembrie 2001, pasagerilor din avioane li se mai permitea uneori să intre în carlingă și să se uite la instrumentele de bord. Când aveam nouă ani, am fost dus și eu într-o cabină de pilotaj. Atât de tare m-au fascinat căpitanul și toate butoanele și informațiile alea, că, pentru prima oară, am uitat să-mi bag mâna în buzunar ca să-mi ascund defectul. Nu-mi arătasem niciodată degetul ăla ciuntit, îmi era prea rușine. Dar pilotul a observat și mi-a zis: „Hai, arată-mi mâna!“ Foarte stingherit, am întins-o spre el, și atunci mi-a zis: „Acum uită-te și tu la mâna mea!“ Și, ce să vezi? Și lui îi lipsea exact aceeași bucățică, tot din degetul mijlociu al mâinii drepte. Era bărbat în toată firea, comandant de aeronavă, care știa la ce folosesc toate aparatele alea, dar uite că și lui îi lipsea o bucată din degetul mijlociu. De atunci – acum am cincizeci și trei de ani –, nu mi-am mai ascuns niciodată mâna. Ba chiar, pentru că am fumat mai toată viața, mulți oameni mi-au observat degetul și m-au întrebat ce am pățit.
Cel puțin, am reușit să obțin un gag mișto din incidentul cu ușa. Ani la rând, o să mă vait încontinuu că nu mai am cum să le arăt oamenilor degetul mijlociu, așa că trebuie să-i înjur cum îmi vine la gură.)

N-oi fi avut eu un tată sau toate cele zece degete întregi, dar, chiar și așa, aveam o minte ageră și o limbă ascuțită. Adaugă la asta o mamă foarte ocupată cu diverse treburi importante, care, de asemenea, avea mintea ageră și limba… Ce să zic, au fost momente când îi făceam morală pentru că nu era atentă la mine… Și, hai s-o spunem pe șleau, nu ieșea chiar așa cum mă așteptam eu. Trebuie neapărat să subliniez aici că niciodată nu mi se părea că primeam destulă atenție – indiferent ce făcea mama, niciodată nu era suficient. Și să nu uităm că muncea cât pentru doi oameni, în vreme ce dragul meu tată se lua la trântă cu demonii și dorințele lui în LA.
Suzanne Perry (a păstrat numele tatei din rațiuni de natură profesională) semăna cu Allison Jenney, din serialul *Viața la Casa Albă* – adică era consilier de imagine. Era angajată ca secretar de presă la biroul lui Pierre Trudeau, la vremea respectivă premier al Canadei, foarte popular atunci. (În ziarul *Toronto Star* a apărut o poză cu ei doi, sub care scria: „Consiliera de presă Suzanne Perry lucrează pentru unul dintre cei mai faimoși bărbați ai Canadei – prim-ministrul Pierre Trudeau –, dar și ea va deveni repede o celebritate, pentru simplul fapt că apare alături de el.“) Imaginează-ți chestia asta: ajungi celebră doar pentru că stai lângă Pierre Trudeau. Tipul se purta extrem de galant, iar înainte fusese cu Barbra Streisand, Kim Cattral, Margot Kidder…
Ambasadorul canadian la Washington s-a și enervat odată, spunând despre el că invitase la cină nu una, ci *trei* iubite. Prin urmare, un bărbat aflat într-o slujbă atât de importantă, dar căruia îi plăceau foarte mult femeile, trebuia ferit de ochii presei. Mama petrecea o mare parte din timp la serviciu, iar eu, dacă voiam puțină atenție, eram nevoit să concurez cu preocupările permanente ale unei importante democrații vestice și ale liderului ei, carismatic și afemeiat. (Cred că expresia de la vremea respectivă era „copil cu cheia de gât“, o sintagmă destul de stupidă pentru un copil lăsat singur-singurel.) În consecință, am învățat să fiu nostim (prin stângăcii intenționate, poante spontane, știi despre ce vorbesc), pentru că *trebuia* să mă port așa – mama era extrem de stresată la slujba ei extrem de stresantă și deja era îngrozitor de sensibilă (și părăsită), iar bufoneriile mele reușeau să o mai calmeze ca să poată

face ceva de mâncare și să stăm împreună la masă, ascultând tot ce aveam să-i povestesc – evident, după ce o ascultam eu *pe ea*. Însă nu o acuz că lucra așa de mult – cineva trebuia să aducă bani în casă. Vreau doar să spun că majoritatea timpului eram singur. (Când le spun oamenilor că am fost un copil *singur,* ei înțeleg că sunt *singur la părinți*.)

Deci, am fost un copil cu mintea ascuțită și limba încă și mai ascuțită, dar, așa cum am mai zis, și mama avea mintea ascuțită și limba la fel (și mă întreb oare pe cine am moștenit). Ne certam mult și întotdeauna voiam să am ultimul cuvânt. Țin minte că odată am avut o discuție aprinsă cu ea pe casa scării și m-am enervat cum nu mă mai enervasem niciodată până atunci. (Aveam doisprezece ani și, oricum ar fi, nu trebuie să-ți lovești mama, indiferent de vârstă, așa că am interiorizat toată furia aia – la fel ca la maturitate, când am avut decența să devin alcoolic și dependent de droguri, ca să nu arunc vina asupra celorlalți pentru sentimentele mele.)

Mereu m-am simțit abandonat. Atât de abandonat că, atunci când vedeam câte un avion trecând pe deasupra casei noastre din Ottawa, obișnuiam să o întreb pe bunica: „E și mama în avionul ăla?“, pentru că mă temeam constant să nu dispară și ea din viața mea, la fel ca tata (dar nu a dispărut niciodată). Mama este o femeie splendidă, lumina fiecare încăpere în care intra și sunt convins că doar datorită ei sunt eu acum atât de amuzant.

Din moment ce tata era plecat în California, iar mama era frumoasă, și carismatică, și strălucea ca o stea ori de câte ori intra în vreo încăpere, era absolut firesc să iasă la întâlniri cu bărbați, iar bărbații aceia nu se mulțumeau cu o singură întâlnire (normal că nu), drept care, bineînțeles, îi transformam pe fiecare în „noul meu tătic“. Și cu alte ocazii, când un avion zbura pe deasupra casei noastre, o întrebam pe bunica: „În avionul ăla e Michael (sau Bill, sau John, sau cum îl chema pe ultimul iubit al mamei)? Pleacă și el de lângă noi?“ Iar și iar, eu îmi pierdeam tatăl; iar și iar, eram părăsit la graniță. Îmi răsuna întruna în urechi vuietul Niagarei, pe care nici măcar o doză de fenobarbital nu reușea să-l amuțească. Buni se bâlbâia și îmi deschidea o cutie de cola dietetică, iar aroma aceea vagă de anason și lemn dulce încă îmi lasă senzația că am

pierdut ceva extrem de important pentru mine.
Cât despre tatăl meu *adevărat,* recunosc că suna în fiecare duminică. Drăguț din partea lui. După stagiul cu The Serendipity Singers, s-a gândit să-și încerce norocul cu actoria, mai întâi la New York, apoi la Hollywood. Cu toate că a fost adeseori numit „actor de mâna a doua", avea cam tot timpul de lucru și, la un moment dat, chiar a devenit imaginea produselor Old Spice. L-am văzut mai des la televizor sau în reviste decât în realitate. (Probabil de aceea m-am făcut și eu actor.) *Ce bărbat fluieră melodia de la Old Spice? Tatăl meu!* – asta auzi când te uiți la reclama din 1986, unde un băiețel blonduț îmi ia tatăl în brațe. Și mai vezi și o femeie blondă, zâmbitoare, care spune complice: *Bărbatul meu perfect!* O fi amuzant, dar pe mine nu m-a făcut niciodată să râd. *Old Spice e un prieten de nădejde… Te poți baza pe el.*
Apoi, după scandalos de puțin timp, mi s-a atârnat de gât un ecuson pe care scria MINOR NEÎNSOȚIT și am fost dus la aeroport, cu destinația Los Angeles. De fiecare dată când mă duceam în vizită la el, mă uimea de cât de carismatic, și de nostim, și de fermecător, și de superfrumos era tatăl meu. Era perfect, iar mie, chiar și la vârsta aceea, îmi plăceau lucrurile pe care nu le puteam obține.
Tata era eroul meu. *Supereroul* meu, de fapt. Ori de câte ori ieșeam la plimbare, țin minte că-i spuneam: „Tu o să fii Superman și eu o să fiu Batman." (Un psiholog bun ar zice că preferam să jucăm niște roluri, ca să nu fim Tati și Matthew, pentru că mie mi se părea foarte confuză relația noastră reală de tată-fiu. Însă nu mă pricep la chestiile astea și nu pot să comentez în această privință.)
După câteva luni de la revenirea în Canada, atât chipul lui, cât și mirosul apartamentului în care locuia aveau să se estompeze tot mai mult. Apoi, venea din nou ziua mea, iar mama se străduia pe cât posibil să compenseze faptul că tata nu se afla alături de noi. De fiecare dată când apărea tortul mare – prea mare – plin cu o mulțime de lumânărele, eu îmi puneam aceeași dorință (și singura): *Vreau ca mama și tata să fie din nou împreună.* Poate dacă aș fi avut mai multă stabilitate acasă, sau dacă tata ar fi petrecut mai mult timp cu mine,

sau dacă nu ar fi încercat să devină Superman, sau dacă eu n-aș fi avut mintea și limba ascuțite, sau dacă Pierre Trudeau… În fine, poate că nu m-aș mai simți atât de ciudat tot timpul.
Și aș fi fericit. Iar cola dietetică ar avea un gust extraordinar de bun și n-aș mai bea-o doar pentru că așa trebuie.
Fără medicația corespunzătoare, mă simțeam tot timpul nelalocul meu și *foaaaaarte* neiubit. Îl voi cita aici pe marele Randy Newman[10], care a zis la un moment dat despre el însuși: „Am nevoie de foarte multe medicamente ca să mă prefac că sunt altcineva.“ Deci, nu eram singurul în situația asta.

[10] Randy Newman – cantautor american (n. tr.).

— Bună, Suzanne este acasă?
— Da, cine o caută?
Când a sunat telefonul, mama și cu mine ne bucuram de *cea mai frumoasă* zi petrecută împreună. Ne jucaserăm toată ziua – am încercat chiar și Monopoly, dar era prea greu în doi –, apoi, când s-a făcut seară, ne-am uitat la filmul *Annie Hall*, la televizorul nostru micuț, și am murit de râs când am văzut casa aia de sub *montagne russes*, unde locuia personajul interpretat de Woody Allen. (Nu m-am prins la glumele despre sex și relații, dar, chiar și la opt ani, îmi dădeam seama cât de nostim era să strănuți din greșeală în nu știu ce praf alb și să faci o pagubă de 2000 de dolari.)
Este cea mai dragă amintire a mea din copilărie – acea seară când am stat cu mama pe canapea și ne-am uitat la film. Numai că sunase premierul Canadei, deci urma să o pierd din nou pe mama. A luat receptorul și am auzit-o vorbind cu o altă voce – vocea ei de serviciu, de consilieră de presă. Era vocea unei cu totul alte persoane, era vocea lui Suzanne Perry, nu a mamei mele.
Am închis televizorul și m-am dus în camera mea. M-am băgat în pat și, fără să am (încă!) nevoie de sedative, am dormit – dar am dormit foarte prost – până când primele raze ale dimineții au intrat pe fereastra mea din Ottawa.
Îmi aduc aminte că, tot cam pe atunci, am surprins-o pe mama plângând în bucătărie și m-am întrebat: *Oare de ce nu bea ceva?* Habar n-am de ce mi-am închipuit eu că o băutură alcoolică te-ar putea opri din plâns. Evident că nu

băusem niciodată până la opt ani (abia peste încă șase aveam să mă apuc!), dar probabil că atitudinea celor din jurul meu mă făcuse să cred că băutura era echivalentă cu distracția, cu râsetele, cu fuga de durere. Iar mama plângea tot timpul, deci de ce nu se apuca să bea? Dacă s-ar fi îmbătat, n-ar mai fi suferit atât, corect?

Poate plângea pentru că ne mutam tot timpul – ba la Montréal, ba la Ottawa, ba la Toronto –, deși cea mai mare parte a copilăriei mi-am petrecut-o în Ottawa. Însă mai tot timpul eram singur. Sigur, aveam bone, dar nu rezistau prea mult, și le adăugam pe lista cu oamenii care mă părăsiseră… Așa că am continuat să fiu nostim, isteț și obraznic, doar ca să pot supraviețui.

Datorită frumuseții și apropierii de Pierre Trudeau, mama a devenit vedetă peste noapte și i s-a oferit postul de prezentatoare de știri la Global Television, Toronto.

Nu putea să rateze o șansă extraordinară. Plus că se și pricepea… Asta până într-o zi, când făceau reclamă la un concurs de frumusețe. Și atunci mama a zis: „Sunt convinsă că o să stăm toți cu ochii lipiți de televizor." A fost o reacție nostimă – la care nu prea te aștepți din partea unei foste Miss –, însă a fost concediată chiar în seara aceea.

Nu mă împăcasem deloc cu mutarea la Toronto – în primul rând, pentru că mie nici măcar nu mi se ceruse părerea; în al doilea, pentru că urma să mă despart de toți prietenii mei. Plus că mama era în a noua lună de sarcină – se căsătorise cu Keith Morrison, cel care prezenta emisiunea *Canada AM*, da, chiar el, tipul ăla cu părul alb, care acum este corespondent pentru emisiunea *Dateline*, de la NBC (The National Broadcasting Company). Ba chiar fusesem eu ales ca s-o conduc pe mama la altar. Ciudată alegere – și la figurat, și la propriu.

Dar, nu peste multă vreme, am primit o surioară frumoasă! Caitlin era nespus de drăgălașă și am iubit-o din prima clipă. Acum, în jurul meu, se construia o familie, din care nu prea simțeam că fac parte. Cam pe atunci am început să-mi spun: *La naiba, fiecare pentru el!* Tot pe atunci, am început să mă port urât – luam note de toată jena și fumam. L-am bătut zdravăn pe fiul lui Pierre

(la rândul lui, viitor prim-ministru), Justin Trudeau. (Am hotărât să nu mă mai cert cu el abia când a ajuns la conducerea unei întregi armate.) Am preferat să trăiesc în mintea mea, nu în inima mea. Să gândesc și să nu mai simt. Era mult mai sigur așa – nimeni nu putea să-mi frângă mintea. Cel puțin, nu încă.
Și m-am schimbat. A apărut sarcasmul și nu permiteam nimănui să se apropie de inima mea. Nimănui.
Aveam zece ani.
Când am intrat în clasa a șaptea, ne-am mutat înapoi în Ottawa, unde era locul nostru. Am început să înțeleg câtă putere îți oferă calitatea de a-i face pe oameni să râdă. Mergeam la Ashbury College, liceul de băieți din Ottawa, și am reușit cumva nu doar să fiu măscăriciul clasei, ci și să obțin rolul lui Rackham, „cel mai rapid pistolar din Vest", din piesa *The Death and Life of Sneaky Fitch,* a lui James L. Rosenberg, pusă în scenă de profesorul de teatru al liceului, Greg Simpson. Era un rol mare și mi-a plăcut la nebunie – mă simțeam în al nouălea cer, pentru că reușeam să stârnesc hohote de râs. Eram ca o undă domoală, care se transforma într-un val uriaș. Toți părinții veniseră din obligație, ca să-și admire odraslele, și, la un moment dat – bang! –, puștiul Perry chiar i-a făcut să râdă. (Dintre toate drogurile de pe lume, ăsta încă mi se pare cel mai eficient, fiindcă îmi dă o *satisfacție* unică.) Și a fost cu atât mai important rolul principal din *The Death and Life of Sneaky Fitch*, pentru că atunci am descoperit la ce mă pricep cel mai bine.
Mă interesa foarte, dar *foarte* mult ce cred ceilalți despre mine – încă mă mai interesează. De fapt, pot spune că este unul dintre firele călăuzitoare ale vieții mele. Îmi amintesc cum o imploram pe mama să vopsească în albastru curtea din spate, astfel încât pasagerii din avioanele care treceau pe deasupra casei noastre să creadă că avem piscină. Poate în unul dintre ele se afla și un minor neînsoțit, care poate că ar fi zâmbit după ce s-ar fi uitat în jos.
Cu toate că acum eram „fratele mai mare", eram și copilul cel rău. Într-un an, înainte de Crăciun, am scotocit prin toate dulapurile ca să descopăr ce cadouri urma să primesc. Plus că furam bani, fumam din ce în ce mai mult și luam note din ce în ce mai proaste. La un moment dat, profesorii s-au supărat atât

de tare pe mine pentru că vorbeam tot timpul la ore și pentru că încercam să-mi fac colegii să râdă, că mi-au întors banca cu fața la peretele din spatele clasei. Unul dintre ei, Dr. Webb, mi-a și zis: „Dacă nu te schimbi acum, n-ai să realizezi nimic în viață." (Oare se cuvine să mărturisesc că, atunci când am apărut pe coperta revistei *People*, i-am trimis un exemplar lui Webb, alături de un bilețel pe care am scris: „Presupun că te-ai înșelat"? Nuuu, aș fi chiar nesimțit!)

Dar am făcut-o.

Compensam notele mele de rahat prin faptul că aveam rolul principal în toate piesele și devenisem unul dintre cei mai buni jucători de tenis din țară. Bunicul a început să mă învețe să joc tenis pe când aveam doar patru ani și, după ce am împlinit opt, am știut că pot să-l învinge – dar am așteptat să fac zece. Obișnuiam să joc opt sau zece ore zilnic și să exersez și la perete alte câteva ore, prefăcându-mă că aș fi Jimmy Connors. Jucam și seturi cu peretele ăla – fiecare lovitură a mea era a lui Connors, fiecare ripostă a peretelui era a lui John McEnroe. Loveam mingea cu toată puterea, deveneam una cu racheta și îmi luam un avânt nemaipomenit. Mă gândeam că nu peste mult timp voi ieși pe teren la Wimbledon, dând din cap ușor și cu modestie spre toți fanii mei entuziaști, apoi făcându-mi încălzirea înaintea meciului de cinci seturi cu McEnroe și așteptând răbdător ori de câte ori se apuca să se certe cu vreun arbitru britanic, după care îmi imaginam că dădeam o lovitură în diagonala terenului, un *passing-shot* din rever, câștigând turneul. Pe urmă, aveam să sărut trofeul aurit și să beau un pahar de Robinson Barley Water, un suc cu un gust atât de diferit de cel fără zahăr de la Dr Pepper, că ar fi putut chiar să-mi placă. Cu siguranță că așa aș atrage atenția mamei mele.

(Finala din 1982 a turneului de la Wimbledon, în care Jimmy Connors a reușit abia în ultimul set să-l învingă pe marele favorit, John McEnroe, a fost meciul meu preferat. După victorie, Jimmy a acceptat să apară pe coperta revistei *Sports Illustrated*, copertă pe care am înrămat-o și care și astăzi se află pe peretele meu. M-am identificat cu el – eu am fost atunci Jimmy Connors sau poate că el a fost Matthew Perry. În orice caz, ziua aia amândoi am câștigat.)

În lumea reală, am jucat la Rockcliffe Lawn Tennis Club, din Ottawa. Acolo era obligatoriu echipamentul alb. La început, chiar era un anunț în fața clubului, pe care scria DOAR ÎN ALB, asta până când, probabil, cineva din conducere și-a dat seama că mesajul nu este prea clar și că poate fi interpretat greșit. (Așa că anunțul a fost schimbat cu unul pe care scria ȚINUTĂ ALBĂ OBLIGATORIE și nimeni nu a mai comentat.) Erau opt terenuri pe care jucau mai ales vârstnicii, iar eu obișnuiam să-mi petrec întreaga zi fâțâindu-mă pe acolo, sperând că nu va veni al patrulea jucător dintr-o partidă de dublu și că m-ar lua pe mine. Tipii în vârstă mă plăceau foarte tare, pentru că reușeam să prind toate mingile, doar că eram al naibii de impulsiv. Îmi aruncam racheta și înjuram de mama focului, iar dacă pierdeam la scor mare, mă apuca plânsul. De obicei, toate astea se întâmplau înainte să îmi revin și să câștig. De exemplu, eram condus cu un set, după care, în setul următor, eram condus cu 5 la 1. Apoi eram condus cu 40 la zero – și aici mă apuca *plânsul* –, iar după aceea îmi reveneam și câștigam următoarele trei seturi. În timp ce plângeam, nu-mi ziceam decât: *O să câștig. Știu că o să câștig.* Dorința de a câștiga (indiferent ce) nu era atât de importantă pentru ceilalți.

La paisprezece ani, mă număram deja printre cei mai buni jucători de tenis din Canada, însă în anul acela s-a mai întâmplat și altceva.

La paisprezece ani, am băut pentru prima oară. La băuturi alcoolice mă refer. Am amânat momentul cât de mult am putut.

Pe atunci, îmi petreceam mult timp cu doi frați, Chris și Brian Murray. Încă de prin clasa a treia, ne creaserăm un limbaj al nostru, care suna cam așa: „Ei, oare ar putea *să fie* mai cald de atât?“11 sau „Ei, oare ar putea să fie mai afurisit de atât profesorul ăsta?“ sau „ Ei, oare ar putea să ne țină mai *mult* de atât în detenție?“ – folosind o intonație pe care ai putea s-o recunoști, dacă ești fan al serialului *Friends* sau dacă ai observat cum vorbesc americanii de două decenii încoace, dacă nu și mai multe. (Nu că aș vrea să insinuez că Chandler Bing a modificat modul de vorbire al americanilor!) O spun aici ca să rămână spus: intonația aia a fost inventată de Matthew Perry, de Chris Murray și de Brian Murray, când se prosteau în Canada anilor ’80. Numai că eu m-am îmbogățit

de pe urma ei. Din fericire, nici Chris, nici Brian nu mi-au cerut niciodată socoteală pentru asta și îmi sunt și acum prieteni foarte dragi și foarte amuzanți.

[11] Când vorbește despre specificitatea limbajului inventat de el și de frații Murray („Could it *be* any hotter?"), autorul face referire la un tip de intonație care nu poate fi redat în scris. În vorbire, accentul era pus pe cuvântul marcat de noi prin italic (n. tr.).

Într-o după-amiază, frecam toți trei menta în curtea din spate. Nu era nimeni acasă. Soarele cobora printre nori și niciunul nu bănuia că avea să se petreacă ceva extrem de important. Stăteam întins pe iarba și noroiul din Canada și habar n-aveam de nimic.

Ei, puteam eu să fiu mai *tâmpit* de atât?

Și ne-am hotărât să bem ceva. Am uitat cine a venit cu ideea asta, dar sunt convins că niciunul dintre noi nu știa în ce se bagă. Aveam un bax cu șase cutii de Budweiser și o sticlă de vin alb, care se chema Andrés Baby Duck. Eu am luat vinul, frații Murray au luat berile. Apropo, toată povestea asta s-a petrecut în aer liber, în curtea din spatele casei. Părinții mei erau plecați – ca de obicei –, așa că ne-am apucat de băut.

În doar cincisprezece minute, am terminat și vinul, și berea. Frații Murray vomitau lângă mine, iar eu stăteam întins pe iarbă. Și atunci mi s-a întâmplat ceva. Ceva care mă făcea să simt că sunt diferit de ceilalți, atât din punct de vedere fizic, cât și psihic. Deci, stăteam întins pe gazon, înconjurat de voma fraților Murray, și mi-am dat seama că, pentru prima oară în viață, nu mă mai deranja absolut nimic. Simțeam că nu-mi lipsea nimic. Mă simțeam pe deplin împăcat. Niciodată nu fusesem mai fericit. *Deci, asta-i soluția,* mi-am zis eu. Asta nu știam eu. Probabil că așa se simt oamenii normali tot timpul. Nu mai am nicio problemă. Au dispărut toate. Nu mai am nevoie de atenție. Sunt bine. Totul este în regulă.

Eram în *extaz.* Timp de trei ore, nu m-am gândit la nimic. Nu eram abandonat. Nu mă certam cu mama. Nu învățam prost. Nu mă întrebam ce este viața sau care-i rostul meu pe lume. Dispăruseră toate chinurile. Cunoscând acum caracterul progresiv al dependenței, mă mir că nu am băut nimic în seara *următoare* și nici în cealaltă, dar uite că reușisem. Am așteptat,

plus că blestemul alcoolismului încă nu mă prinsese în ghearele lui. Deci, acea primă seară nu a dat startul beţiilor mele, dar probabil că a plantat sămânţa. Abia acum am ajuns să înţeleg care era esenţa problemei: nu primeam niciun soi de îndrumări şi nu eram capabil să mă bucur de nimic. Însă, în acelaşi timp, eram dependent de distracţie. Incredibil cât de toxică poate fi combinaţia asta!

Evident că nu ştiam asta la vremea respectivă, dar, dacă nu căutam oriunde un motiv de distracţie, dacă nu mă amuzam sau dacă nu eram beat, nu puteam să mă bucur de nimic. Termenul mai sofisticat este „anhedonie“12, afecţiune pentru ale cărei descoperire şi înţelegere am cheltuit milioane la terapie şi în centrele de tratament. Poate din cauza asta nu eram în stare să câştig un meci de tenis decât atunci când eram condus cu un set sau pe punctul de a pierde. Poate din cauza asta am făcut tot ce am făcut. A, şi pentru că tot a venit vorba, *Anhedonia* a fost titlul provizoriu al filmului meu preferat, *Annie Hall,* la care m-am uitat atunci cu mama. Woody ştie despre ce vorbeşte. Woody mă înţelege.

12 Anhedonie – imposibilitatea de a simţi emoţii pozitive în situaţii normale (n. tr.).

Acasă, lucrurile mergeau din rău în mai rău. Mama formase o familie nouă şi frumoasă alături de Keith. A apărut şi Emily, care era blondă şi foarte drăguţă. Şi pe ea am iubit-o din prima clipă, la fel ca pe Caitlin. Cu toate astea, mă simţeam exclus mult prea des. Încă mai eram acel copil care zbura cu avionul printre nori, copilul neînsoţit. Tot timpul mă certam cu mama. Terenul de tenis era singurul loc unde mă simţeam fericit, dar, până şi acolo, ori eram furios, ori plângeam – chiar şi atunci când câştigam. Ce să fac?!

Acum intră în scenă tatăl meu. Am vrut să-l cunosc. Venise momentul pentru o schimbare de decor.

Da, chiar aşa. Mă chemau Los Angelesul, tata şi o viaţă nouă, însă aveam cincisprezece ani, iar plecarea mea i-ar fi frânt inima mamei. Pe de altă parte, nici ea nu m-a întrebat dacă sunt de acord să se mărite cu Keith, să se mute la Toronto şi să mai facă doi copii… Plus că în Canada eram mereu supărat, şi furios, şi plângeam, şi beam, şi mă certam cu mama, şi nu simţeam că fac cu

adevărat parte din familia aia, și învățam prost, și cine știe dacă nu ne-am fi mutat curând în altă parte, și tot așa. În fond, un copil are dreptul să-și cunoască tatăl.
Așa că am decis să plec. Părinții mei discutaseră problema și se întrebau dacă nu cumva LA-ul n-ar fi mai bun pentru cariera mea în tenis. (Nici nu bănuiam atunci că în Southern California n-aș fi putut ajunge decât un jucător foarte bun la un club oarecare, fiindcă standardele sunt cu mult mai înalte într-un loc unde poți să joci 365 de zile pe an, spre deosebire de Canada, unde trebuie să te consideri norocos dacă apuci să joci vreo două luni înainte să dea înghețul.) Dar, chiar și așa, hotărârea mea a produs o mare ruptură în țesătura fină a familiei.
În seara de dinaintea plecării, mă aflam în subsolul casei noastre, unde am dormit doar atunci, în noaptea care s-a dovedit a fi una dintre cele mai nasoale din toată viața mea. În casă se dezlănțuise iadul. Se trânteau uși, se purtau conversații în contradictoriu, dar în șoaptă. Uneori, se mai și striga. Se auzeau pași nervoși. Una dintre fetițe plângea și nimeni nu putea s-o liniștească. Bunicii mei coborau din când în când la subsol ca să zbiere la mine. În casă, mama țipa și plângea, și atunci începeau să plângă și să țipe și copiii mici, iar bunicii mei răcneau, copiii răcneau și mai tare, iar eu eram acolo, jos, mut, abandonat, hotărât, îngrozit, neînsoțit și speriat. Acei trei adulți puternici coborau mereu până la mine ca să-mi spună iar și iar că o să-i las cu inima frântă dacă plec. Însă nu aveam de ales. Situația ajunsese insuportabilă. Eu eram un om distrus.
Distrus? Mai degrabă dat peste cap.
Dimineața următoare, foarte devreme, cu toate că o durea sufletul să facă asta, mama a fost foarte drăguță și m-a dus la aeroport, uitându-se cum dispar din viața ei. Nici acum nu știu cum de am avut curajul să fac călătoria aia. Și încă mă mai întreb dacă am luat decizia corectă.
Din nou „minor neînsoțit“ – mda, dar acum jucam la profesioniști –, am zburat până în Los Angeles ca să-mi cunosc tatăl. Mi-era îngrozitor de teamă că nici efervescența din Hollywood nu avea să mă consoleze. Însă nu conta:

curând aveam să văd luminile orașului și să am din nou tată.

INTERLUDIU

NEW YORK

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns acasă după cele cinci luni de spitalizare a fost să-mi aprind o țigară. Când am tras primul fum după atâta vreme, simțind cum îmi umple plămânii, zău că am avut senzația că nu mai fumasem niciodată în viața mea. Da, acum chiar că eram acasă.

Nu mai aveam Durerea aia – intervenția chirurgicală mă lăsase cu cicatrici nasoale și inflamate, care se simțeau ca o serie lungă de abdomene, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile din șapte, dar nu era o durere pe bune. Mai mult un deranj.

Dar nimeni nu trebuia să știe asta, așa că le spuneam tuturor că, vai, cât de tare mă doare, doar ca să-mi poată face rost de OxyContin. Nu peste prea multă vreme, n-au mai avut niciun efect alea 80 de miligrame pe zi, pe care le-am obținut prin milogeli și minciuni. Aveam nevoie de mai mult. Le-am cerut doctorilor și m-au refuzat. Am vorbit cu un dealer, iar el a zis că mă rezolvă. Acum nu-mi rămânea decât să-mi dau seama cum să cobor fără să mă prindă Erin, cele patruzeci de etaje până în stradă, din apartamentul meu de douăzeci de milioane de dolari. (L-am cumpărat – jur că nu mint – doar pentru că Bruce Wayne, alias Batman, locuia într-un asemenea loc în filmul *Cavalerul negru.*)

Luna următoare, am încercat să mă întâlnesc de patru ori cu dealerul. Am fost prins – te-ai prins și tu – tot de patru ori. Deloc, dar deloc nu mă pricepeam la chestiile astea. Și, bineînțeles, s-a ajuns la concluzia că trebuie să fiu băgat din nou la dezintoxicare. Deci…

După ce mi-au explodat intestinele, am fost operat și a trebuit să port o pungă de colostomie destul de drăguță – nici măcar *mie* nu mi-ar fi trecut prin cap cât de bine o să-mi vină. Dar urma și o a doua operație, cea prin care trebuia să-mi scoată punga de acolo, numai că între cele două intervenții chirurgicale mi se interzisese să fumez (fumătorii fac cicatrici mult mai nasoale, de aici interdicția). Ca să nu mai spun că îmi pierdusem cei doi dinți din față. Se

spărseseră când muşcasem dintr-o felie de pâine prăjită cu unt de arahide şi încă nu mi-i pusesem la loc, că nu avusesem timp.
Hai s-o dăm pe faţă: îmi ceri să renunţ şi la droguri, şi la ţigări? În acelaşi timp? Mă durea fix undeva de cicatrici. Sunt fumător şi fumez mult, aşa că era ceva mult peste puterile mele. Dar uite că acum trebuia să mă duc la un centru de dezintoxicare din New York, să renunţ în acelaşi timp şi la OxyContin, şi la ţigări. Al dracului de frică îmi era!
La dezintoxicare mi-au dat Subutex, ca să scot toate rahaturile alea din mine, aşa că nu era prea rău. M-am cazat în camera mea, apoi a început numărătoarea inversă. În a patra zi, deja îmi ieşisem din minţi: asta întotdeauna a fost cea mai dificilă zi. Mi-am dat seama şi cât de categorici o să fie în privinţa fumatului. M-au anunţat că pot să fumez la dezintoxicare, dar, odată ieşit din etapa aceea, îmi era absolut interzis să mai fumez.
Atât de fermi au fost, încât m-au închis în clădire ca să nu mai am cum să ies. Stăteam încuiat acolo şi priveam în depărtare New Yorkul, care-şi vedea de treburile lui, bucurându-se de viaţă, în timp ce vedeta simpatică şi sarcastică din serialul lor preferat ajunsese iarăşi în iad. Dacă ascultam cu mare atenţie, auzeam chiar şi metrourile trecând pe sub mine. Sau poate că era cu totul altceva – un huruit nedorit şi înspăimântător, care nu se mai termina.
Centrul de dezintoxicare era o puşcărie. Sunt convins de asta. O puşcărie adevărată, nu cum mi se păruse centrul de dinainte. Cu cărămizi roşii şi gratii negre, din fier. Uite că reuşisem cumva să ajung şi la închisoare. Niciodată nu încălcasem legea – în fine, nu fusesem prins –, dar iată-mă aici, în carceră, la mititica, la zdup. Pentru că nu mai aveam nici ăia doi dinţi din faţă, chiar că arătam ca un puşcăriaş, iar toţi consilierii erau temnicerii mei. Tot ce mai lipsea era să-mi dea mâncarea printr-o fantă din uşa încuiată.
Detestam locul ăla, n-aveau ce să mă înveţe acolo. Începusem terapia de la optsprezece ani şi, pe bune, chiar nu mai aveam nevoie de aşa ceva, în schimb, mi-ar fi trebuit cei doi dinţi şi o pungă de colostomie care să nu se mai spargă.
Când spun că m-am trezit plin de rahat, vreau să se înţeleagă că asta s-a întâmplat de vreo cincizeci, şaizeci de ori. În dimineţile când nu se spărgea

punga, se întâmpla alt fenomen, unul nou: când mă trezeam, mă bucuram de aproximativ treizeci de secunde de libertate, în timp ce mi se limpezeau ochii încă adormiți, apoi mă pocnea realitatea înconjurătoare drept în moalele capului și izbucneam în lacrimi cu o viteză care ar fi făcut-o invidioasă chiar și pe Meryl Streep.
A, da, și aveam mare nevoie de o țigară. Am mai zis asta?
Și, în a patra zi, stând în camera aia fără să fac mai nimic, dintr-odată am simțit ceva ciudat. Nu știu ce. Parcă mă împungea ceva pe dinăuntru. Și, cu toate că făcusem terapie mai bine de treizeci de ani și nu mai rămăsese nimic nou de aflat, acum trebuia neapărat să-mi găsesc o ocupație ca să nu mă mai gândesc doar la nicotină. Așa că am ieșit din „celulă“ și am mers pe coridor. Fără nicio țintă, pentru că n-aveam nici cea mai mică idee ce făceam sau încotro mă duceam.
Cred că încercam să-mi părăsesc corpul.
Știam bine că toți îngrijitorii se aflau la etajul inferior, dar m-am hotărât să nu iau liftul, așa că m-am îndreptat spre scară. Nu-mi dădeam seama ce se întâmpla. Nici măcar astăzi nu pot să descriu ce a fost atunci. Mă cuprinsese o stare de panică, de confuzie mintală, un fel de amnezie, plus că revenise din nou durerea aia puternică – nu Durerea (cu majusculă), dar ceva asemănător. Și confuzia era totală. Nu voiam nimic altceva decât să fumez. Așa că m-am oprit pe scară și mi-am amintit de toți anii de chinuri și de faptul că n-am avut niciodată curtea vopsită în albastru, ca să semene cu o piscină. Mi-am mai amintit și de Pierre – naiba să-l ia – Trudeau și de faptul că atunci eram și încă mai sunt un „minor neînsoțit“.
Parcă toate relele din viața mea se agățaseră dintr-odată de mine.
N-o să fiu în veci capabil să explic ca lumea ce s-a întâmplat după aceea, dar m-am apucat brusc să mă lovesc cu capul de perete. Și mă loveam tare, cu toată puterea mea. Cincisprezece – zero. POC! Treizeci – zero. POC! Patruzeci – zero. POC! Ghem. As după as, voleu după voleu, toate perfecte. Capul meu era mingea de tenis, iar peretele era terenul din beton. Toată durerea se transforma în loburi, dar nu prea înalte, așa că mă întindeam să ripostez, și

ripostam izbindu-mă cu capul de perete. Și era sânge pe ciment, și pe peretele ăla, și pe toată mutra mea, și câștigam Marele Șlem, iar arbitrul zbiera: GHEM, SET ȘI MECI PENTRU MINORUL NEÎNSOȚIT, ȘASE ZERO, ARE NEVOIE DE DRAGOSTE13, ȘASE ZERO. ÎI ESTE TEAMĂ DE DRAGOSTE.

13 Joc de cuvinte în lb. engleză: *love* – „dragoste“, dar și „zero“ în tenis (n. tr.).

Sânge peste tot.

După vreo opt lovituri care mi-au paralizat mintea, probabil că m-a auzit cineva, m-a oprit și mi-a pus unica întrebare logică într-o asemenea situație:

— De ce faci asta?

M-am uitat la femeia aceea și, arătând fix ca Rocky Balboa în toate scenele de la finalul fiecărui film al seriei, i-am răspuns așa:

— Pentru că nu mi-a trecut altceva prin cap.

Scările.

2. ALTĂ GENERAȚIE DISTRUSĂ

Parcă toți oamenii de pe lume se aflau în vara aia în terminalul pentru sosiri de la Aeroportul Internațional Los Angeles.

Sportivi amatori de clasă mondială – gimnaști, alergători, atleți specializați în aruncarea discului sau în săritura cu prăjina, baschetbaliști, halterofili, jochei și caii lor, înotători, scrimeri, fotbaliști, ziariști de pe tot globul, oficialități, sponsori și agenți… Și cine mai era acolo? A, da, un puști de cincisprezece ani, tenismen (amator și el), venit din Canada. Tot puhoiul ăla de oameni dăduse buzna în Los Angeles în vara lui 1984, dar, dintre ei, unul singur făcea o mare schimbare de decor.

Era anul Jocurilor Olimpice de la Los Angeles, perioada de aur a perfecțiunii și a mușchilor, când o sută de mii de spectatori s-au înghesuit în stadioanele Coliseum și Rose Bowl, când Mary Lou Retton a avut nevoie doar de un zece ca să câștige titlul olimpic la individual compus (și l-a câștigat) și când Carl Lewis a obținut patru medalii de aur, fiindcă a alergat mai repede și a sărit mai departe decât ceilalți.

De asemenea, ăsta a fost și anul în care eu am imigrat în Statele Unite – un puști canadian, debusolat și dotat cu o sculă care părea defectă, care se ducea la Tinseltown[14] ca să locuiască cu tatăl său.

[14] Tinseltown („Orașul Betelii“) – poreclă a orașului Hollywood (n. tr.).

Înainte să plec din Ottawa, o fată a vrut să facă sex cu mine, dar atât de emoționat am fost, că am băut șase beri înainte și n-am mai fost în stare de nimic. Deja beam de trei ani – am început imediat după ce am condus-o pe mama la altar, ca să se mărite cu minunatul Keith.

Și nu fac deloc mișto. Keith chiar era minunat. Trăia *doar* pentru mama. Singurul lucru enervant la el era că întotdeauna îi lua apărarea mamei. Era ocrotitorul ei. Nici nu pot să-mi aduc aminte de câte ori n-a făcut mama ceva cu care eu nu eram de acord, iar Keith intervenea, spunându-mi că mi se pare, că mama n-a făcut nimic rău. Unii ar putea numi asta „manipulare psihologică“, alții tot „manipulare psihologică“ i-ar spune – pentru că asta și

este! Manipulare psihologică. Însă trebuie să recunosc că un singur om ținea familia unită, iar omul ăsta era Keith Morrison.
În fine, hai să revenim la penisul meu.
N-am făcut atunci legătura între băutură și dereglarea părților mele intime. Și nimeni n-ar fi putut să-și dea seama de asta – nimeni. Prin urmare, mi-am văzut de viață, imaginându-mi că sexul era o chestie rezervată *altor* oameni. Și așa am crezut mult timp, ani întregi. Sigur, sexul părea ceva foarte mișto, numai că nu exista în arsenalul meu, ceea ce însemna, cel puțin în capul și în pantalonii mei, că eram impotent (con)genital.
O să fiu fericit dacă plec la Los Angeles… Așa îmi ziceam eu atunci. Serios, la asta credeam că o să mă ajute schimbarea de decor – chiar cu mult timp înainte să pricep ce înseamnă cu adevărat o schimbare de decor. Și m-am amestecat printre atleții plin de mușchi și hiperantrenați, care își așteptau bagajele la banda rulantă. Păi, nu cumva fiecare dintre noi venise să-și împlinească propriile visuri nebune într-un oraș nebun? Dacă erau o sută de alergători și doar câte trei medalii la fiecare probă, cum să fi fost ei mai normali decât mine? De fapt, probabil că eu aveam mai multe șanse în meseria aleasă decât aveau ei. Tatăl meu era actor și asta îmi doream și eu să devin. Nu trebuia decât să mă ajute să intru pe uși deja întredeschise, corect? Și ce dacă nu ajungeam printre cei mai buni și nici nu luam vreo medalie, măcar plecam din Ottawa și nu mă mai gândeam mereu la penisul meu defect. Și scăpam și de familia din care nu simțeam că fac parte cu adevărat. Și tot așa.
Dar planul meu inițial avea legătură cu sportul. Începusem să joc atât de bine tenis, că ne gândeam serios să mă înscriu la Nick Bollettieri's Tennis Academy, din Florida. Bollettieri era un antrenor excelent de tenis – printre mulți alții, i-a pregătit și pe Monica Seles, Andre Agassi, Maria Sharapova, Venus și Serena Williams. Însă, odată ajuns în LA, mi-a fost clar că nu puteam să fiu decât un jucător foarte bun de club, nimic mai mult. Îmi amintesc că m-am înscris într-un turneu oarecare de tenis. Din tribune, mă urmăreau tata și noua mea familie (se recăsătorise cu Debbie, o femeie tare drăguță și, la vremea respectivă, aveau o fetiță mică, pe care o chema Maria). În primul meu meci,

nu am câștigat nici măcar un *singur* punct.
Standardele din Southern California nu se puteau compara cu ce văzusem eu până atunci – când sunt zilnic douăzeci și două de grade și vezi terenuri de tenis în fiecare curte și la fiecare colț de stradă, un puști venit din pustietățile înghețate ale Canadei (unde temperaturile sunt mult sub zero din decembrie și până la finalul lui martie) trebuie să se chinuiască din răsputeri ca să impresioneze. E ca și cum ai zice că ești un hocheist foarte bun în Burbank. Și iată ce s-a întâmplat: s-au spulberat toate visurile mele de a deveni următorul Jimmy Connors în momentul când m-am confruntat cu serviciul de 160 de kilometri pe oră al unui mic zeu bronzat din California, care n-avea decât unsprezece ani și se numea Chad, dar cu D mare la sfârșit.
Venise vremea să-mi caut altă meserie.
În pofida acestei treziri brutale la realitate, m-am îndrăgostit instantaneu de Los Angeles. Îmi plăcea nespus imensitatea lui, posibilitățile pe care le oferea, șansele unui nou început, ca să nu mai zic că temperatura zilnică, de aproximativ douăzeci și două de grade, reprezenta o schimbare binevenită față de frigul din Ottawa. Plus că, atunci când mi-am dat seama că nu voi putea să-mi câștig pâinea din tenis și am aflat că există oameni plătiți ca să joace teatru, mi-am schimbat repede obiectivele profesionale. Și nici nu era ceva prea ieșit din comun. În primul rând, tatăl meu era în showbiz, iar eu presimțeam cumva că toată atenția de care aveam să mă bucur mă va face să strălucesc exact ca un pom de Crăciun. Avusesem parte de o pregătire solidă în sensul ăsta. Ori de câte ori erau tensiuni în familie sau dacă aveam nevoie de atenție, mă străduiam să găsesc cele mai bune poante pentru momentul respectiv. Dacă prestam bine, totul era în regulă, iar ceilalți se ocupau de mine. Poate că eram eu un „minor neînsoțit“, dar îi făceam pe ceilalți să râdă – crede-mă, aveam un public adevărat: mama, surioarele mele, frații Murray, copiii de la școală – și imediat se ridicau în picioare și mă aplaudau. Nu mi-a stricat nici că, după doar trei săptămâni de la începerea clasei a zecea la un liceu prestigios și foarte scump (mulțumesc, tată), am fost distribuit în rolul principal din piesa de final de an. Chiar așa, doamnelor și domnilor, iată-l pe George Gibbs, din piesa

Orașul nostru, de Thornton Wilder. Actoria îmi venea mănușă. În fond, de ce n-aș vrea să mă prefac că aș fi altcineva?

Isuse…

Cred că tata și-a cam dat seama ce avea să urmeze. După ce am fost distribuit în *Orașul nostru*, am dat fuga acasă ca să-i împărtășesc vestea cea bună și am găsit o carte pe patul meu. Titlul ei era *Acting with Style*[15], iar dedicația era următoarea:

[15] Manual de tehnici dramatice, lucrare scrisă de John Harrop (n. tr.).

Altă generație distrusă. Cu dragoste, tata.

Actoria a fost alt drog pentru mine, dar care nu mi-a făcut răul pe care începea deja să mi-l facă băutura. Adevărul este că-mi era din ce în ce mai greu să mă trezesc după câte o noapte de beție. Dar nu și în zilele când aveam școală, nu, nu ajunsesem până acolo. Nu încă. În schimb, mi se întâmpla în fiecare weekend.

Oricum, înainte de toate, trebuia să am parte de o educație temeinică.

Eu eram canadianul ăla mic și palid, cu gura mare, care stârnea curiozitatea celorlalți adolescenți din partea locului, că așa se întâmplă mereu. Poate că le părem exotici, mai ales dacă vorbim cu accent canadian și fiindcă suntem în stare să ținem minte numele tuturor jucătorilor din echipa de hochei Toronto Maple Leafs. Și să nu uităm că tata era tipul din reclamele Old Spice. Ani la rând, colegii mei îl văzuseră la televizor pe tata, îmbrăcat ca un marinar în permisie pe uscat, purtând o jachetă din stofă și o șapcă de matelot și aruncând conținutul acelei sticle albe înspre figuranții proaspăt bărbieriți, spunându-le: „O să aveți o viață mai curată cu Old Spice!“ Normal că nu era Shakespeare, dar ajunsese suficient de cunoscut, plus că era înalt, chipeș, foarte amuzant și, de asemenea, era tatăl meu.

Și tata obișnuia să bea. În fiecare seară, când se întorcea acasă de pe platoul de filmare, unde făcuse sau *nu* făcuse ceva, își turna un pahar zdravăn de vodcă cu apă tonică și ne anunța: „Asta-i cea mai bună chestie pe ziua de azi!“

La băutură se referea, în timp ce stătea alături de fiul lui pe o canapea dintr-o casă din Los Angeles. După aceea, mai bea încă patru pahare, iar pe al cincilea

îl lua cu el în dormitor.
Tata m-a învățat multe lucruri bune, dar, printre altele, mi-a arătat și cum să beau. Nu era deloc o coincidență faptul că băutura mea preferată era vodca tonic, iar de fiecare dată când beam așa ceva, îmi spuneam: *Asta-i cea mai bună chestie pe ziua de azi.*
Însă exista o deosebire între noi, una mare. Fără excepție, în dimineața următoare, tata se trezea la șapte fix, bine mersi și foarte vioi. Făcea un duș, se bărbierea, se dădea cu aftershave-ul lui (niciodată cu Old Spice), apoi pleca la bancă, sau la vreo întâlnire cu impresarul, sau pe platoul de filmare – adică își onora întotdeauna angajamentele. Tata era întruchiparea alcoolicului activ. Eu, pe de altă parte, deja făceam mari eforturi să mă dau jos din pat dimineața și le ofeream motive de bârfă celor care beau cot la cot cu mine.
Îl vedeam pe tata bând câte șase pahare și ducând o viață perfect normală, așa că am crezut că este posibil. Mi-am imaginat că la fel pot să fac și eu. Însă ceva din mine mă pândea, asemenea unui monstru oribil, ascuns în beznă, un monstru pe care eu îl aveam, dar tata nu. Și va mai trece încă un deceniu până să ne dăm seama despre ce era vorba. Alcoolism, dependență, spune-i cum vrei. Eu îi zic Marele Lucru Teribil.
Dar îl interpretam pe George Gibbs.
Nu-mi aduc aminte ce părere aveau colegii mei despre prostuțul ăla palid și cu accent canadian, care apăruse printre ei. Dar nici că-mi păsa. În SparkNotes[16], Gibbs este descris astfel: „Este puștiul american tipic. Vedetă de baseball în plan local și președinte al clasei a douăsprezecea la liceu. Totodată, dă dovadă de inocență și sensibilitate. Este un fiu bun, dar (lui George) îi este greu, dacă nu imposibil, să-și țină emoțiile în frâu."

[16] SparkNotes – parte a site-ului literar *The Spark*, creat de studenții Universității Harvard (n. tr.).

Deci, cam ca mine.
Numai că acasă erau sticle de vodcă peste tot. Și, într-o după-amiază, când tata și cu Debbie erau plecați în oraș, m-am hotărât să iau și eu o gură mare de vodcă. Când gustul ei înțepător mi-a coborât pe gât, până în stomac, m-a cuprins dintr-odată o stare de bine, o stare de liniște, am simțit că totul va fi în

regulă, am văzut norii de deasupra curții mele din Ottawa și mi-am zis că o să mă duc la plimbare prin Los Angeles, că o să plutesc fericit pe străzi, prin raiul ăsta, unde sunt mereu douăzeci și două de grade, iar eu, vedeta spectacolului de la liceu, voi hoinări pe Walk of Fame ca un Ulise beat. În publicația londoneză *Observer* a apărut un articol al lui Clancy Sigal[17] despre Jocurile Olimpice din 1984, de la Los Angeles, în care spunea că, ori de câte ori venea în acest oraș, avea sentimentul că ar „trece printr-o pojghiță subțire, care separă LA-ul de lumea reală, plină de suferință". Și uite-mă pe mine, făcând exact ca el, străbătând pojghița aia subțiată de vodcă și ajungând într-un loc unde nu era niciun fel de durere, unde lumea era deopotrivă reală și ireală… Însă, după un colț, mi-au venit în cap niște întrebări pe care nu mi le mai pusesem niciodată înainte – despre moarte, despre teama de moarte. „De ce suntem aici?" „Ce sens au toate astea?" „Are vreun rost ce facem?" „Cum de am ajuns până aici?" „Ce sunt oamenii?" „Ce este aerul?" Toate aceste întrebări năvăleau în mintea mea ca un tsunami.

[17] Clancy Sigal (1926-2017) – scriitor american (n. tr.).

Și nu făcusem nimic altceva decât să cotesc în altă direcție.

Băutura și plimbarea aia au căscat în mine un abis care încă mai persistă. Eram îngrozitor de răvășit, eram un tip cu mințile complet vraiște. Toate întrebările alea se revărsau așa cum se revarsă alcoolul într-un pahar. Iar eu nu făcusem decât ce făcuse și Sigal – ajunsesem în Los Angeles împreună cu toți gimnaștii, și atleții, și caii, și ziariștii, și scriitorii, și actorii, și aspiranții la faimă, și fostele celebrități, și actorii din reclamele de la Old Spice, și acum se adâncise sub mine o prăpastie imensă. Stăteam pe margine, de parcă eram în pragul „Porții Iadului" din deșertul Karakum, din Turkmenistan. Sigur, vodca și mersul ăla pe jos mă făcuseră să mă gândesc la ceva, dar nu la cine știe ce aiureală budistă, ci la faptul că eram acolo, pe marginea prăpastiei în flăcări, obsedat de întrebări la care nu găseam răspuns, obsedat de ideea că eram *neînsoțit*, dorindu-mi dragoste, dar fiind totodată îngrozit de posibilitatea că aș putea fi abandonat. Dorindu-mi distracție, dar incapabil să o apreciez și – de ce să nu recunosc? – obsedat de un penis care nu voia să funcționeze. Mă confruntam cu cele patru

situații ale sfârșitului: moarte, judecata de apoi, ajungerea în rai, ajungerea în iad. Un puști de cincisprezece ani, față în față cu escatologia – și atât de aproape era, că parcă simțea de jur împrejurul lui o duhoare de vodcă.
După niște ani, și tatăl meu a făcut o plimbare care i-a schimbat viața. Băuse mult cu o seară înainte și căzuse în niște tufe, sau cam așa ceva, iar de dimineață i-a povestit lui Debbie ce pățise. Ea l-a întrebat: „Așa vrei tu să trăiești de acum încolo?“ El a zis că nu, nu vrea, apoi s-a dus la plimbare, s-a lăsat de băut și de atunci n-a mai pus picătură de alcool în gură.
Poftim? Te-ai dus la plimbare și te-ai lăsat definitiv de băutură? Eu am cheltuit peste șapte milioane de dolari încercând să fac asta. Am fost la vreo șase mii de întruniri ale Alcoolicilor Anonimi. (Nu-i o exagerare, ci, mai degrabă, o apreciere estimativă.) Am fost de cincisprezece ori la dezalcoolizare. Am fost internat la psihiatrie, m-am dus la terapie de două ori pe săptămână vreme de treizeci de ani, am fost pe punctul de a muri. Și tu ai fost doar la o afurisită de plimbare?
Îți zic eu acum unde să te duci să te plimbi.
Însă tatăl meu nu poate să scrie o piesă, nu poate să joace în *Friends,* nu poate să-i ajute pe cei slabi. Și nici nu are șapte milioane de cheltuit. Mda, viața are și avantaje, și dezavantaje.
Lucru care atrage după sine întrebarea – aș vrea să fiu în locul lui?
Ce-ar fi să vorbim despre asta mai încolo?
Băgam câteva monede în tonomat și-i puneam pe Peter Gabriel și Kate Bush să cânte la nesfârșit *Don't Give Up*. Alteori ascultam *Mainstreet* al lui Bob Seger sau *Here Comes the Sun,* The Beatles. Tonomatul ăsta cu ultimele șlagăre la modă era unul dintre motivele pentru care ne plăcea foarte mult 101 Coffee Shop. Plus că acolo era o atmosferă de Hollywood vechi, avea separeuri cu fotolii de culoarea caramelului și din clipă în clipă putea să intre câte o mare vedetă – înțelegi tu, ca să pară că nu a schimbat-o absolut deloc celebritatea.
Prin 1986, eram deja destul de convins de contrariu: celebritatea schimbă absolut tot, iar eu mi-o doream mai mult decât oricare alt om de pe fața pământului. Tânjeam după ea. Aveam *nevoie* de ea. Era singurul lucru care ar fi

putut să mă repare. Eram sigur de asta. Când locuiești în Los Angeles, se întâmplă să dai nas în nas, pe stradă, cu câte o vedetă, sau să-l vezi pe Billy Crystal la clubul de comedie Improv, sau să-l zărești pe Nicolas Cage în separeul de alături. Știam că oamenii ăia nu aveau niciun fel de probleme, că toate problemele lor dispăruseră. Pentru că erau celebri.

Mă prezentam în mod constant la probe și chiar obținusem câteva roluri mici, cel mai important fiind cel din primul sezon al serialului *Charles in Charge*. Acolo am jucat rolul lui Ed, un puști de bani gata, elev la un liceu particular, îmbrăcat mereu la patru ace și cu cravată asortată – ca un tocilar, care rostea mereu cu emfază unica lui replică: „Tatăl meu a învățat la Princeton și a ajuns chirurg. Îmi doresc să-i calc pe urme!“ Asta înseamnă că munceam, plus că apăream și la televizor. Nici nu mi-am dat prea bine seama când am început să chiulesc de la școală și să-mi pierd vremea prin cafenele, alături de fete înnebunite după accentul și sporovăiala mea, după faptul că puteam să am o carieră în televiziune și după talentul meu de a le asculta. Exersasem destul în Canada, știam că sunt capabil să ascult și să ajut femeile aflate în criză. (Dacă ești femeie, și ai probleme, și suferi, și cânți un cântec despre asta, sunt capabil și eu să-l ascult iar, și iar, și iar.) Deci, iată-mă în 101 Coffee Shop, întreținându-mă cu atâtea admiratoare, având mereu replica potrivită, mereu cu zâmbetul pe buze și mereu dispus să le ascult. Imediat ce plecam de pe platoul de filmare de la Universal Pictures, din Studio City, renunțam la înfățișarea de tocilar din *Charles in Charge*, mă îmbrăcam ca un adolescent cool de la jumătatea anilor ’80, geacă de blugi peste cămașă în carouri sau un tricou cu poza trupei The Kinks, și mă duceam acasă ca să-i ascult pe tipii de la Air Supply.

Când ai aproape șaisprezece ani, ți se pare că zilele nu se mai termină, mai cu seamă când ești ocupat să vrăjești niște tipe într-o cafenea din Hollywood. Probabil că eram în mare formă în ziua cu pricina, pentru că, în timp ce mă dădeam în stambă, pe lângă separeul nostru a trecut un tip între două vârste, care mi-a pus un bilet pe șervețelul din față și a ieșit imediat din local. Toate fetele s-au oprit din ciripit. M-am uitat după individ, după care am avut o

reacție uluită – uluită și întârziată –, în stilul Chandler Bing, stârnind alte hohote de râs.
— Citește ce scrie acolo! m-a îndemnat una dintre fete.
Am luat cu mare grijă biletul, de parcă ar fi fost îmbibat cu otravă, și l-am deschis încetișor. Cu litere foarte mărunte și delicate era scris acest mesaj: Vreau să te distribui în următorul meu film. Te rog să mă suni la acest număr… William Richert.
— Ce zice? m-a întrebat altă fată.
— Zice așa: Ei, oare poți să fii mai frumos și mai talentat de atât? am răspuns eu la mișto.
— Ba nu, a exclamat prima fată, *nu* zice așa!
Pițigăiala din tonul ei neîncrezător a provocat o altă cascadă de râsete, când eu am spus:
— Mulțumesc frumos pentru *compliment.*
Însă, când râsetele s-au stins, am citit ce scria cu adevărat acolo:
— „Vreau să te distribui în următorul meu film. Te rog să mă suni la numărul ăsta. William Richert."
Și o fată a zis:
— Păi, mi se pare că tipul e *serios…*
— Nu-i așa? am exclamat eu. Filmul o să fie făcut într-o dubă!
Când am ajuns acasă în seara aia, l-am întrebat pe tata ce să fac. Era la al treilea pahar de vodcă, adică încă mai putea să-mi dea un răspuns util. Însă trebuie să spun acum că deja începuse să aibă oarecare frustrări din cauză că eu aveam mai mult succes decât el. Nu că m-ar fi invidiat, dar eram mai tânăr decât el și aveam mai multe uși deschise. Plus că, dacă profitam de toate oportunitățile, puteam să am o carieră mult mai bună decât a lui. Deci, ce vreau eu să-ți zic este că tata m-a susținut mereu. Relația dintre noi nu semăna cu cea din *The Great Santini*[18]. Tate era eroul meu și era mândru de mine.

[18] *The Great Santini* – roman din 1976, de Pat Conroy, în care este descrisă relația toxică dintre un fost pușcaș marin și familia sa (n. tr.).

— În cazul ăsta, Matty, mi-a spus el, nu strică să-l suni.

Oricum l-aș fi sunat, indiferent ce ar fi zis tata. Știam asta încă de când citisem bilețelul. În fond, eram la Hollywood și așa mergeau treburile pe aici, nu?
În realitate, William Richert nu voia să turneze filmul într-o dubă.
Richert mă urmărise în timp ce le amuzam pe fete atunci, la cafenea, și văzuse suficient din *The Matthew Perry Show* ca să-și dorească să mă distribuie în filmul făcut după propriul roman, *O noapte din viața lui Jimmy Reardon.* Acțiunea romanului și, implicit, a filmului se desfășoară la Chicago, la începutul anilor '60. Reardon este un adolescent obligat de părinți să urmeze facultatea de studii economice, deși el nu-și dorește decât să facă rost de suficienți bani ca să-și cumpere un bilet de avion și să se ducă în Hawaii, unde locuiește iubita lui. Eu urma să-l joc pe prietenul lui cel mai bun, Fred Roberts, care, exact ca Ed din *Charles in Charge*, provenea dintr-o familie înstărită, era cam snob și suferea de virginitate cronică. (Asta chiar că mi se potrivea.) Mi-am luat din nou înfățișarea aia de puști de bani gata, fiindcă Fred trebuia să poarte o șapcă cenușie, din fetru, cămașă albă, cravată și geacă din piele… A, da, plus mănuși negre, din piele. În film, Reardon se culcă cu prietena mea, dar nu mă supăr, pentru că era un privilegiu să fii înșelat cu tipul care interpreta personajul respectiv.
Lista talentelor care și-au depășit epoca este prea lungă pentru a fi prezentată aici în detaliu – ajunge să spun doar că aproape de vârful ei ar trebui să se afle partenerul meu din filmul *O noapte din viața lui Jimmy Reardon,* River Phoenix. Filmul ăsta a reprezentat primul meu contract serios și sunt sigur că ar fi fost o poveste mult mai interesantă, dacă ar fi avut parte și de succes, dar cel mai mult contează că am învățat cum se face un film și l-am cunoscut pe River – întruparea frumuseții din toate punctele de vedere. Parcă avea un nimb în jurul capului, dar te făcea să te simți atât de bine, atât de în largul tău, că n-aveai cum să fii invidios pe el. Tocmai apăruse *Stand by Me (Prietenie)* – film în care el a fost de-a dreptul *extraordinar* –, iar când intrai cu el undeva, carisma lui umplea încăperea și tu deveneai instantaneu doar o parte din decor.
Filmul a fost turnat în Chicago, așa că iată-mă pe mine, un puști care abia împlinise șaptesprezece ani, îndreptându-mă către Orașul Vânturilor, fără

părinți, fără nimic, din nou „minor neînsoțit“, numai că acum simțeam gustul libertății, simțeam că asta este menirea mea pe pământ. Niciodată nu fusesem atât de entuziasmat, iar la Chicago, jucând alături de River Phoenix, m-am îndrăgostit profund de actorie. Cireașa de pe tortul minunatei perioade de atunci a fost că River și cu mine am devenit prieteni la cataramă. Beam bere împreună și jucam biliard pe North Rush Street (tocmai avusese premiera filmul *Culoarea banilor,* așa că biliardul era în mare vogă). Primeam câte o sumă zilnică de la producători și flirtam cu fetele – cel puțin eu atât puteam să fac, pentru că, mna, știi tu.

River era un tip frumos, atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru, și avea să se dovedească mult prea frumos pentru lumea asta. Parcă doar cei mai talentați ne părăsesc prea devreme. De ce oare mor oameni luminați la minte, ca River Phoenix și Heath Ledger, dar Keanu Reeves încă se mai află printre noi? River era un actor mai bun decât mine, iar eu eram mai nostim, dar nu m-am lăsat deloc copleșit de talentul lui în scenele jucate împreună. Și acum, după zeci de ani, când mă uit în urmă, îmi dau seama că a fost o mare realizare a mea, deși nu mi-a fost deloc ușor. Dar mult mai important era faptul că River avea o concepție asupra lumii diferită de a noastră, a celorlalți, iar asta îl făcea fascinant și carismatic și, da, frumos, dar nu ca tipii ăia din reclame (cu toate că era splendid), ci într-un fel care te făcea să-ți spui „nu mai e altul ca el în toată lumea“. Ca să nu mai zic că era pe cale să ajungă o mare vedetă, dar nu a mai apucat să o facă.

Și, pe undeva, prin toată magia asta, eu am reușit să fac un film cu River Phoenix.

Mai târziu, River a declarat că nu era mulțumit de prestația lui în *Jimmy Reardon,* susținând că nu a fost potrivit pentru acel rol. Din punctul meu de vedere, el era potrivit pentru toate rolurile. Putea să joace orice. Îmi aduc aminte că l-am văzut în filmul *Cutia neagră*, unde și-a abordat rolul într-o manieră pe care nu ar fi ales-o nimeni altcineva. Ca să nu mai spun că a făcut față cu brio unor legende precum Robert Redford și minunatul Sidney Poitier. (Dacă n-ai văzut filmul, zău că ar trebui s-o faci, este extrem de bun.)

Filmul *nostru* a dat-o în bară la box-office, dar nu conta. Fusesem într-un loc magic, chiar dacă se numea North Rush Street din înghețatul Chicago. Și a fost cea mai bună experiență din viața mea, deja știam asta. Mi-am terminat treaba în trei săptămâni, dar producătorii (probabil că River a venit cu ideea) m-au plăcut atât de mult, că m-au păstrat în film până la sfârșit. Nici că putea să-mi meargă mai bine de atât.

Într-o noapte, pe când eram singur în camera mea din hotelul Tremont, iar filmările se apropiau de final, am îngenuncheat și i-am cerut universului: „Nu mă lăsa să uit niciodată asta."

Și nu am uitat.

Numai că magia nu durează, iar golurile alea pe care ți le umpli se cască la loc. (Ca un joc de Whac-a-Mole.) Poate asta se întâmpla pentru că eu încercam mereu să umplu un gol sufletesc cu ceva material… Habar n-am. În orice caz, când am ajuns în ultima zi de filmări, m-am așezat pe patul de hotel și am plâns. În hohote. Pentru că știam că n-o să mai am niciodată parte de o asemenea experiență – primul meu film, departe de casă, liber să flirtez, și să beau, și să-mi petrec timpul cu un tip extraordinar ca River Phoenix.

Aveam să plâng în hohote din nou, șapte ani mai târziu, în seara de Halloween din 1993, când River a murit în fața clubului Viper Room, din West Hollywood. (Am auzit țipetele din apartamentul meu, m-am culcat la loc, m-am trezit și am aflat vestea.) După moartea lui River, mama lui a scris despre consumul de droguri: „spiritul generației (lui River) se erodează", iar la vremea respectivă eu beam în fiecare seară. Însă vor mai trece ani buni până să pricep ce a vrut să spună.

Jimmy Reardon era gata de lansare, așa că eu am luat avionul de la Chicago la LA, întorcându-mă pe planeta Pământ, adică la liceu. Încă mă mai prezentam la castinguri pentru o grămadă de roluri, dar fără prea mult succes. Mă duceam mai cu seamă la probe pentru comedii și am ajuns să am apariții episodice în majoritatea. Însă tot note proaste luam la școală. Uite, o să fiu sincer: am absolvit liceul cu media generală 6. La absolvire, nu mi-am dorit nimic altceva decât să fie prezenți și mama, și tata, iar ei au fost drăguți și au venit. Cina

inimaginabil de jenantă care a urmat n-a făcut decât să scoată și mai mult în evidență faptul că fiul lor comun era, în mod implicit, sortit să se simtă stingher toată viața, cu toate că, de obicei, era cel mai amuzant om din orice grup. Însă, la cina din seara aia, eu am fost doar pe locul al treilea, și la amuzament, și la frumusețe. Bine măcar că mi se împlinise visul din copilărie, să-i văd din nou împreună, fie și pentru o singură seară, chiar dacă tăcerile stânjenitoare alternau cu înțepăturile răutăcioase.

Le sunt recunoscător părinților mei pentru că au fost de acord să luăm cina împreună – a fost un gest extrem de amabil și total inutil din partea lor. Dar măcar m-am convins de un lucru la care nici nu mă gândisem până atunci. Era *bine* că se despărțiseră. Nu trebuiau să fie împreună. Erau îndreptățiți să divorțeze. Ulterior, fiecare și-a găsit partenerul alături de care să-și petreacă întreaga viață, iar eu sunt extrem de fericit pentru amândoi. Deci, Matty nu mai trebuia să se roage ca părinții lui să fie din nou împreună.

Aveau să mai treacă zeci de ani până când să stea iarăși amândoi în aceeași încăpere, dar din cu totul și cu totul alt motiv.

Toate la un loc – aparițiile în filme, mintea și limba ascuțite, plus prietenia lui River și geaca de blugi peste cămașa în carouri – m-au ajutat să-mi fac o prietenă. O fată frumoasă, pe nume Tricia Fisher. (Fiica lui Eddie Fisher și a lui Connie Stevens, da, chiar așa, sora vitregă a lui Carrie Fisher. Iar fata asta era extrem de fermecătoare.)

Chiar și felul în care îi rima numele întreg o făcea de-a dreptul irezistibilă, ca să nu mai zic că eu aveam optsprezece ani și eram convins că puteam face absolut orice, mai puțin când mă aflam în compania altcuiva. Purtam impotența cu mine ca pe un secret mare și urât, la fel cum purtam cu mine și toate celelalte gânduri care mă apăsau constant. Prin urmare, pe măsură ce relația mea cu Tricia Fisher devenea tot mai intensă, normal că ne gândeam amândoi să o consumăm și la nivel fizic. Numai că eu am anunțat-o (evident, cu un aplomb nejustificat) că, fiind romano-catolic, doream să mai aștept. Ei, care tânăr de optsprezece ani ar zice așa ceva? Plus că nici n-ar trebui să zică. Firește că vorbele mele i-au stârnit interesul. Și, când a început să mă bată la cap că „de

ce“, am început să vorbesc aiurea despre „implicare“, și despre „viitor“, și despre halul în care a ajuns „planeta noastră“, și despre „cariera mea“, și despre absolut orice, doar ca să nu-i spun că, atunci când trebuia să mă pun pe treabă, eram mai moale decât catifeaua de culoare caramel de pe fotoliile alea de la 101 Coffee Shop. Și nu puteam să mă pun pe treabă, dacă nu voiam să mi se afle secretul.

Hotărârea mea fermă (foarte fermă!) de a aștepta nu a durat decât două luni, apoi toate zidurile s-au prăbușit, iar perioadele lungi de pupături care nu duceau nicăieri începeau deja să ne facă să intrăm în hiperventilație. Atunci Tricia Fisher a pus piciorul în prag.

— Uite care-i treaba, Matty, mi-a zis ea. M-am săturat de toate pretextele astea. Haide!

M-a luat de mână și m-a dus în patul din garsoniera mea micuță, din Westwood.

Eram îngrozit, dar și excitat, cu toate că încă mai purtam în minte un dialog plin de spaimă:

— Poate că de data asta, cu cineva la care țin foarte mult, o să mi se evapore handicapul…

„Să se evapore, cuvinte total nepotrivite.“

— N-ar trebui să beau o tărie înainte?

„Păi, tăria e problema, amice!“

— Poate că n-o să fie atât de nasol pe cât îmi imaginez.

„N-o să fie? Zău, Matty, încetează…“

Înainte ca discuția asta să se transforme într-un fel de „operă de trei parale“, Tricia apucase să ne dezbrace pe amândoi și m-a împins pe pat. Îmi aduc și acum aminte preludiul – cât extaz! Însă, ca un novice în ale alpinismului, mă temeam ca nu cumva să rămân fără oxigen și să nu pot ajunge până în vârf. Exact așa s-a întâmplat. Cum să-ți spun? Pur și simplu, n-am reușit. M-am gândit la o grămadă de lucruri, îmi tot învârteam prin mintea confuză imagini erotice, care mai de care mai complicate, sperând să dau peste una care să mă ajute – *doar de una am nevoie, atâta tot!* – și care să-mi asigure și mai mult extaz. Dar nimic n-a mers, absolut nimic. M-a copleșit din nou groaza, așa că

m-am desprins din brațele drăgăstoase ale Triciei Fisher și m-am împleticit, despuiat și slab, până la un scaun. (Simțeam că oricine m-ar fi putut rupe în două, dacă ar fi vrut.) Și m-am prăbușit acolo, fleșcăit (știi la ce mă refer) și trist, acoperindu-mi zona intimă cu mâinile, de parcă eram o călugăriță la vecernie, încercând din răsputeri să-mi ascund jena și… da, chiar și lacrimile. Dar Tricia Fisher nici acum n-a renunțat.

— Matty! a exclamat ea. Ce naiba ai? Nu te atrag?

— O, ba nu, bineînțeles că te plac! am răspuns eu.

De parcă nu ar fi fost destul de gravă problema mea, acum mai simțeam că mă cuprinde și teama de abandon, o teamă din ce în ce mai mare, care parcă se strecura pe ferestrele camerei, intrând cu toată forța în sufletul meu. Dacă Tricia se hotăra să mă părăsească? Dacă nu eram destul de bun pentru ea, așa cum niciodată n-am fost destul de bun pentru nimeni? Dacă soarta mea era să fiu singur, să redevin „neînsoțitul“ din copilărie?

Eram disperat. Realmente, țineam la ea și, realmente, voiam să cred că dragostea ar fi putut să mă salveze.

Nu mai era decât un singur lucru de făcut. Trebuia să-i mărturisesc totul.

— Uite, Tricia, am început eu, când eram în Ottawa, am fost atât de emoționat când am ajuns să mă pup cu o fată, că am băut șase beri…

N-am omis nimic. I-am spus Triciei întreaga poveste jenantă și am încheiat recunoscând că sunt impotent și că așa voi fi mereu, că nu are niciun rost să mai încercăm, că nu se mai putea face nimic, că o doresc nespus, dar că dorința mea nu poate avea o finalitate concretă sau ceva de genul ăsta. Însă nu voiam cu niciun chip să mă părăsească și ea, așa că, dacă puteam face ceva ca să rămână lângă mine, nu trebuia decât să-mi ceară… Și am tot continuat așa, bolborosind ca un pârâu primăvara.

Draga de Tricia Fisher m-a lăsat să bat câmpii în încercarea mea de a o convinge că, indiferent cât de frumoasă era – și chiar era foarte frumoasă –, asta nu avea cum să mă ajute: soarta mea era să retrăiesc până la sfârșitul vieții seara aceea din Ottawa.

În cele din urmă, m-am mai domolit și am tras aer în piept, iar Tricia a rostit

pe un ton calm câteva cuvinte foarte simple.
— Vino! N-o să ți se mai întâmple asta niciodată.
S-a apropiat de mine, m-a luat de mână, m-a dus înapoi în pat și… Miracol! Glorie absolută, timp de două minute! În noaptea aia, datorită generozității universului și cu ajutorul primit din partea unei tinere superbe, care merita mult mai mult, am făcut sex pentru prima oară și mi-am pierdut virginitatea, iar cuvântul „impotență“ a ieșit complet din vocabularul meu, exact așa cum mi-a promis Tricia. Acum funcționez perfect, cel puțin din punct de vedere fizic.
Dar, scuză-mă, domnule Perry, cum anume ai reușit să-ți plătești această datorie, această datorie apăsătoare față de femeia care ți-a salvat viața într-unul dintre cele mai importante sensuri din câte există?
Păi, dragul meu cititor, mi-am plătit datoria față de Tricia culcându-mă cu aproape toate femeile din Southern California.
(Tot cam pe atunci, pe la optsprezece ani, am ieșit cu altă femeie ca să luăm cina împreună. La un moment dat, ea s-a oprit din mâncat și mi-a zis:
— Hai să mergem la tine și să facem sex.
Pentru că sexul era ceva relativ nou pentru mine, am acceptat imediat. Ne-am dus la mine acasă și nici n-am intrat bine, că femeia s-a oprit și a exclamat:
— Stai-stai-stai! Nu pot s-o fac! Trebuie să mă conduci acasă la mine!
Ceea ce normal că am și făcut.
A doua zi, fiindcă încă mă mai frământau cele întâmplate și, făcând deja terapie, i-am povestit totul terapeutului meu. Iar acesta mi-a zis:
— O să-ți spun acum ceva care o să te ajute pe viitor. Dacă o femeie vine la tine acasă și se descalță înseamnă că o să faci sex. Dacă rămâne cu pantofii în picioare, n-o să se culce cu tine.
Pe atunci, aveam optsprezece ani. Acum am cincizeci și trei. Terapeutul a avut dreptate sută la sută. Au fost ocazii când am trișat puțin și am pus o pereche de pantofi lângă ușă, ca să sugerez că acolo este locul lor. Însă observația terapeutului s-a dovedit corectă de fiecare dată – dacă femeia rămâne cu pantofii în picioare, în cel mai fericit caz te poți aștepta doar la niște săruturi.)

După niște ani, aveam să ies din nou cu Tricia, când serialul *Friends* deja se va afla pe primul loc în topuri. Ea nu m-a abandonat, dar vechile spaime îmi tot dădeau târcoale, așa că am pus eu capăt relației. Îmi doresc doar să simt cu adevărat că nu ea m-a abandonat pe mine, îmi doresc sincer să cred asta. Poate că lucrurile ar fi mers mai bine. Poate că vodca tonic n-ar fi devenit băutura mea preferată.

Poate că totul ar fi fost altfel. Sau poate că nu.

Dar vreau să mulțumesc acum Triciei și tuturor femeilor care i-au urmat. Și să le cer iertare din tot sufletul că le-am părăsit pur și simplu pentru că mă temeam să nu mă părăsească ele pe mine. Păcat că nu știam atunci ce știu acum…

INTERLUDIU

Matman

— Uite care-i ideea, am zis eu. Ești atent?

— Sigur! Spune-mi! mi-a răspuns Adam.

Am tras din țigara Marlboro, mi-am lipit telefonul de obraz, am dat afară fumul cu gust de gudron, nicotină și durere și am început să vorbesc.

— OK, am zis. E despre tipul ăsta. O să-l recunoști imediat. Îl cheamă Matt și are în jur de cincizeci de ani. Este foarte, foarte celebru, pentru că a jucat într-un serial extrem de îndrăgit în urmă cu mai mulți ani. Dar, acum, când apare la începutul filmului, vedem că are ditamai burta, iar în apartamentul lui sunt o mulțime de cutii de pizza, claie peste grămadă, ca turnul ăla din Întâlnire de gradul trei, știi despre ce vorbesc, da? Turnul ăla pe care l-au făcut din piure de cartofi… În fine, viața personajului nostru este cam nasoală în momentul ăsta. Se simte pierdut. Dar o rudă îndepărtată moare pe neașteptate și-i lasă două miliarde de dolari, iar tipul se folosește de banii ăia ca să devină supererou.

— Îmi place la nebunie! a exclamat Adam, apoi a adăugat: Pe bune ai moștenit două miliarde?

Nostim mai e Adam.

— Nu, nu! am răspuns eu. Personajul moștenește banii ăștia. Te interesează cât de cât? Dacă da, care-i următoarea noastră mișcare? Că tu ești mare și tare în domeniu.

— Nu sunt mare și tare, a spus Adam, deși amândoi știm că este.

Îi prețuiam modestia, numai că, la Hollywood, modestia nu-ți aduce nici măcar un „du-te-n mă-ta“.

— Cum adică? am zis eu. Normal că ești mare și tare…

În fond, vorbeam cu Adam McKay, tipul care a regizat *Un știrist legendar, Frați vitregi* și multe alte filme de succes. În timp ce discutam noi la telefon, el se ocupa și de *Nu priviți în sus*, filmul ăla despre un asteroid imens, care se îndreaptă către Pământ – știi despre ce film vorbesc, ăla în care joacă Leonardo DiCaprio, Jennifer Lawrence, Timothée Chalamet, Mark Rylance, Cate

Blanchett, Tyler Perry, Jonah Hill, chiar și Ariana Grande, *plus* Meryl Streep. Incredibilă distribuție.

La un moment dat, și eu am avut un rol mic în *Nu priviți în sus* și, cu toate că trebuia să merg la o clinică de dezintoxicare în Elveția, m-am prezentat totuși la Boston, ca să-mi filmez scena. Cât timp am stat acolo, am apucat să-i strecor o replică lui Adam. Lui i-a plăcut foarte mult și a devenit cea mai tare din toată scena, chestie la care speri mereu (doar că nu a mai folosit scena aia în cele din urmă. Mna, se mai întâmplă și nasoale, nicio problemă). În orice caz, vreau să spun că m-am înțeles de minune cu Adam McKay și uite că acum vorbeam la telefon și zicea că îi place la nebunie ideea mea.

În perioada aia, mă dureau tare rău cicatricile de la operații, așa că aveam nevoie de analgezice, dar evident că aș fi devenit dependent de ele și, astfel, mai tare mi-ar fi dăunat… Oricum, când m-a sunat Adam, mă simțeam puțin mai bine, iar telefonul lui m-a bucurat nespus de mult. Am pălăvrăgit o grămadă, numai că la Hollywood nu există „pălăvrăgeală“ simplă, așa că m-am întrebat: *Ce naiba, de ce m-a sunat?* Și, pentru că nu părea să ajungă la subiect, am profitat de ocazie și i-am împărtășit ideea mea de scenariu.

— Deci, domnule Mare-și-Tare, am spus eu, ignorându-i falsa modestie, ce părere ai?

Știi momentele alea, când e o pauză în conversație, apoi, privind retrospectiv, vrei să fi durat la nesfârșit, ca să nu fii obligat să auzi continuarea? Ei, iată ce am auzit eu atunci:

— Nu cred că știi cu cine vorbești, a zis acel „Adam“.

— Cum? Cine-i la telefon? am exclamat eu.

— Adam McLean. Am fost împreună la dezintoxicare acum șase ani. Sunt vânzător de computere.

Dacă ai văzut *Nu priviți în sus*, știi că la sfârșit… În fine, hai să spunem că, atunci când am înțeles că la telefon era Adam McLean, nu Adam McKay, un asteroid al dracului de mare mi s-a izbit de creier.

Dar nu e prima oară când mi se întâmplă astfel de rahaturi. Cu mulți ani înainte, Bruce Willis a câștigat Premiul „People's Choice“ pentru Cel mai bun

actor, pentru rolul din *Al șaselea simț,* și m-a rugat pe mine să i-l înmânez. În seara aia, în culise, am făcut cunoștință cu Haley Joel Osmen și cu M. Night Shyamalan, am vorbit cu amândoi vreo zece minute.

După șase luni, mă aflam cu niște prieteni în barul de la Sunset Marquis Hotel și, când colo, cine crezi că intră? Chiar M. Night Shyamalan!

— Bună, Matthew, mi-a spus el, a trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut! Îmi dai voie să stau cu voi?

Mă întreba dacă îi dau voie? Abia ce regizase *Al șaselea simț.* Era următorul Steven Spielberg. Bineînțeles că îi dădeam voie să stea cu noi! Eu băusem deja câteva pahare și mă simțeam minunat (asta se întâmpla pe vremea când doar de alcool aveam nevoie ca să fiu OK).

După un timp, prietenii mei au plecat pe rând și am rămas doar cu M. Night. Tare bine ne mai simțeam! Îmi aduc aminte că nu discutam absolut deloc despre showbiz, ci doar despre relații, și despre despărțiri, și despre fete, și despre cât de mișto e în LA, și despre toate celelalte chestii pe care le înșiră oamenii prin baruri. Și el părea să se distreze de minune – râdea la toate glumele mele tâmpite –, și atunci mi-am zis: *Băi, tipul chiar mă place! O fi vreun mare fan al serialului* Friends*, pentru că prea ascultă cu mare atenție tot ce spun.*

De obicei, nu fac asta – m-am ars de prea multe ori gândind așa –, dar am început să-mi fac tot felul de iluzii despre cum m-ar putea ajuta în carieră faptul că el mă place atât de mult. Mi-a spus că tocmai ce s-a deschis alt bar mișto în cealaltă parte a orașului și m-a întrebat dacă vreau să merg acolo cu el. Dacă vreau să merg cu el? Păi, era M. Night „Extraordinarul“ Shyamalan! Normal că voiam!

Am ieșit, și-a luat fiecare mașina lui, ne-am urcat, apoi am străbătut orașul în urma lui către barul cel nou, fiind convins în tot acest timp că voi deveni vedeta următorului său film. Da, urma să facă un film nou și nemaipomenit, iar eu aveam să fiu marea surpriză din distribuție!

O luasem razna de bucurie. Nu pot să-ți explic exact de ce, dar chiar părea că mă place mult de tot, că îmi admiră activitatea, ca să nu mai spun că eram

suficient de beat, încât să-mi imaginez că noaptea aceea avea să-mi schimbe viața. Când ne-am așezat în barul celălalt, mă simțeam destul de bine și în largul meu (a se citi: „destul de beat“) ca să-i spun că ar trebui să colaborăm la un moment dat. Și, dintr-odată, i s-a schimbat expresia, iar eu îmi amintesc și acum că am regretat instantaneu ce spusesem. S-a scuzat și a zis că trebuie să meargă la toaletă. Cât timp a fost el plecat, a apărut o cunoștință de-ale mele și m-a întrebat dacă mă distrez.
Iar eu i-am răspuns:
— Păi, am fost cu M. Night Shyamalan toată noaptea și, crede-mă, tipul ăsta nu mai poate de dragul meu!
Tipul a fost impresionat de cuvintele mele, asta până când M. Night s-a întors de la toaletă.
— Măi, Matty, mi-a zis amicul meu, privindu-l cu atenție pe M. Night, aș dori să-ți zic ceva între patru ochi, dacă se poate.
Mi s-a părut extrem de ciudat, dar – probabil știi și tu – băutura face ca aproape orice să pară plauzibil. Așa că m-am dezlipit o clipă de M. Night și de magica noapte petrecută în compania lui.
— Matty, mi-a șoptit amicul, ăla *nu*-i M. Night Shyamalan.
Revelația asta m-a făcut (pe cât posibil) să-mi focalizez o clipă privirea tulburată de vodcă și, prin semiîntunericul din bar, m-am uitat cât am putut de atent la M. Night Shyamalan.
Nici.
Măcar.
Nu.
Semăna.
S-a dovedit ulterior că „M. Night“ era, de fapt, un tip din India, care semăna vag – foarte vag! – cu M. Night Shyamalan (și dacă era chiar el?!) și care era, în realitate, șef de sală la Mr. Chow Bevery Hills, restaurant în mare vogă, unde obișnuiam să mă duc… și unde nu mă mai duc, pentru că i-am propus șefului de sală să lucrăm împreună. *Ei, cât de grozavă i s-a părut lui seara aia?* m-am tot întrebat.

3. BAGAJE

Trăiam într-o stare permanentă de *Ziua cârtiței.* Nu degeaba este filmul meu preferat.

În fiecare seară, mă duceam cu prietenii la Formosa Café, de pe Santa Monica Boulevard, din West Hollywood. Deasupra intrării erau două anunțuri: pe cel de sub fotografiile cu celebrități scria EXCLUSIV PENTRU VEDETE. Pe celălalt ziceau că servesc VIN LA PAHAR. Numai că noi nu beam cu paharul. Noi beam cu halba, cu litrul, cu butoiul… Și beam vodcă, nu vin.

„Noi", adică Hank Azaria, David Pressman, Craig Bierko și cu mine. Ne făcusem propriul grup[19] de nebuni.

[19] În lb. engleză, *Rat-Pack* – posibilă aluzie la grupul din anii '60, format din Dean Martin, Frank Sinatra și Sammy Davis Jr. (n. tr.).

Pe Hank l-am cunoscut primul, pe când aveam șaisprezece ani. Amândoi ne înghesuiam la studiourile CBS ca să dăm probă pentru episodul-pilot din serialul cu Ellen Green (actrița care a jucat în *Prăvălia groazei)*. Și amândoi am fost distribuiți, iar în episodul ăla el l-a interpretat pe unchiul meu. Atât de bine ne-am înțeles, că, atunci când am plecat din cuibul de acasă ca să mă mut singur, am ales o garsonieră chiar în blocul unde locuia el. Era un tip extrem de amuzant, dar care lăsa impresia de om serios. Când l-am cunoscut, dubla vocea mai multor personaje de desene animate, iar contractele astea l-au ajutat să devină un tip incredibil de bogat. Însă atunci, la începutul-începuturilor, nu ne doream decât faimă. Faimă, faimă și iar faimă, nimic altceva. Ba da – plus gagici și, evident, faimă. Numai de asta ne păsa, numai asta ne interesa, fiindcă-mi imaginam că celebritatea avea să umple golul care continua să se adâncească în mine.

Însă, chiar și la poarta celebrității, se căsca în mine un gol pe care numai alcoolul îl putea umple.

Tot timpul beam – anii de școală mi i-am petrecut bând la Formosa. De fapt, am obținut media maximă la materia „băutură" și am făcut parte din frăția Alkoól Beta Kappa. Pasiunea mea pentru alcool ajunsese să-mi conducă viața,

dar nu cred că mi-am dat seama cât de mult mă domina până într-o seară, când eram în oraș cu prietena mea de la vremea respectivă, Gaby. Gaby a ajuns să scrie articole pentru revista *Veep* și multe altele și să-mi rămână prietenă pe viață, dar, în seara cu pricina, am mers cu ea și cu alți prieteni la un spectacol de magie în Universal City. Îmi aduc aminte că mi-am comandat ceva cu foarte mult alcool, din care voiam să sorb în timp ce mă uitam la cum scoate tipul de pe scenă iepuri din joben sau cum face alte trăsnăi. Însă, în cele din urmă, ne-am cam plictisit de toate eșarfele alea care-i ieșeau din mâneci și ne-am dus cu toții acasă la Gaby, ca să stăm la taclale. Gaby n-avea nimic de băut, ceea ce, în mod normal, n-ar fi trebuit să fie o problemă, dar atunci, la douăzeci și unu de ani, m-a copleșit pentru prima oară nevoia de a bea ceva. Simțeam cum ard de dorință să beau. Voiam neapărat să mai beau și nu mai puteam să mă gândesc la nimic altceva.

În seara aia, am simțit pentru prima dată *obsesia* pentru alcool. Am observat că nimeni nu părea câtuși de puțin deranjat de lipsa băuturii, însă eu simțeam un fel de atracție de nestăpânit, de parcă alcoolul ar fi fost un magnet uriaș, iar eu, o așchie de metal. M-am panicat îngrozitor de tare, mai cu seamă fiindcă vedeam că eu și numai eu mă chinuiam în halul ăla. Prin urmare, m-am hotărât să nu mai beau nimic în noaptea aia, însă nu am putut să dorm și m-am tot zvârcolit în pat, gândindu-mă obsesiv la asta. Nedormit, iritat și trist, până când, într-un final, soarele s-a ridicat pe cer.

Ce mi se întâmpla? Ce aveam? De ce eram singura persoană de acolo care murea de poftă să bea ceva? Nu puteam să vorbesc cu nimeni despre asta, pentru că nici măcar eu nu înțelegeam ce se întâmplă. Am senzația că, mulți ani, oamenii nu au știut despre dependența mea de alcool sau, mai bine zis, nu-i cunoșteau proporțiile. Nu încă. Atunci eram doar un student care-și irosea anii de școală pe băutură, pe fete și care își făcea prietenii să râdă. Ce era ieșit din comun aici?

Însă nu știa nimeni că beam singur, ăsta era secretul. Cât de mult beam când rămâneam singur depindea de anul în care eram. Am avansat pe scara ierarhică a băuturii și am ajuns să termin, în doar două zile, o sticlă de 1,75 litri de

vodcă. Însă, în seara cu spectacolul de magie, m-am speriat grozav. Ce se întâmpla? Nu mai simțisem niciodată așa ceva. De ce naiba nu puteam să mă gândesc la nimic altceva în afară de băutură? Dacă ești la bar, îți mai comanzi un pahar, sigur, dar la miezul nopții nu trebuie să zaci în pat, cu ochii căscați, dorindu-ți să ai paharul ăla în mână. Pentru mine, era ceva nou. Ceva cu totul diferit. Ceva înspăimântător. Și era un secret.

După zece ani, am citit următoarele cuvinte în *The Big Book of Alcoholics Anonymous*[20]:

[20] „Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi“ (n. tr.).

„Alcoolicii cred că încearcă să fugă de realitate, când, de fapt, ei încearcă să-și învingă o afecțiune psihică pe care nu știu că o au.“

Evrika! Deci cineva mă înțelege. Însă ce am citit acolo a fost deopotrivă minunat și oribil. Am aflat că nu eram singur, că mai erau și alții care gândeau ca mine. Totodată, am aflat și că eram alcoolic, că trebuia să mă las treptat de băut, zi de zi, până la sfârșitul vieții mele.

Și atunci cum o să mă mai distrez?

Nu reușesc să-mi dau seama dacă îmi plac sau nu oamenii.

Oamenii au nevoi, mint, înșală, fură sau fac chestii și mai nasoale: vor să vorbească doar despre ei înșiși. Alcoolul era cel mai bun prieten al meu, pentru că nu voia niciodată să vorbească despre el însuși. Îmi era mereu alături, ca un cățel cuminte, care mergea în urma mea și care se uita la mine cu ochi blânzi, gata oricând de plimbare. Alunga mare parte din durerea care mă apăsa constant, inclusiv trista înțelegere a faptului că mă simțeam singur nu doar când nu era nimeni prin preajmă, ci și când mă aflam printre oameni. Datorită lui, filmele erau mai bune, cântecele sunau mai bine, *eu* eram mai bun. Mă făcea să mă simt bine acolo unde eram, în loc să mă facă să-mi doresc să ajung în altă parte, oriunde în altă parte. Mă ajuta să fiu mulțumit cu femeia din fața mea, în loc să mă facă să mă tot întreb dacă nu cumva viața mea ar fi mai frumoasă, dacă aș avea o altă iubită. A alungat sentimentul că sunt străin în propria familie. A dărâmat zidurile din jurul meu, cu excepția unuia singur, chiar dacă pentru scurtă vreme. Mi-a permis să-mi controlez sentimentele și,

astfel, să-mi pot controla lumea. Era mereu alături de mine, la fel ca un prieten foarte bun. Și eram sigur că o să înnebunesc fără.

Să știi că am dreptate – aș fi înnebunit fără.

M-a făcut să-mi doresc să fiu un om complet diferit față de cum eram, de fapt. Mi se părea de-a dreptul imposibil să renunț. Să mă descurc în lipsa alcoolului era ca și cum i-aș cere cuiva să-și vadă de treburile zilnice fără să respire. Pentru toate astea îi voi fi mereu recunoscător alcoolului. A reușit să-mi bage mințile în cap.

Malcom Gladwell[21] zice că, dacă faci ceva zece mii de ore, devii expert. De unde eu trag concluzia că eram expert în două domenii: tenisul din anii '80 și băutura. Unul dintre ele este atât de important, că-ți poate salva viața.

[21] Malcom Gladwell – ziarist și scriitor canadian (n. tr.).

Ghicește tu care anume.

Însă, când voiam să mă simt mai puțin singur în mijlocul oamenilor, preferam să fiu cu Hank Azaria, David Pressman și, un pic mai târziu, cu Craig Bierko. Printr-o mare și ciudată coincidență, în *Beverly Hills 90210* interpretasem un personaj al cărui nume de familie era Azarian. Era o mare realizare să apari, chiar dacă foarte puțin, în episodul al nouăsprezecelea dintre cele douăzeci și două ale primului sezon. *Beverly Hills 90210* încă nu își câștigase statutul de fenomen cultural când l-am jucat eu pe Roger Azarian, vedetă de tenis de la liceul din Beverly Hills, cu un tată intransigent, distant și mare om de afaceri, însă temele din acel episod (depresia adolescenților, suicidul și dificultățile de învățare) au scos în evidență serialul, demonstrând că nu evită să vorbească despre problemele reale, existente în toate mediile sociale, indiferent de cât de privilegiate ar fi fost acestea.

Episodul respectiv, care a împrumutat titlul tocmai dintr-un poem al lui T.S. Eliot („Aprilie este luna cea mai nemiloasă“[22]), începe cu o scenă în care eu lovesc cu toată ura niște mingi de tenis, etalându-mi trupul slăbănog de canadian, antebrațele lungi și loviturile agresive de rever, demonstrând astfel că știu să joc pe bune. Ba chiar foloseam o rachetă demodată din lemn, marca Donnay, din aceea cu capul mic, cum folosea Björn Borg, dar pe care reușesc s-

o fac praf în scena aia, fiindcă loveam mult prea tare. Jason Priestley, care-l juca pe Brandon Walsh, îmi observă furia abia ascunsă și mă întreabă câte rachete distrug într-o săptămână. Iar eu îi dau un răspuns parcă desprins din viața mea reală: „Depinde a cui mutră o văd pe minge."

[22] Vers din poemul *The Waste Land* (n. tr.).

N-am putut să scap de casa scării nici când interpretam personaje de seriale. Până la finalul acelui episod, am avut o scenă cu Brandon, m-am îmbătat, mi-am ținut un pistol în dreptul feței și am ajuns să fiu internat într-un spital de nebuni – doar chestia cu pistolul a fost actorie, tot restul a fost metodă[23].

[23] Metodă – tehnică teatrală, în care actorul se identifică total cu personajul. Procedeul a fost elaborat de Konstantin Stanislavski, regizor și teoretician rus, inovator în arta actoriei (n. tr.).

Nu împlinisem nici măcar douăzeci și doi de ani, dar, de ceva vreme, apăream prin mai multe seriale.

Important era că lucram. Prima mea șansă măricică a fost când am primit un rol în *Second Chance*, cu toate că bucuria acestei vești a fost cumva eclipsată de faptul că altcineva *nu fusese distribuit.*

Încă mai cred că *Second Chance* a pornit de la o idee foarte bună: un tip de patruzeci de ani, pe nume Charles Russell, moare într-un accident cu o barcă pneumatică (pentru că asemenea accidente chiar se întâmplă *tot* timpul), ajunge în cer și intră în biroul Sfântului Petru. Charles este judecat pentru tot ce a făcut în viața lui și, dacă asupra lui se pogoară o lumină aurie, înseamnă că se va duce în rai; dacă lumina este roșie, se duce în iad, dar, dacă e albastră, așa cum se întâmplă în cazul domnului Russell, acesta capătă numele de Flacăra Albastră, ceea ce înseamnă că tipii ăia de sus habar n-au ce să facă cu el. Prin urmare, Sfântul Petru hotărăște să-l trimită înapoi pe pământ, unde se va întâlni cu eul său, la vârsta de cincisprezece ani, și pe care va trebui să-l călăuzească prin viață, ajutându-l să ia decizii mai bune. Astfel, la vârsta de patruzeci de ani, când se urcă din nou într-o barcă pneumatică, moare a doua oară, dar, pentru că a fost un om mai bun, lumina va renunța la culoarea albastră, care zice „habar n-avem ce să facem cu tine", și va deveni aurie, adică „ne-ai convins, fii binevenit în rai". Spune și tu, există vreo premisă mai bună

pentru o echipă de actori formată din tată și fiu? Drept care, evident că m-am dus la probe împreună cu tata. Apoi s-a întâmplat dezastrul – eu am fost admis, urmând să-l interpretez pe fiul Flăcării Albastre, dar tata a fost respins.
— Pe tine te vor. Pe mine nu, mi-a spus el, când a auzit vestea.
Probabil m-am uitat la el cu o privire tâmpă – în fond, eu primisem un rol foarte mare, chiar dacă el fusese respins, așa că îmi imaginez că pe mutra mea se puteau citi atât tristețea pentru eșecul lui, cât și bucuria pentru reușita mea. Cu siguranță nu mi-a ieșit, pentru că tata a zis:
— Trebuie să *repet? Pe tine* te vor. Pe mine *nu.*
Acum, lăsând la o parte mândria rănită a tatălui meu, eram în al nouălea cer, pentru că tocmai obținusem primul rol important într-un serial. Câștigam cinci mii de dolari pe săptămână și n-aveam decât șaptesprezece ani. Evident că nu-mi mai încăpeam în piele de fericire. Urma să rup gura târgului, așa cum toată lumea credea că și *Second Chance* urma să rupă gura târgului. Numai că primul sezon al serialului s-a clasat pe locul nouăzeci și trei din nouăzeci și trei. În ultimele nouă episoade, după primele treisprezece, se renunțase la toată treaba cu Sfântul Petru și cu Flacăra Albastră, iar serialul se concentra acum doar asupra mea și a prietenilor mei, alături de care porneam în tot felul de aventuri. Deci nu conta că era pe locul nouăzeci și trei din nouăzeci și trei. Conta că cineva foarte important mă plăcuse atât de mult, încât să-și construiască serialul în jurul meu. Îți dai seama că nu-mi mai ajungea nimeni nici cu prăjina la nas. Și este foarte posibil ca toată experiența de atunci să mă fi pregătit pentru succesul de mai târziu.
Tata a reușit să facă față acelei vești proaste, neparticipând nici măcar la o singură filmare, cu excepția ultimei. Probabil că avea motivele lui.
În consecință, după asta, am reușit să pun mâna pe mai multe roluri episodice, iar doi ani mai târziu am fost distribuit într-un alt serial, unde juca Valerie Bertinelli. Serialul se chema *Sydney* și se concentra asupra aventurilor lui Valerie, care era detectiv particular (!). Eu îl interpretam pe fratele ei cu gură mare. Nu e nevoie să știi mai multe despre cele treisprezece episoade (*Sydney* a fost anulat la jumătatea sezonului). Însă, în pofida faptului că nu a reușit să

stârnească interesul publicului, există două lucruri legate de serialul ăsta pe care eu nu o să le uit niciodată.
În primul rând, avocatul/iubitul lui Valerie era jucat de un actor pe care-l chema Craig Bierko și, imediat după ce l-am cunoscut pe platou, l-am sunat pe Hank Azaria și i-am zis: „Băi, ăsta vorbește exact ca noi!“ Cea mai mare laudă pe care eram eu în stare să o aduc cuiva. Dar, înainte de a ajunge să-mi dau seama cât de nostim era Craig, s-a mai întâmplat o chestie despre care ar trebui să povestesc. În timpul filmărilor de la *Sydney*, m-am îndrăgostit nebunește de Valerie Bertinelli, care avea o căsnicie cu probleme și care reușise să stârnească interesul celor doi parteneri din film – unii dintre cei mai nostimi tipi de pe fața planetei, care acum o adorau și o copleșeau cu toată atenția lor.
Valerie Bertinelli – aceste șapte silabe îmi deșteptau sufletul, plus alte zone (știi ce zic).
La începutul anilor ’90, nu exista femeie mai atrăgătoare decât Valerie. Și nu era doar superbă și plină de energie, dar mai avea și râsul ăla absolut adorabil și răsunător, după care ne dădeam în vânt și eu, și Craig. Acum, că amândoi jucam alături de ea, ne-am transformat în noii clovni ai lui Valerie și ne-am implicat trup și suflet în rolurile noastre. Rezultatul a fost că toți trei ne-am distrat de minune.
Dar, pentru mine, faptul că am jucat în *Sydney*, unde o făceam pe nebunul cu Valerie, a fost mai mult decât o simplă distracție – a fost o treabă foarte serioasă. Eram obligat să-mi ascund iubirea față de ea în timp ce lucram împreună (și nu o să fie ultima oară când o să mă aflu într-o situație asemănătoare), chestie înfiorător de dificilă. Pasiunea mea pentru ea era copleșitoare. Și nu numai că nu era de nasul meu, dar mai era și căsătorită cu unul dintre cei mai cunoscuți rockeri de pe fața pământului, Eddie Van Halen. Pe când filmam *Sydney,* trupa lui Eddie – Van Halen – tocmai înregistra o serie de patru albume duble. La sfârșitul anilor ’80 și începutul anilor ’90, probabil că era cea mai tare trupă de pe planetă, iar Eddie, cel mai mare chitarist de rock.
Iar eu? Păi, eu reușeam să mă culc cu femei pentru că le făceam să râdă, însă

știam că un actor nici nu se putea compara cu un muzician. (Până și în lumea muzicii există o ierarhie – după părerea mea, basiștii au cele mai multe șanse să facă sex din prima, pentru că par aroganți, și cool, și își mișcă degetele delicat, dar ferm. Aici trebuie neapărat să-l menționez pe Paul McCartney, pentru că el nu a prea avut succes la gagici. Pe locul al doilea, bateriștii, pentru că sunt plini de energie. Apoi chitariștii, pentru că ei interpretează solourile alea mișto. Iar la urmă – absolut aiurea –, ar fi solistul, pentru că, deși el se află în fața scenei, nu-i deloc sexy când trebuie să-și dea capul pe spate și să-și arate molarii, dacă trebuie să atingă o notă înaltă.) Indiferent care ar fi fost ordinea corectă, eu mă aflam mult în spatele lui Eddie Van Halen, care nu numai că era muzician, adică avea mult mai ușor parte de sex decât unul care era actor și atât, dar era și căsătorit cu femeia visurilor mele.

Mi se pare important să precizez aici că sentimentele mele pentru Valerie erau cât se poate de reale. Eram cu totul și cu totul fascinat de ea – adică eram obsedat și îmi făceam iluzii că l-ar părăsi pe Eddie Van Halen și că și-ar petrece restul vieții alături de mine. Aveam doar nouăsprezece ani și locuiam într-o garsonieră de pe bulevardul Laurel Canyon & Burbank (căruia i se zicea atunci „Club California"). Însă visurile și primele iubiri habar n-au ce-s alea proprietăți imobiliare, habar n-au de *absolut nimic* din lumea reală.

N-aveam nici cea mai mică șansă. Evident.

Acestea fiind spuse, să-ți povestesc acum că, într-o seară, eram acasă la Valerie și Eddie, stând la taclale și holbându-mă la Valerie, fiindcă voiam s-o fac să râdă. Mă simțeam incredibil de mândru când o făceam să râdă. Orele treceau și a început să devină tot mai clar că Eddie gustase puțin cam prea mult vin – din nou! – și, la un moment dat, a adormit buștean la nici trei metri de noi. În fine, important era că pierduse contactul cu realitatea. Asta era șansa mea! Te înșeli amarnic, dragă cititorule, dacă-ți închipui că n-am avut niciuna, pentru că Valerie și cu mine ne-am sărutat și ne-am mângâiat foarte mult atunci. Deci *se întâmpla* – poate și ea simțea la fel ca mine. I-am spus că voiam de foarte multă vreme să fac asta, iar Valerie mi-a răspuns că la fel își dorea și ea. Până la urmă, „Raiul"24 meu și-a închis porțile, iar eu m-am urcat în Honda mea

neagră și m-am întors la Club California, cu o erecție care ar fi fost în stare să susțină chiar și Turnul din Pisa și cu un cap de nouăsprezece ani, plin până la refuz cu visuri despre viața pe care aveam să mi-o petrec alături de femeia iubită, femeia față de care făcusem o adevărată obsesie.

[24] În lb. engleză, *heaven* – joc de cuvinte, aluzie la cântecul *Stairway to Heaven* (n. tr.).

În dimineața următoare, i-am povestit chestia asta lui Craig Bierko, iar el a încercat să mă trezească la realitate, dându-mi un sfat de care nu aveam nevoie.

— Ai mare grijă! mi-a spus.

E gelos, mi-am zis eu în timp ce mă pregăteam pentru următoarea zi de lucru, dar acum cu Valerie în calitate de iubită a mea.

Ei, ziua de lucru n-a mers așa cum m-am așteptat eu. Valerie n-a pomenit deloc despre cele întâmplate și se purta de parcă totul ar fi fost la fel ca înainte. De fapt, așa era și normal. Am priceput repede aluzia și mi-am jucat și eu rolul pe care ar fi trebuit să-l joc, deși eram distrus pe dinăuntru. Au urmat multe nopți cu lacrimi și multe zile când mai mult zăceam în rulota mea micuță, așteptând să-mi treacă mahmureala, ca să nu mai zic de nesfârșitele ore în care trebuia să-l văd pe Craig interpretându-l pe iubitul lui Valerie. Iar rezultatul acestor chinuri a fost un adolescent nefericit și dezamăgit. Serialul n-a avut pic de succes și m-am bucurat nespus de mult când a fost anulat, la doar patru săptămâni după seara aceea fatidică, nemaifiind astfel obligat să o mai văd vreodată pe Valerie.

Bineînțeles că ea nu greșise cu nimic, dar simplul fapt că trebuia s-o văd zilnic și să mă prefac că totul era în regulă îmi amintea prea mult de toate suferințele îndurate pe vremea când eram cu mama, în Ottawa, Canada.

Toată viața am fost atras de femei inaccesibile. Nu trebuie să ai un doctorat în psihologie ca să înțelegi că problema asta are o oarecare legătură cu relația mamă-fiu. Mama mea atrăgea toate privirile din fiecare încăpere în care intra. Îmi amintesc și acum că, pe la șase ani, mă aflam într-o sală elegantă, unde se organizau tot soiul de evenimente, și, când a apărut mama, toate privirile s-au întors spre ea. În acele momente, îmi doream nespus de mult ca ea să se uite la mine, dar nu putea, pentru că era în calitate oficială acolo, era la serviciu –

doar de treizeci și șapte de ani am avut nevoie ca să înțeleg asta.
De atunci, sunt dependent să „atrag atenția". Odată ce îi trezeam interesul unei femei, mă apucam să-i spun glume, să o fac să râdă și să-și dorească să se culce cu mine. Imediat după partida de sex se reinstala realitatea, iar eu îmi dădeam seama că nu o cunoșteam deloc pe femeia respectivă. Pur și simplu, era disponibilă, așa cum erau toate celelalte, deci nu mai aveam nevoie de ea. Trebuia să ies din nou și să încerc să le atrag atenția altora. Ăsta-i motivul pentru care m-am culcat cu atât de multe femei. Încercam să-mi recreez copilăria și să ies învingător măcar o dată.
Normal că nu știam nimic din toate astea pe atunci și credeam că femeile erau cele cu probleme. Ei, iată surpriza surprizelor: actorașul canadian avea *el* însuși probleme nerezolvate cu mămica.
Însă abia împlinisem nouăsprezece ani, iar viața mergea înainte, în pas alergător. Un an mai târziu, Van Halen a lansat albumul cu un titlu extrem de sugestiv, *For Unlawful Carnal Knowledge*[25], iar eu m-am întors la Formosa ca să agăț gagici. Și ca să încerc pe cât de des posibil să resuscitez „atenția" după care tânjisem în copilărie.

[25] Al nouălea album al trupei Van Halen, al cărui titlu a fost deseori abreviat F.U.C.K. (n. tr.).

Câteodată reușeam, dar mereu plecam pe la unu și jumătate dimineața, dând fuga la cel mai apropiat magazin cu băuturi, ca să-mi mai iau niște vodcă, să am ce să beau toată noaptea. Și stăteam pe canapea, golind sticla aia (de la un punct încolo, am început să-mi cumpăr sticle de aproape doi litri), uitându-mă la *Adio, dar rămân cu tine!* sau la filmul ăla cu Michael Keaton, *„Curat" și treaz* (ei, ce părere ai de titlul ăsta?), până când îmi pierdeam cunoștința, exact așa cum făcuse Eddie Van Halen în seara aia. Îmi intrase un gând în cap, nu neapărat important, dar sâcâitor: *Bei în fiecare noapte.* Însă îl alungam iute cu următorul pahar.
A doua zi, abia reușeam să mă târăsc până la restaurantul unde luam prânzul și unde mă întâlneam cu Craig Bierko – mi se pare comediantul cu cea mai ageră minte din câți am cunoscut. Credeam că eu am o minte ascuțită, dar, nu, Craig Bierko o avea. Hank Azaria a devenit cel mai bogat din grupul nostru, pentru

că dubla vocile personajelor din *Familia Simpsons* încă din Antichitate. Eu ar fi trebuit să ajung cel mai cunoscut, iar David Pressman să devină un actor bun și muncitor, dar fără prea mult succes, la fel ca tatăl lui, Lawrence Pressman, chiar dacă era cel mai nebun dintre noi. Lui David îi plăcea să facă tot felul de tâmpenii – de exemplu, dădea buzna în câte un supermarket, răcnea ca descreieratul „Am probleme grave! Vă rog, mă bărbierește și pe mine cineva?“, după care ieșea în fugă de acolo. (A continuat cu rahaturile astea și la patruzeci și ceva de ani. Câteodată, mergeam și eu cu el și ne dezbrăcam la pielea goală în public, dar am renunțat pe la treizeci și cinci de ani, fiindcă eu sunt cel matur și înțelept din grupul nostru.)

Până azi, nu m-a mai făcut nimeni să râd atât de tare cum o făcea Craig Bierko. Nu-mi venea să cred că cineva putea să fie mai amuzant decât Hank, David și cu mine, dar uite că lui Craig i-a reușit. Nu mă gândisem nici că cineva ar putea fi mai nostim decât mine cu Hank, fără David. Însă lui Craig îi ieșea și asta. Mergeam la masă, iar Craig zicea câte o chestie atât de amuzantă, că, la un sfert de oră după ce terminam de mâncat și mă duceam acasă cu mașina, se întâmpla să mă oprească poliția, iar eu încă mai râdeam. Craig trecea pe lângă noi, mă vedea cum mă stricam de râs și știa motivul. Nu era nimeni pe lumea asta mai comic decât Craig. Absolut nimeni.

Pe lângă încercările de a fi cei mai deștepți și cei mai nostimi, celălalt lucru care ne stimula prietenia era faima – ne doream cu disperare să ajungem celebri. Hank dubla una dintre vocile din *Familia Simpsons,* prin urmare, avea cel mai profitabil contract dintre noi, însă ce făcea el la desenele alea animate nu era cariera de Al Pacino la care visa. În ce mă privește, ce să-ți zic? Avusesem multe apariții prin seriale, dar niciun rol remarcabil, care să-mi aducă faimă, o, nu, nici pe departe. Iar nouă nu ne păsa decât de faimă, faimă și iar faimă. Așa că, după hohotele de râs – și după ce ne împărtășeam ultimele impresii despre probele la care dăduserăm greș sau despre scenariile care nu ne plăcuseră câtuși de puțin –, se lăsau câteva clipe de tăcere, clipe pline de o îngrijorare profundă, de o durere mută și de teama că nu vom reuși niciodată să facem ce ne-am propus, că faima ne va ocoli, pur și simplu. Eram patru caractere puternice,

patru bărbați amuzanți, care aruncau fel și fel de bancuri în toate părțile, ca pe niște șrapnele. Însă tot nu câștigam bătălia, deși continua dezlănțuită: bătălia pentru *faimă.*

Eram convins că faima avea să umple acel gol al singurătății, de care Valerie a refuzat să se ocupe. Acum nu eram decât eu și prietena mea, vodca, încercând să îndeplinim această sarcină aparent imposibilă.

M-am sărutat o dată cu David Pressman. Mai bine zis, am încercat s-o fac, deși nu asta era intenția mea.

Pe când aveam toți vreo douăzeci și un pic de ani, împreună cu el și cu alți doi tipi ne-am dus la Vegas ca să facem ce se face în Vegas. Nu aveam bani, dar lipsa lor nu a reușit niciodată să împiedice patru cretini să se ducă în Orașul Păcatelor. Cred că aveam vreo două sute de dolari la mine, așa că ne-am luat toți patru o singură cameră la un motel din cartierul The Strip. Camera avea două paturi duble, iar eu dormeam cu David. În toiul nopții, probabil visând-o pe Gaby (fosta mea iubită), m-am apropiat ușor de David, murmurând rahaturi de genul „O, iubito", „Cât de bine miroși" și „Promit că o să termin repede". Slavă Domnului că și el dormea adânc, dar se pare că subconștientul lui tot a reușit să se impună: „NU!", „Dă-te la o parte!", „Lasă-mă dracu' în pace!" La un moment dat, am început să-l sărut pe ceafă, gest care ne-a trezit instant pe amândoi. Când i-am văzut expresia oripilată, n-am zis decât: „Aoleu, să nu vorbim despre asta niciodată!" Și m-am rostogolit repede înapoi, pe jumătatea mea de pat.

Era limpede că aveam nevoie să ne descărcăm într-un fel sau altul.

În prima seară, ne-am dus la cazinou și – habar n-am cum de s-a întâmplat – am avut un mare noroc. Am câștigat 2 600 de dolari la masa de blackjack, adică foarte mulți bani în comparație cu ce aveam la noi!

Prin urmare, trebuia să-i dăm pe prostii.

Mi-am ridicat brațele ca un rege în fața supușilor și am strigat:

— Vă duc pe toți la curve!

Ne-a luat un taximetrist, care ne-a dus într-un loc din afara orașului, numit Dominions, promițându-ne că acolo ne puteam satisface nevoile (se pare că

primea câte un comision pentru fiecare grup de tineri tembeli pe care-i lăsa la poarta acelui stabiliment din deșert). Însă, ca să ne fie permis accesul în minunatul lăcaș, am fost informați de tipul de la intrare – un tip care părea să n-aibă gât – că trebuie să plătim cel puțin 1 000 de dolari. Din moment ce eu câștigasem la blackjack, normal că mie mi-a revenit această onoare. De fapt, am ajuns atunci să arunc 1 600 de dolari pe o singură sticlă de șampanie, după care am fost fiecare conduși în câte o cameră cât o debara, unde ne aștepta câte o tipă.

Mi-am imaginat că 1 600 de dolari erau suficienți, dar mă înșelasem amarnic. Nu aveam parte de niciun fel de bucurie, dacă nu mai dădeam încă trei sute, chestie pe care am făcut-o imediat. Însă, înainte să termin treaba începută, în pragul ușii au apărut David Pressman și ceilalți doi, cerându-și subvenția de câte 300 fiecare. După ce le-am dat, am revenit la problema mea urgentă. (Nu mi-a trecut atunci prin cap să fac o socoteală, dar uite-o acum, în caz că te interesează: am pornit cu 200 de dolari, am câștigat 2 600, am dat 1 600 la intrare pentru șampania aia și am mai plătit câte 300 pentru fiecare dintre noi, totalul fiind de 2 800, deci toți banii mei.)

Odată rezolvate chestiunile financiare, tânăra a început să se unduiască în fața mea, dar departe, în celălalt capăt al camerei. Și, chiar dacă dansa extrem de provocator, mișcările ei semănând cu cele ale tipelor de la Roxbury Girls, eram foarte pregătit să duc întâlnirea noastră la următorul nivel.

— Ce naiba se întâmplă? am încercat eu s-o iau mai pe departe.

— Ce? a întrebat ea, neînțelegând unde bat.

— Cum adică „ce“? Trebuia să facem sex! am exclamat eu. Am cheltuit aproape o avere aici!

Nu pricep ce a apucat-o atunci, fiindcă dintr-odată a început să-mi explice că pot să aranjez pernele exact așa cum vreau eu.

— Excelent, trebuie să mărturisesc că mă excită foarte tare chestia asta cu pernele – pe bune că mă excită –, dar nu ar trebui să facem altceva acum? am întrebat-o (a se citi „am implorat-o“) eu.

— Ești de la poliție? a vrut ea să știe.

— Nu! am spus eu, deși începusem să mă întreb dacă n-ar fi bine să sun și să anunț că sunt victima unei escrocherii. Ți-am plătit cât mi-ai cerut. Avem o înțelegere…
— A! a exclamat ea, întrerupându-mă. Banii ăia au fost doar pentru dans…
În momentul acela, niște bătăi în ușă m-au anunțat că și amicii mei avuseseră parte de aceeași decepție. Însă, pentru că acum eram lefteri – ca să nu mai spun că aveam ochii plini de lacrimi –, noi, cei patru păgubiți, care ar fi trebuit să facă sex (dar nu au făcut), am ieșit în bezna deșertului Mojave și am pornit pe drumul lung, înapoi spre motel.
Unul dintre amici, Nick, a reușit totuși să o ducă a doua zi la film pe fata care-i fusese repartizată. Au văzut *Tinerii pistolari II.* Deci, măcar el s-a ales cu ceva. Ca să nu mai spun că rămăseseră multe întrebări fără răspuns după primul *Tinerii pistolari*, iar acum a avut prilejul să se dumirească.
Craig Bierko a reușit să fie distribuit în episoadele-pilot care se turnau la începutul primăverii, în 1994. Ne duceam cu toții la probe pentru ultimele sitcomuri și seriale serioase, însă doar pe Craig și-l doreau producătorii. Plus că spunea replicile mai repede decât mine și arăta mult mai bine decât mine, dar haide să nu mai discutăm despre asta – numai de un scriitor care se văicărește n-ai nevoie acum, cititorule! În mod normal, ar fi trebuit să-l detest, însă umorul de calitate câștigă întotdeauna, așa că am continuat să țin la el.
Aveam douăzeci și patru de ani și deja lipseam la jumătate dintre probele organizate. Cariera mea de actor era pe terminate înainte de a începe serios. Încet, dar sigur, băutura câștiga războiul împotriva probelor și oricum nimeni nu părea interesat de mine. Nu primeam niciun rol în vreun film, iar cele pe care le obțineam în seriale nu aveau nimic deosebit. Eram mahmur jumătate din timp, iar după aceea mă duceam la masă sau la cafeneaua Formosa. Într-o zi, impresarul mi-a spus că toți actorii pe care-i admiram și asemenea cărora îmi doream să devin – Michael Keaton, Tom Hanks – aveau aceeași atitudine caustică pe care mă străduiam și eu să o am. Însă ei arătau extraordinar de bine, în vreme ce producătorii și regizorii de casting îl sunau aproape zilnic și-l anunțau că eu arătam ca dracu'.

Și Hank începuse să-și facă griji că își irosește viața aiurea, așa că nu a mai venit nici la Formosa, nici la prânzurile noastre condimentate cu hohote de râs. A fost mereu extrem de serios cu privire la cariera lui și la felul în care arăta.
Știu că n-ar fi trebuit să mă surprindă telefonul pe care l-am primit cam tot în perioada aia de la agentul meu de la vremea respectivă.
— Ai rămas fără bani, Matthew.
— De ce nu m-ai avertizat? am țipat eu, speriat de moarte. De ce nu ți-a trecut prin cap să mă previi încă de acum câteva luni? Să-mi fi dat un telefon ca să-mi spui „Uite, *Matthew,* cum stă treaba, veniturile tale par cam *anemice*", în loc să aștepți până să ajung falit?
La celălalt capăt s-a așternut tăcerea, de parcă agentul meu abia acum aflase că una dintre sarcinile lui era să țină socoteala banilor cuiva, înainte ca acel cineva să ajungă la sapă de lemn.
Din fericire, mai aveam destulă energie ca să obțin un rol în episodul-pilot al unui serial care trebuia să fie formidabil. După ce am încheiat discuția cu „deja" fostul meu agent, mi-am sunat impresarii și le-am zis că nu mai am niciun ban, că am nevoie de ceva de lucru, că sunt în stare să fac absolut orice și că trebuie să mă apuc urgent de muncă.
În caz că-ți închipui că așa am primit rolul din *Friends,* dragul meu cititor, să știi că te înșeli amarnic. Telefoanele alea mi-au făcut rost de un serial care era cât pe ce să mă împiedice să ajung în *Friends.*
L.A.X. 2194 era o „comedie SF" despre hamalii din Aeroportul Internațional Los Angeles. Ai putea să te oprești acum din citit, dar mai am să-ți zic ceva: cifrele alea din titlu dezvăluie subiectul – acțiunea se petrecea peste două sute de ani în viitor, iar pasagerii din avioane erau extratereștri. Din distribuție urma să facă parte Ryan Stiles, în rolul unui robot care era șef de personal și care trebuia să aibă un accent ciudat (pe bune acum, Ryan este un actor foarte amuzant, dar ce naiba era accentul ăla?!), iar eu trebuia să fiu amărâtul din rolul principal în toată aiureala asta, treaba mea fiind să sortez bagajele extratereștrilor, care erau jucați de pitici cu niște peruci caraghioase.
Dacă te-a lăsat mască tot ce ai aflat până acum, să știi că era cu mult mai rău.

În primul rând, trebuia să port un costum futurist. În ciuda tuturor reținerilor mele (repet: era o „comedie“ despre hamali, a cărei acțiune se desfășura în viitor și în care extratereștrii erau interpretați de persoane pitice), episodul-pilot mi-a adus 22 500 de dolari, așa că am putut o vreme să beau și să mănânc la Formosa… Dar asta a venit la pachet cu altceva, mult mai nasol: pentru că semnasem un acord de exclusivitate pentru *L.A.X. 2194*, nu aveam voie să joc în alte filme.

Și atunci s-a produs dezastrul, iar prin „dezastru“ nu vreau să spun că *L.A.X. 2194* a fost acceptat și că ar fi urmat să filmăm măcar un sezon. Slavă Domnului, asta nu s-a întâmplat! Dar a apărut scenariul unui nou serial, intitulat *Friends Like Us,* care devenise fenomenul anului. Toți cei care îl citiseră știau că avea să fie nemaipomenit. L-am citit și eu, apoi i-am sunat imediat pe impresarii care-mi făcuseră rost de *L.A.X. 2194.*

— Trebuie neapărat să-mi obțineți o probă pentru *Friends Like Us,* am spus eu.

— N-ai să vezi, mi s-a răspuns. Ești legat prin contract de serialul cu hamalii. Deja ți-au luat măsurile pentru costumul ăla futurist.

Eram de-a dreptul distrus. Când am citit scenariul de la *Friends Like Us,* am avut sentimentul că cineva mă urmărise un an, furându-mi glumele, copiindu-mi gesturile afectate, însușindu-și concepția mea cinică, dar amuzantă despre viață. Mai cu seamă, mi-a atras atenția un anume personaj, și nu pentru că aș fi crezut că-l puteam *juca* pe „Chandler“. Nu, nu. Eu *eram* Chandler.

Însă mai eram și Blaine, din *L.A.X. 2194. Pe bune, faceți mișto de mine? Nici măcar un strop de noroc să n-am?*

Ce a urmat a fost și mai rău. Pentru că *Friends Like Us* era proiectul cel mai tare din acel an, toți citeau scenariul, toți se duceau la probe și se pare că toți au ajuns la concluzia că rolul lui Chandler mi-ar fi venit mănușă, așa că m-am trezit cu oameni la mine acasă, rugându-mă să-i ajut să se pregătească pentru probe. Unii chiar au trecut de primele, dar asta doar datorită alegerilor mele. Lui Hank Azaria i-a plăcut atât de mult, că s-a prezentat de două ori pentru rolul lui Joey. Da, ai citit bine – a fost la o primă probă pentru rol, nu a fost acceptat, s-a rugat să i se permită să mai dea o dată, dar tot n-a fost acceptat.

(Mai încolo, Hank va fi iubitul lui Phoebe în câteva episoade, rol pentru care a obținut un Emmy. Eu am jucat în 237 de episoade și n-am luat niciun premiu.)

Am ajuns să știu aproape pe de rost scenariul de la *Friends Like Us,* pentru că am repetat atât de mult cu amicii mei – de fapt, în mai multe ocazii, îl interpretam pe Chandler în fața lor și îi sfătuiam să mă copieze. Atât de convins eram că numai așa putea fi jucat, numai cum îl joc eu. Și tot continuam să-mi sun impresarii la trei sau patru zile, implorându-i să-mi dea șansa asta.

Ei, să nu uităm de Craig Bierko, actorul cel mai în vogă al momentului. Într-o dimineață, Craig ne-a invitat la micul dejun pe mine și pe Hank, iar când am intrat, l-am văzut pe Craig la o masă cu două scenarii în față.

— Uitați care-i treaba, fraților, ne-a zis el. Mi s-au oferit roluri în două seriale. Pe amândouă le regizează Jim Burrow, cel mai tare regizor de la Hollywood. Unul se numește *Best Friends,* iar celălalt…

Stai, nu spune asta, te implor n-o spune…

— *…Friends Like Us.*

I se oferise rolul lui Chandler. Am simțit că-mi crapă capul de supărare.

— Și vreau să vă rog să-mi ziceți pe care să-l accept.

Prima mea reacție a fost să-i zic că poate să-și ia ofertele și să și le bage în fund. Însă era un prieten bun, așa că Hank și cu mine l-am ajutat. În dimineața aceea, am citit toți trei ambele scenarii (cu toate că eu îl știam pe dinafară pe cel de la *Friends Like Us*) și ne-a fost clar tuturor ce anume trebuia să aleagă. Mi s-a frânt inima de durere, pentru că știam că eu eram Chandler, dar nu voiam să fiu nesimțit. Chiar dacă eram distrus, i-am spus amândoi lui Craig că trebuie să accepte rolul din *Friends Like Us.*

Întâmplarea asta mi-a adus aminte de un schimb de replici din episodul din *Beverly Hills 90210,* în care jucasem:

BRANDON: Ai prieteni?

ROGER: Prieteni? Tata spune că nu poți să ai încredere în ei.

BRANDON: Și mereu faci ce-ți spune tatăl tău?

ROGER: Nu.
Am terminat de mâncat și a venit momentul în care Craig să își anunțe impresarii ce prefera. Hank ne-a zis la revedere și a plecat la sală, fiindcă obișnuia să facă mișcare și să se mențină în formă. Eu m-am dus cu Craig să căutăm un telefon public. (Suntem în 1994, dragul meu cititor, nu existau telefoane mobile pe vremea aia.) Cel mai apropiat se afla în fața unui magazin Fred Segal (același magazin de fițe care, printr-o stranie coincidență, apăruse și în episodul meu din *Beverly Hills 90210*). Craig a băgat câteva monede, a format numărul și a așteptat. În cele din urmă, i s-a răspuns.
Stăteam la mai puțin de un metru de el și l-am auzit când a ales CELĂLALT SERIAL! Zău că nu-mi venea să cred! Apoi, noul personaj principal din *Best Friends* a plecat la treburile lui, iar eu, la treburile mele. Adică am dat fuga acasă ca să mă mai milogesc încă o dată pentru o probă la *Friends Like Us.*
M-am dus la înregistrarea episodului-pilot pentru *Best Friends* după câteva săptămâni. Da, era amuzant. Craig era amuzant, plus că juca rolul principal, ceea ce își dorise de la bun început. Da, era un serial mișto, dar acum singurul rol disponibil pentru episodul-pilot din 1994 era cel al lui Chandler, pentru că încă nu se găsise un actor potrivit pentru el. Și eu eram blocat în aiureala aia futuristă cu hamali!
Știi cum e când universul îți rezervă niște planuri numai de el știute, cum e când oamenii vor cu tot dinadinsul să-ți ofere ceva, deși tu singur ți-ai tăiat craca de sub picioare?
Bine ai venit în anul meu – 1994!
Se spune că producătoarea de la NBC, Jamie Tarses – of, Doamne, minunata, extraordinara Jamie Tarses, de care ne va fi mereu dor și care lucra la serialul *Friends Like Us* –, ar fi purtat următoarea discuție cu soțul ei de la vremea respectivă, Dan McDermott, producător la Fox TV.
— Auzi? O să iasă serialul ăla? *L.A.X. 2194?* se pare că l-ar fi întrebat Jamie.
Iar Dan i-a răspuns:
— Nu, e îngrozitor de prost. În primul rând, pentru că-i vorba despre niște hamali din 2194. Și ăștia trebuie să poarte uniforme ciudate…

— Adică Matthew Perry e liber? a întrebat Jamie.
(În jargonul de la Hollywood, „liber“ înseamnă „disponibil pentru alte roluri“, nu „neînsurat“.) (Printr-o stranie ironie a sorții, am avut o relație cu Jamie vreo câțiva ani, dar mult mai târziu, după ce deja divorțase.)
După două zile, am primit telefonul care avea să-mi schimbe viața.
— Mâine te vezi cu Marta Kauffman pentru *Friends Like Us.*
Crede-mă pe cuvânt: în momentul ăla am știut cât de importantă o să fie întâlnirea aia și tot ce a urmat după.
Marta Kauffman și David Crane erau scenariștii și producătorii serialului și lor le revine meritul pentru succesul serialului *Friends.* A doua zi – era o miercuri, n-am să uit niciodată –, am interpretat replicile lui Chandler, dar am încălcat și toate regulile impuse la probe. În primul rând, nu aveam la mine scenariul (trebuie să citești de pe foaie, pentru că, în felul ăsta, pari să accepți faptul că nu este vorba despre ceva definitiv). Dar deja știam mult prea bine toate replicile. A ieșit perfect. Joi am spus replicile în fața producătorilor și, la fel, a ieșit perfect. Vineri am interpretat rolul în fața celor de la NBC. Din nou, perfect. Am rostit replicile alea într-o manieră la care nu se așteptau, punând accentul acolo unde nimeni nu-l pusese. Parcă mă aflam din nou în Ottawa, cu frații Murray. Am stârnit râsete cum nimeni altcineva nu reușise.
Încercam să-mi fac mama să râdă.
Așa s-a născut Chandler. Acum era rolul meu și nimeni nu mă putea împiedica să-l joc.
Sezonul-pilot din 1994 își găsise ultimul actor din distribuție: Matthew Perry, în rolul lui Chandler Bing.
Telefonul ăla dat din cabina din fața magazinului Fred Segal, plus dorința lui Craig de a fi vedeta propriului serial, și nu parte dintr-un grup, mi-au salvat viața. Nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă răspunsul lui ar fi fost altul. Nu m-aș fi mirat deloc dacă aș fi ajuns pe străzile din LA, injectându-mi heroină până la o moarte, evident, prematură.
Și sunt sigur că mi-ar fi plăcut heroina, asta și din cauza dependenței mele de opioide. Deseori, am zis că, atunci când iei OxyContin, parcă-ți faci transfuzie

cu miere caldă, dar îmi imaginez că, atunci când iei heroină, *devii* una cu mierea. Îmi plăcea senzația pe care mi-o dădeau opioidele, însă în cuvântul „heroină“ m-a îngrozit întotdeauna. Probabil din cauza acestei spaime încă mai trăiesc astăzi. Există două feluri de oameni dependenți de droguri: cei care vor să li se ascută toate simțurile și cei care își doresc să fie storși de energie. N-am putut niciodată să-i înțeleg pe ăia care iau cocaină – de ce ar vrea cineva să fie și mai ancorat în prezent, și *mai* activ? Eu făceam parte din categoria celor care nu mai voiau să simtă nimic. Nu-mi doream decât să mă fac una cu canapeaua și să mă simt minunat uitându-mă la filme. Eram dependent de tăcere, da, nici vorbă să-mi placă agitația.

Sigur, fără să obțin rolul din *Friends*, poate că aș fi avut o carieră ca scenarist de sitcomuri – deja scrisesem scenariul unui episod-pilot pentru un serial care s-ar fi chemat *Maxwell's House* și, deși credeam că-i bunicel, n-a prins la producători. Însă în niciun caz nu aveam de gând să fiu un actor oarecare. N-avea niciun rost să renunț la heroină pentru atâta lucru. Dar rolul din *Friends* era atât de bun și de nostim, că m-a ținut în frâu măcar pentru o vreme. De-acum jucam în liga mare. Nu puteam să ratez o asemenea ocazie. Nu mi-aș fi iertat-o niciodată…

Când câștigi un milion de dolari pe săptămână, clar nu mai trebuie să bei și al șaptesprezecelea pahar.

Cu vreo trei săptămâni înainte de proba pentru *Friends*, eram singur în apartamentul ăla de la etajul nouă, la intersecția dintre Sunset și Doheny – unul foarte mic, dar, bineînțeles, cu o priveliște superbă –, și am citit un articol dintr-un ziar despre Charlie Sheen. Zicea acolo ceva despre faptul că o dăduse iar în bară dintr-un motiv sau altul. Îmi aduc aminte că mi-am zis: *De ce să-i pese? Doar e celebru!*

Dintr-odată, mi-a venit să îngenunchez, apoi am închis ochii și am început să mă rog. Nu mai făcusem niciodată așa ceva.

— Doamne, poți să faci ce vrei cu mine. Doar atât te rog: ajută-mă să ajung celebru.

După trei săptămâni, am fost distribuit în *Friends.* Dumnezeu și-a respectat

partea Lui de învoială, însă Atotputernicul, fiind el Atotputernic, nu a uitat deloc prima parte a rugăminții.
Acum, după toți acești ani, sunt convins că am ajuns celebru doar ca să nu-mi irosesc întreaga viață străduindu-mă să ajung celebru. Probabil trebuie să ajungi până acolo ca să înțelegi că nu asta este rezolvarea problemelor tale. Din păcate, cei care nu sunt celebri refuză să creadă așa ceva.

INTERLUDIU

Mort

I-am luat un inel, fiindcă mă temeam grozav să nu mă părăsească. Nu-mi doream să fiu în halul ăla de nefericit și de singur pe perioada pandemiei de COVID-19.

Aveam în mine 1 800 de miligrame de hidrocodonă când am cerut-o de soție. Primisem și binecuvântarea părinților ei. Abia apoi am cerut-o pe ea, drogat maxim. Și în genunchi. Și ea știa ce-i cu mine. Și a zis că da.

La vremea respectivă, mă aflam în Elveția, într-un alt centru de dezintoxicare. Era amenajat într-o vilă de pe malul lacului Geneva, unde beneficiai de valet și de bucătar. Era genul de loc de lux, unde ți se garanta că nu aveai să te întâlnești cu nimeni. (Prin asta contravenind scopului oricărui centru de care auzisem eu vreodată.) Însă compensa lipsa tovarășilor de suferință prin ușurința cu care-ți puteai face rost de medicamente, fapt care, din nou și din păcate, nu deosebea locul acesta de alte centre de dezintoxicare extrem de scumpe. Aș putea să câștig milioane de dolari dacă aș da în judecată toate centrele în care am fost, însă așa aș atrage prea mult atenția asupra situației mele și nu vreau asta.

Prin urmare, am apelat la tertipul obișnuit și am început să mă vait de dureri de burtă, când, de fapt, mă simțeam bine (încă mai aveam senzația că făceam permanent abdomene – chestie extrem de supărătoare –, însă nu mai simțeam Durerea). Și mi-au dat hidrocodonă, cât de multă puteam eu să suport, adică 1 800 de miligrame pe zi. Ca să-ți faci o idee mai clară, dragă cititorule, află acum că, dacă-ți fracturezi degetul mare de la mână și dacă doctorul tău e un tip cumsecade, probabil ți-ar prescrie cinci pastiluțe de câte 0,5 miligrame.

O asemenea cantitate infimă nu putea în niciun caz să mă destindă.

De asemenea, făceam zilnic perfuzii cu ketamină. În anii ’80, ketamina era un drog foarte răspândit. Acum există o formă sintetică a acestui psihotrop și are două întrebuințări: analgezic și antidepresiv. Deci, a fost creat special pentru mine – mai bine îi ziceau „Matty“. Mie, personal, ketamina îmi aducea o

imensă ușurare. Mă băgau într-o cameră, mă așezau pe un scaun, îmi puneau căști ca să ascult muzică, mă legau la ochi și îmi băgau perfuzia. Ei, treaba cu perfuzia era cea mai nasoală. Fiindcă mai mereu eram deshidratat (deloc de mirare), le era extrem de greu să-mi găsească o venă. Când în sfârșit reușeau, semănam cu o perniță de ace. În perfuzie băgau un strop de Lorazepam – pe care chiar că-l simțeam –, apoi îmi picurau ketamină timp de o oră. Stăteam acolo, în beznă, ascultând cântecele trupei indie-folk a lui Bon Iver, și începeam să mă separ de realitatea înconjurătoare și să văd tot felul de alte lucruri – fusesem de atâtea ori la terapie, că nici măcar nu mă mai speriau ciudățeniile alea. Ia te uită! Ăla de acolo e un cal? Cred că da… În timp ce muzica tot cânta, iar ketamina intra în mine, îmi dădeam seama că tot ce simțeam eu atunci avea legătură cu egoul și cu moartea egoului. Și deseori am crezut că, în ora aia, o să mor pe bune. *Aha,* îmi ziceam eu, *asta se întâmplă când mori.* Însă continuam să cer acest tratament pentru că era diferit, și orice este diferit este mai bun. (Întâmplător sau nu, asta-i una dintre ultimele replici din *Ziua cârtiței*.) Când iei ketamină, parcă te lovește cineva în cap cu o lopată plină de fericire. Numai că efectele de după sunt oribile și cântăresc mai mult decât fericirea din lopată. Prin urmare, ketamina nu era bună pentru mine.
Când reveneam în camera mea, vedeam că valetul deja îmi scosese alte haine pe care nu aveam de gând să le port și că bucătarul îmi pregătise altă mâncare sănătoasă de care nu aveam de gând să mă ating. În schimb, mă duceam la fereastră și mă uitam mult, mult timp la lacul Geneva. Eram amețit rău de tot, numai că era o amețeală care nu-mi plăcea deloc. Parcă aș fi fost beat, foarte beat, mangă de beat și detestam senzația aia.
Plus că acum eram – habar n-am cum – și logodit.
La un moment dat, geniile alea de la dezintoxicare și-au zis că pentru „durerea“ mea de burtă ar trebui să-mi bage în spate nu știu ce dispozitiv medical, numai că era nevoie de o operație pentru asta. Așa că am stat treaz toată noaptea și am luat alte 1 800 de miligrame de hidrocodonă, pregătindu-mă pentru a doua zi. În sala de operații, mi-au dat un anestezic numit propofol, medicamentul care l-a omorât pe Michael Jackson. Atunci am aflat pe pielea mea că Michael

Jackson n-a vrut să fie doar amețit, ci inconștient de-a binelea. Să nu mai știe de nimeni și de nimic. Alt mare talent care ne-a părăsit din cauza acestei boli mizerabile.
Mi-au făcut injecția la unsprezece dimineața. M-am trezit unsprezece ore mai târziu, într-un alt spital.
Se pare că propofolul îmi oprise inima. Timp de cinci minute. N-a fost un atac de cord – n-am murit –, dar nu mai funcționa nimic.
Îmi permit acum să te rog să te oprești cinci minute din citit. Uită-te la ceas, începând de acum:
(Acum trec cinci minute din timpul tău)
Ți s-a părut al naibii de mult, nu?
Mi s-a spus că un doctor elvețian, destul de masiv, n-a vrut cu niciun chip ca tipul din *Friends* să moară pe masa lui de operație, așa că mi-a făcut manevrele de resuscitare vreo cinci minute, lovindu-mă cu putere în piept. Dacă n-aș fi jucat în *Friends*, oare s-ar fi oprit după trei minute? Oare serialul *Friends* mi-a salvat din nou viața?
O fi reușit doctorul ăla să mă aducă pe linia de plutire, dar mi-a și rupt vreo opt coaste. A doua zi, în timp ce zăceam în pat, medicul-șef, țâfnos și plin de sine, a intrat în salon, anunțându-mă:
— Aici nu o să primești ketamină și, dacă trebuie să te duci la dezintoxicare, știm noi unde să te trimitem.
— Deja sunt la dezintoxicare! am țipat eu.
Și, într-un acces de furie, deși nu-mi stătea deloc în fire să fac asta, am răsturnat măsuța plină cu medicamente de lângă pat. Gestul meu l-a înspăimântat pe doctor, așa că a ieșit imediat. Mi-am cerut scuze pentru dezordinea făcută și m-am cărat de acolo.
(În centrul de care am amintit, mi se făcuse deja o dezintoxicare rapidă, doar că greșiseră zilele în care să mă anestezieze – au făcut-o în primele două, când normal ar fi fost s-o facă în a treia și a patra. După ce mi-am revenit, eram în plin proces de dezintoxicare și, în loc de 1 800 de miligrame de hidrocodonă, am primit… NIMIC. Nici valetul, nici bucătarul n-aveau cum să mă ajute în

situația asta.)
Apropo, chestia cu opt coaste rupte a pățit-o și fundașul Drew Brees, de la New Orleans Saints, într-un meci din noiembrie 2021, împotriva echipei Tampa Bay Buccaneers. În următoarea săptămână, Brees avea să-și mai rupă încă trei și să-și perforeze un plămân – doar ca să fie mai tare decât mine –, așa că a trebuit să lipsească de la patru meciuri. În concluzie, zic că suntem chit. Cel puțin. Adică și eu sunt un dur.
Chiar în mijlocul acestei nebunii (dar înainte de povestea cu coastele), m-am întâlnit cu Adam McKay, ca să discutăm ceva despre un film important, care se chema *Nu priviți în sus.* În ziua aia, n-am mai încercat să fiu Chandler, nu mă simțeam în formă pentru asta. Am stat de vorbă, iar la plecare i-am spus:
— Mi-ar face plăcere să te ajut.
Și Adam mi-a răspuns:
— Cred că tocmai ai făcut-o.
În ziua următoare, m-a sunat și m-a anunțat că batem palma – ar fi fost cel mai important film din viața mea. Un moment de respiro. Trebuia să joc rolul unui ziarist republican și aș fi avut trei scene cu Meryl Streep. Da, ai citit bine. Am reușit să filmez o scenă de grup (împreună cu Jonah Hill și alții) în Boston, unde se turna filmul, având în mine 1 800 de miligrame de hidrocodonă, dar n-a observat nimeni. Apoi s-a întâmplat chestia cu coastele rupte și sub nicio formă n-am mai putut să continui, așa că n-am apucat să filmez scenele cu Meryl. M-am întristat cumplit, însă durerea era mult prea mare. Dumnezeu știe cum de a reușit Brees să mai joace fotbal, dar clar nu poți să filmezi o scenă cu Meryl Streep când ai coastele rupte.
Nu am mai jucat în *Nu priviți în sus,* pentru că viața mea era un dezastru atunci, dar am învățat o lecție importantă: puteam să fiu distribuit într-un film serios și important fără să mai apelez la bufoneriile mele obișnuite. Când m-am întâlnit cu Adam, am fost doar doi oameni normali, care discutau normal. Voi păstra mereu în suflet momentele alea, ziua aia, omul ăla. Minunat tip. Și sper ca drumurile să ni se mai intersecteze (de data asta voi avea grijă să verific dacă este chiar el la telefon).

Când a venit vremea să plec din Elveția, încă luam zilnic câte 1 800 de miligrame afurisite de Oxy. Mi s-a spus că și la Los Angeles o să pot lua la fel de mult. Și chiar aveam nevoie, mai ales ca să-mi păstrez echilibrul psihic. Și, nu, nu reușea să mă amețească o asemenea doză. Era doar o simplă procedură de mentenanță, ca să nu mai trec prin chinurile iadului. M-am întors în California cu un avion privat – în niciun caz nu puteam să iau un zbor obișnuit, pentru că toată lumea îmi știa mutra –, care m-a costat 175 000 dolari, nici mai mult, nici mai puțin. Odată ajuns în LA, m-am dus la doctorița mea.

— Îmi trebuie 1 800 de miligrame pe zi, i-am spus eu.

N-avea niciun rost să o iau pe ocolite.

— Nici vorbă, mi-a răspuns ea, nu putem să-ți dăm atât de mult. Pacienții cu cancer primesc doar 100 de miligrame.

Cuvintele ei m-au făcut să mă simt și mai recunoscător fiindcă nu aveam cancer.

— Dar doctorul din Elveția mi-a zis că atât o să iau, când ajung acasă.

— O, ar vrea ei, a spus, însă acum eu mă ocup de tine. Uite 30 de miligrame.

30 de miligrame? Ce să fac cu ele? Nu-mi ajung. O să-mi fie îngrozitor de rău. Nu exista decât o singură soluție: în aceeași seară, am plătit din nou 175 000 de dolari, m-am urcat în alt avion privat și m-am întors în Elveția.

— Vreau să-mi combini doza de dimineață cu aia de seară.

— *Ich verstehe kein Englisch*[26], m-a anunțat asistenta.

[26] „Nu înțeleg deloc engleza“ – în lb. germană în original (n. tr.).

Ei, da, asta avea să fie o problemă. Nevoia mea presantă de a schimba regulile versus faptul că tipa nu vorbea limba engleză. Așa că tot ce a urmat a fost un fel de joc de mimă germano-englez.

Nu am nevoie de nicio pastilă la șase dimineața. Am nevoie când se înserează, iar mie mi se face frică. Nu-mi dau seama care este motivul concret al acestei spaime – este ceva abstract. Plus că nu pot să dorm, iar în fiecare noapte port lungi negocieri cu mine însumi. Mintea mi-o ia pe alte cărări. Îmi simt capul bombardat de fel și fel de gânduri. Am și halucinații auditive – aud voci,

conversații, iar câteodată mai și răspund. Uneori, mi se pare că cineva vrea să-mi dea ceva, iar eu întind mâna ca să iau nimic de la nimeni. Asta mi se întâmplă indiferent dacă sunt beat sau treaz, ceea ce mă sperie groaznic. Pentru că știu că un rău nu vine niciodată singur, mă întreb dacă nu cumva am înnebunit. Nu că aș suferi de schizofrenie, sunt doar o grămadă de voci. Mi se spune că „nu ești nebun, dacă auzi voci". Mi se spune că treaba asta se cheamă „halucinații auditive" și că li se întâmplă destul de des multor oameni.
Nu există leac pentru vocile astea. Normal că nu există. Ba, stai puțin, cred că eu știu unul. Se numește „încearcă să fii altcineva".
În fine, ideea era că aveam nevoie de pastilele alea într-o singură doză, seara, fără să mai rămână vreuna pentru dimineață.
— Dimineață. Seară. Împreună, am spus eu, mimând că îmi pun în palmă opt pastile, nu una.
— *Nee, keine Ahnung*[27], a zis asistenta.

[27] „Nope, n-am nicio idee" – în lb. germană în original (n. tr.).

— Mâine-dimineață. Nicio pastilă. Toate acum, am spus eu extrem de rar și clar.
— *Ich habe keine Ahnung, was Sie brauchen*[28].

[28] „Chiar nu înțeleg ce-mi cereți" – în lb. germană în original (n. tr.).

Mda, nici tu, nici restul lumii, nimeni nu înțelege de ce am eu nevoie.
Și, din nou, uite-mă înapoi în LA, încercând să rămân treaz. Și dintr-odată mă întreb: *Ia stai… Cum de m-am logodit? Sunt niște câini la mine în casă. Cum de s-a ajuns până aici?!*
Fusesem în vizită la părinții ei și îi implorasem, așa drogat cum eram, să mi-o dea de soție. Apoi am acceptat să am câini în casă. Atât de tare mă temeam să nu fiu abandonat.

4. PARCĂ AM MAI TRĂIT ASTA

Totul părea atât de special, de parcă mai fuseserăm împreună într-o viață anterioară. Sau într-una viitoare, unde cu siguranță se întâmplase la fel. Însă era o zi reală, nu una imaginară, genul de zi în care visele prind contur.
O lungă perioadă n-am vrut să vorbesc despre *Friends.* Pe de o parte, pentru că jucasem în multe alte filme, însă toată lumea voia să discute doar despre Chandler. Ca și cum James Taylor ar vorbi despre cel mai cunoscut cântec al lui, *Fire and Rain* (dacă l-ai ascultat vreodată, știi bine că-i o povestioară horror). Ca și când membrii unei trupe scot un nou album de-a dreptul formidabil, dar toată lumea vrea să-i asculte interpretând live doar hiturile de dinainte. Întotdeauna l-am admirat pe Kurt Cobain pentru că a refuzat să mai cânte *Smells Like Teen Spirit*, la fel și pe băieții de la Led Zeppelin, pentru că au refuzat să mai cânte *Stairway to Heaven*. În *New York Times,* a scris cineva o dată că „*Friends*… se lipește de (Perry) ca o cămașă transpirată". Nu aveau dreptate – de fapt, comentariul mi se pare chiar răutăcios –, dar nu erau singurii care gândeau așa. S-a întâmplat să fiu foarte bun la ceva, dar am fost pedepsit pentru asta. În fiecare vineri seară, îmi lăsam pe platoul de filmare și sângele, și transpirația, și lacrimile – toți o făceam. În mod normal, ar trebui să fie un lucru bun, ceva demn de laudă, nu ceva care să spună că doar în *rolurile* alea ne puteam remarca.
Însă nu mă plâng. Chiar dacă urmează să fii distribuit mereu în același gen de roluri, tot trebuie să-ți dai silința.
Dar, cu ani în urmă, am ajuns să pricep ce reprezintă serialul *Friends* pentru oameni, iar noi am știut de la bun început că avea să fie ceva foarte, foarte deosebit.
Am fost ultimul actor distribuit în sezonul-pilot din 1994. De fapt, am semnat contractul chiar în ultima zi de casting.
Din fericire, acum scăpasem de *L.A.X. 2194* și îmi puteam permite să devin Chandler Bing. Luni, imediat după vinerea când am fost angajat, a fost prima zi din noua mea viață. Părea o chestie extraordinară și cred că toți gândeam așa,

pentru că toți am fost punctuali la filmări. Mă rog, Matt LeBlanc venea primul în fiecare zi. Aniston, ultima, în fiecare zi. Cu timpul, mașinile noastre au devenit din ce în ce mai luxoase, dar ordinea venirii la platou rămăsese aceeași. În ziua aia de luni, ne-am așezat cu toții la masă și am făcut cunoștință. Mai puțin Jennifer Aniston și cu mine.

O cunoscusem pe Jennifer prin niște amici comuni, în urmă cu trei ani. Și m-a fermecat din prima (ei, cum să nu mă farmece?), plus că mi s-a părut că și ei îi cam plăcea de mine. Poate că urma să iasă *ceva,* cine știe? Pe atunci, tocmai obținusem două contracte într-o singură zi – unul era pentru *Haywire,* o emisiune asemănătoare cu *America's Funniest Videos*, iar celălalt era pentru un rol dintr-un sitcom. Așa că am sunat-o pe Jennifer și i-am zis:

— Tu ești prima persoană căreia vreau să-i dau vestea asta!

Proastă idee! Brusc, s-a lăsat o tăcere de gheață la celălalt capăt al firului. Privind retrospectiv, îmi dau seama că vorbele mele i-au dat de înțeles că o plăceam prea mult sau într-un mod nepotrivit… Dar eu nu m-am dat bătut, așa că am invitat-o în oraș. M-a refuzat (destul de greu să mai ies cu ea, nu?), dar a adăugat că și-ar dori să rămânem prieteni. Numai că eu am mers și mai departe cu gafele și am țipat:

— Nu putem să fim *prieteni!*

Iar acum, după câțiva ani, printr-o ironie a sorții, chiar *eram* Prieteni. Din fericire, chiar dacă încă mă mai simțeam atras de ea și mi se părea în continuare extraordinară, în acea zi am fost amândoi capabili să lăsăm trecutul în urmă și să ne concentrăm doar asupra faptului că obținusem cele mai bune roluri pe care le avea Hollywoodul de oferit.

Pe ceilalți nu-i cunoșteam deloc.

Courtney Cox purta o rochie galbenă și era de o frumusețe răpitoare. Auzisem de Lisa Kudrow de la un amic comun, și era superbă, și amuzantă, și incredibil de isteață, exact cum o descrisese prietenul meu. Mattie LeBlanc era un tip amabil și foarte calm, iar David Schwimmer tocmai ce se tunsese foarte scurt (juca rolul lui Pilat din Pont cu trupa lui de teatru din Chicago) și mai avea și o figură abătută, așa că, din prima clipă, mi s-a părut incredibil de nostim, și de

cald, și de inteligent, și de inventiv. După mine, el era cel care inventa cele mai multe poante – eu veneam cu vreo zece pe zi, din care doar două intrau în film. Plus că poantele alea nu erau doar pentru mine, ci ajunsesem să inventez replici amuzante pentru toată lumea. Mă duceam câteodată la Lisa și-i spuneam: „Uite, ar fi tare dacă ai încerca să spui asta…“, și ea încerca.

Regizorul, Jimmy Burrows, era și el cel mai tare din branșă. Regizase serialele *Taxi* și *Cheers* și imediat și-a dat seama că prioritatea noastră era să ne cunoaștem cât mai bine, astfel încât între noi să existe o legătură foarte strânsă, o atracție reciprocă.

Și, cât ai clipi, atmosfera s-a încărcat cu energie.

Întotdeauna îmi dorisem ca eu să fiu cel mai nostim dintre toți. Însă, la venerabila vârstă de douăzeci și patru de ani, mi-am dat imediat seama că era mult mai bine dacă reușeam cu toții să fim amuzanți. Știam deja că avea să fie un serial supertare. Am știut de la bun început, numai că n-am spus-o, asta și din cauză că nu s-a mai auzit ca un actor s-o dea atât de rău în bară la citirea scenariului înainte de filmare. Însă asta avea să se întâmple a doua zi, pentru că astăzi (adică ziua despre care-ți povestesc eu) Jimmy ne-a dus pe toți șase pe platoul unde era deja amenajat decorul pentru apartamentul Monicăi. Ne-a cerut să ne așezăm și să vorbim. Și așa am și făcut – am vorbit și am glumit despre relații, despre carierele noastre, despre iubirile noastre, despre pierderile suferite. Atunci a început să se formeze acea legătură care lui Jimmy i se părea esențială pentru succesul serialului.

Am luat toți șase masa împreună, pe o terasă, într-o zi superbă de primăvară. În timp ce mâncam, Courtney – la vremea respectivă fiind singura actriță cunoscută din grupul nostru – a zis:

— Printre noi nu există nicio vedetă. Suntem toți egali. Și trebuie să fim prieteni.

Având în vedere cariera ei – jucase în *Family Ties* și în *Ace Ventura*, fusese invitată într-un episod din *Seinfeld* și dansase cu Bruce Springsteen în clipul pentru *Dancing in the Dark* –, ar fi putut să-și aleagă orice film. Sau ar fi putut să spună: „Eu sunt vedeta.“ Pe bune, s-ar fi putut duce la oricare altă masă, iar

noi ar fi trebuit să ne împăcăm cu ideea. Dar nu, a zis doar: „Haideți să ne punem pe treabă și să încercăm să ne cunoaștem cât mai bine.“ Ne-a explicat că așa funcționa *Seinfeld* și își dorea ca la fel să fie și în cazul serialului *Friends.* Prin urmare, am făcut ce ne-a propus ea, iar din ziua aceea am fost de nedespărțit. Mergeam mereu împreună la masă, jucam pocher… La început, eu am fost bufonul grupului – spuneam bancuri ori de câte ori se ivea ocazia (și probabil enervându-i câteodată pe ceilalți) și încercam să-i fac pe toți să mă placă, tocmai pentru că eram așa amuzant.

În fond, de ce să nu mă placă lumea? Am avut nevoie de cincisprezece ani chinuitori ca să aflu că nu trebuia neapărat să mă transform într-o mașinărie de spus glume.

În acea primă după-amiază, ni s-au repartizat și cabinele, dar nu prea ne interesa, pentru că oricum nu stăteam niciodată acolo. Noi eram tot timpul împreună. În prima seară, pe când ne îndreptam spre mașinile noastre, luându-ne rămas-bun, îmi aduc aminte că mi-am zis: *Sunt fericit.*

Iar ăsta nu era deloc un sentiment cu care să fiu obișnuit.

În seara aia, mi-am sunat prietenii (mai puțin pe Craig Bierko, având în vedere cele petrecute) și le-am povestit ce zi minunată avusesem. Apoi am petrecut încă o noapte „la liceu“ (adică la Formosa), după cum obișnuiam. Îmi amintesc că am spus că joc într-un serial mai bun decât aș fi fost eu în stare să scriu, iar toți prietenii mei păreau foarte bucuroși pentru reușita mea. Însă încă de atunci am sesizat o schimbare în mine.

Poate mă maturizam și nu-mi mai plăcea la Formosa? Obținusem un rol care putea să-mi schimbe viața și la care trebuia să mă duc – la naiba, unde *voiam* neapărat să mă duc! – de dimineață, așa că am băut mult mai puțin decât de obicei. Aveam și o bicicletă de fitness în apartament, așa că am folosit-o zilnic, scăpând astfel de vreo cinci kilograme (de la alcool, de unde altundeva?) între episodul-pilot și primul episod al serialului.

În noaptea aia, m-am dus la culcare zicându-mi: *Abia aștept să ajung la studio mâine-dimineață.* A doua zi, îndreptându-mă cu mașina spre studiourile Warner Bros. din Burbank, mi-am dat seama că stăteam încordat la volan, cu

nasul aproape lipit de parbriz. Atât de mult îmi doream să ajung acolo cât mai repede.
Iar sentimentul ăsta a rămas valabil și în următorii zece ani.
Ziua a doua de filmare a fost colosală. Ne-am prezentat cu toții într-un loc nou – clădirea cu numărul 40 –, unde urma să citim scenariul pentru prima dată. Eram deopotrivă emoționat și speriat, dar și încrezător, pentru că întotdeauna fusesem bun la cititul replicilor. Totuși, asupra mea plana teama că unul dintre noi putea fi concediat și înlocuit (de exemplu, chiar Lisa Kudrow fusese inițial distribuită în rolul lui Roz din *Frasier*, dar fusese dată afară în timpul repetiției. Și cine a dat-o afară? Nimeni altul decât… Jimmy Burrows, regizorul serialului *Friends*). Dacă glumele nu prindeau sau dacă era ceva în neregulă, atunci oricare dintre noi ar fi putut fi concediat chiar înainte să învețe drumul spre cabină.
Numai că eu îl *cunoșteam* pe Chandler. Mă identificam cu Chandler. Eu *eram* Chandler.
(Ca să nu mai zic și că semănam cu el.)
În ziua aia, încăperea era plină de oameni: scenariști, directori executivi și alți angajați ai studioului. Cred că erau cam o sută de persoane acolo, însă eu eram omul-spectacol, adică mă simțeam ca peștele în apă în astfel de locuri aglomerate. Am făcut din nou cunoștință cu Marta Kauffman, David Crane și Kevin Bright – oamenii din spatele serialului, care ne și angajaseră – și aproape imediat am ajuns să-i privesc ca pe niște părinți ai noștri.
Înainte de orice, ne-am dus și ne-am prezentat, spunând care era rolul nostru în serial. Apoi a venit momentul să citim. Oare cum o să meargă? Oare o să se vadă chimia dintre noi, care abia prinsese contur? Sau nu eram decât șase tinere speranțe, care-și imaginau în van că asta era marea lor șansă?
Dar nu trebuia să ne facem griji. Eram pregătiți, universul era pregătit să ne primească. Eram profesioniști, așa că replicile au ieșit cât se poate de bine. Nimeni nu a făcut nici cea mai mică greșeală. Toate glumele au prins. Când am terminat de citit, am fost aplaudați puternic.
Toți de acolo simțeau mirosul banilor.

Actorii simțeau mirosul celebrității.
După citirea scenariului, ne-am urcat toți șase într-o furgonetă și am fost duși la platou, ca să începem repetițiile. Repetiția generală de la sfârșitul zilei a bătut în cuie distribuția – glumele, chimia dintre noi, scenariul, regia. A fost magic. Fiecare element părea să se contopească într-un tot comic, convingător și impresionant. Eram convinși de asta.
Serialul avea să prindă la public și urma să ne schimbe definitiv viețile. Jur că am auzit atunci un pocnet: dacă ascultai cu mare atenție, îl auzeai. Era sunetul făcut de visurile noastre devenind realitate.
Efectiv, era ce credeam eu că îmi doresc. Cu *Friends Like Us,* precis aveam să-mi umplu toate golurile. La naiba cu Charlie Sheen! Urma să devin atât de celebru, încât suferințele mele s-ar fi topit ca zăpada la soare, la fel pericolele care ar fi ricoșat din mine, pentru că serialul ăsta era ca o armură protectoare. Există o lege nescrisă în industria showbusinessului, care spune că, pentru a fi nostim, ori trebuie să ai o *figură* nostimă, ori trebuie să fii mai în vârstă. Dar uite-ne pe noi, șase tineri atrăgători, toți de douăzeci și un pic de ani, stârnind hohote de râs.
În seara aia, când m-am întors acasă, mă simțeam în al nouălea cer. Nu era prea mult trafic. Toate semafoarele erau pe verde. Un drum care ar fi trebuit să dureze jumătate de oră mi-a luat doar cincisprezece minute. Atenția de care nu avusesem parte urma acum să-mi umple fiecare colțișor al vieții, transformând-o într-o cameră luminată de fulgere. Acum oamenii mă vor îndrăgi. Acum voi fi acceptat. Voi conta. Nu mai cerșeam afecțiune. Eram o vedetă.
Nimic nu putea să ne stea în cale. De acum încolo, la evenimente, toate privirile o să fie ațintite asupra mea, nu asupra femeii frumoase, care merge la un metru în față.
La finalul săptămânii, după repetiții, mi-am dat seama de ceva. Sunt actor din 1985, iar chestia asta, minunată, de altfel, nu mi s-a mai întâmplat nici înainte de *Friends,* nici după: șefii nu erau deloc niște tirani. De fapt, era o atmosferă foarte creativă. Puteam să facem glume, iar cea mai bună câștiga, indiferent cine o spunea. *Doamna de la catering a zis ceva amuzant? Bun, folosim ce a zis*

ea. Nu conta. Așadar, nu mă aflam acolo doar în calitate de actor, ci puteam și să dau frâu liber creativității.
Scenariștii ne-au scos la masă ca să ne cunoască mai bine și, astfel, pe cât posibil, să introducă în serial anumite aspecte ale personalităților noastre reale. Când am ieșit cu ei, am spus doar două lucruri: primul, că, deși nu mă consider lipsit de șarm, nu am succes la femei, că de toate relațiile mele se alege praful mai devreme sau mai târziu; al doilea, că nu mă simt deloc în largul meu când toată lumea tace, că mereu simt nevoia să alung astfel de momente cu câte o glumă. Iar ăsta a devenit pretextul necesar pentru toate glumele pe care le spunea Chandler, un pretext absolut potrivit pentru un sitcom. Plus că nici nu avea succes la femei. (Când Janice pleacă din apartamentul lui, chiar strigă la ea: „Te-am speriat! Am vorbit prea mult, sunt penibil, și fără speranță, și am nevoie disperată de dragoste!“)
Spune și tu: ce alt personaj ar fi mai potrivit pentru un sitcom, dacă nu cineva care detestă tăcerea și care trebuie neapărat să o alunge cu câte o glumă?
Foarte adevărat, atât pentru Chandler, cât și pentru mine. Pe la începutul filmărilor la *Friends*, mi-am dat seama că încă eram nebun după Jennifer Aniston. Astfel, saluturile noastre au devenit ușor stânjenite. Mă tot întrebam: *Cât de mult timp am voie să mă uit la ea? Trei secunde înseamnă prea mult?*
Însă gândul ăsta a fost izgonit de entuziasmul filmărilor. (Și de lipsa ei de interes absolut sfâșietoare.)
În serile în care înregistram, nu greșea nimeni. Mai reluam unele scene, dacă se întâmpla ca vreo glumă să nu le stârnească râsul celor din studio – atunci, toți scenariștii își puneau repede mintea la contribuție și o rescriau –, dar să greșească cineva? Niciodată. Sunt atâtea seriale care au o mulțime de înregistrări cu gafele din timpul filmărilor, însă la *Friends* există doar câteva. De la episodul-pilot încolo… De fapt, episodul ăla n-a avut nici măcar o singură greșeală. Parcă jucam la New York Yankees: eram isteți, profesioniști, cei mai buni dintre cei buni încă de la început. Eram pregătiți.
Iar eu vorbeam așa cum nu o mai făcuse nimeni în sitcomuri – puneam accente ciudate, intonând aiurea câte un cuvânt, luându-i pe toți prin

surprindere cu ritmul Murray-Perry. Pe atunci, nu știam, dar modul meu de a vorbi avea să își lase amprenta asupra culturii din următoarele câteva decenii. Dar, pentru moment, încercam doar să găsesc interpretări interesante ale unor replici deja amuzante, în speranța că le puteam face și mai comice. (Mai târziu, Marta Kauffman avea să spună că scenariștii obișnuiau să sublinieze câte un cuvânt deloc important, doar ca să afle ce o să fac eu cu el.)

Chiar și când apăreau probleme cu personajele, eram capabili să le rezolvăm în așa fel încât, la rândul lor, soluțiile dădeau naștere unor momente memorabile. Când am citit scenariul prima oară, am știut că era diferit față de tot ce se făcea atunci, pentru că se axa doar asupra personalității personajelor și era teribil de inteligent scris. Însă, la început, Matt LeBlanc își făcea tot felul de griji, pentru că, fiind descris în scenariu drept un tip calm, macho și atrăgător, Rachel, Monica și Phoebe nu vor dori să fie prietene cu el, nu-l vor plăcea, iar asta va lua mult din credibilitatea personajului său.

Nu conta că Matt arăta atât de bine – părea genul de actor făcut să joace doar rolul principal, iar eu chiar am fost un pic invidios pe el când l-am cunoscut. Dar era atât de drăguț și de nostim, că orice fel de invidie aș fi avut s-a risipit curând. Însă tot nu reușea să intre în personaj, asta și din cauză că Joey nu fusese descris corect – era prezentat drept un tip flegmatic, în stilul lui Al Pacino, actor șomer. Și fix așa l-a jucat, dar fără să convingă. Odată, în timpul unei probe de costume, s-a îmbrăcat cu o pereche de pantaloni maro, din piele, cu care, din fericire, nu a fost nimeni de acord, iar cea mai vehementă a fost Marta.

Și a venit apoi o scenă, într-un episod de pe la început, în care discută cu Courtney despre tipa cu care se vede, văitându-se că sexul nu este prea grozav. Courtney îl întreabă dacă i-a trecut prin minte să îi arate tipei că, indiferent de orice, este alături de ea, iar Joey pur și simplu nu pricepe ce i se cere. Ăsta este momentul transformării, momentul în care Joey încetează să mai fie un donjuan și devine un băiat adorabil, stângaci și tembeluț. Iar Matt LeBlanc s-a gândit să sublinieze asta, prefăcându-se încontinuu că nu înțelege ce îi spun ceilalți. Astfel, și-a descoperit locul în serial, adică un fel de frate mai prostovan

al lui Rachel, Monica și Phoebe. Acum totul era așa cum trebuia să fie.
Mai ales pe perioada primului sezon, Matt venea uneori în cabina mea ca să mă întrebe cum anume să-și spună replicile, iar eu îl sfătuiam, apoi se ducea pe platou și îi ieșeau la fix… A ajuns să fie considerat actorul care a evoluat cel mai mult – dacă ar fi jucat baschet în NBA (The National Basketball Association), probabil că ar fi luat premiul Most Improved Player[29] – pentru că, prin sezonul zece, *eu* mă duceam la el în cabină ca să-l întreb cum să-mi spun anumite replici.

[29] Most Improved Player – premiu acordat în baschetul american jucătorului cu cea mai impresionantă evoluție (n. tr.).

Însă toate astea aveau să se întâmple mai târziu. Deocamdată, filmam episoadele de dinainte de difuzarea serialului, adică în toamna lui 1994. Și nimeni nu știa încă nimic despre noi.
Având episoadele pregătite, nu mai trebuia acum decât să aflăm care avea să fie ora de difuzare. Cei de la NBC știau că făcuserăm o chestie foarte tare, așa că ne-au băgat între *Nebun după tine* și *Seinfeld.* Cel mai bun interval orar. Excelent. Evident că asta se întâmpla înainte de apariția televiziunii online, așa că ora de difuzare era esențială. Pe atunci, totul avea o oră prestabilită, iar lumea se grăbea acasă ca să prindă serialul de la opt sau de la nouă seara. Oamenii își organizau viața în funcție de serialele și de emisiunile preferate, nu invers. Prin urmare, de la opt și jumătate seara, în fiecare joi, între două seriale de succes, urma o oră de maximă audiență.
Am plecat de la Warner Bros. la New York cu avionul, ca să mergem la vizionarea internă, adică la prezentarea filmului în avanpremieră pentru directorii posturilor locale de televiziune și pentru agențiile publicitare. În timpul zborului am fost anunțați că serialul se va chema doar *Friends* (mie mi s-a părut atunci o idee îngrozitor de proastă, însă nu am pretins niciodată că aș fi un tip prea deștept). Da, *Friends* a fost o mare surpriză pentru toți, fiindcă totul era exact așa cum trebuia. La New York am sărbătorit, ne-am îmbătat, am petrecut, apoi am plecat la Chicago pentru alte vizionări și petreceri.
După aceea, a trebuit să așteptăm o vară întreagă până la difuzarea primului

episod. Trei lucruri memorabile mi s-au întâmplat în vara aia: am jucat la cazinourile din Vegas (la ordinul lui Jimmy Burrows), am plecat singur într-o excursie în Mexic și m-am sărutat la greu cu Gwyneth Paltrow într-o debara. Am cunoscut-o pe Gwyneth când eram în Williamstown, Massachusetts. Eu îmi vizitam bunicul, iar ea juca acolo într-un spectacol. La o petrecere, ne-am strecurat într-o debara și ne-am sărutat. Nu eram prea cunoscuți pe atunci, așa că povestea nu a ajuns în tabloide, însă Jimmy Burrows a trebuit imediat să mă trezească la realitate.

După încheierea vizionărilor, a devenit clar pentru toată lumea că serialul avea să fie un succes, așa că Jimmy ne-a dus pe toți cu avionul la Vegas – în timpul zborului, am văzut episodul-pilot din *Friends* – și, imediat ce am ajuns, ne-a dat fiecăruia câte o sută de dolari, trimițându-ne la mesele de joc ca să ne distrăm, avertizându-ne că, odată ce serialul va apărea în toamnă, nici vorbă să o mai putem face vreodată.

— O să vi se schimbe viața radical, ne-a spus Jimmy atunci, așa că faceți ce vă trece prin cap fără să vă ascundeți, pentru că, atunci când o să deveniți cunoscuți – și o să fiți foarte cunoscuți –, asta n-o să mai fie posibil.

Și l-am ascultat. Așa că noi, cei șase prieteni – prieteni doar de foarte puțin timp –, am băut și am luat la rând toate cazinourile. Doar șase oameni (deocamdată) necunoscuți, șase oameni care până mai ieri nici ei nu se cunoșteau, care acum se aflau doar într-o escapadă de weekend, cărora nu li se cereau autografe, de care nu se ruga nimeni să facă o poză împreună și care nu erau hăituiți de paparazzi. Ne aflam la milioane de kilometri depărtare de ce avea să urmeze, când fiecare gest al nostru, fiecare clipă a vieții noastre aveau să fie înregistrate și prezentate lumii întregi.

Sigur, încă îmi doream faima, dar începusem deja să simt în aer un miros necunoscut și straniu – oare celebritatea, această amantă nestatornică, ar reuși să umple toate golurile din mine? Cum ar fi să nu mai poți să pariezi pe negru în cine știe ce cazinou cu lumini de-a dreptul orbitoare, cu un pahar de vodcă tonic în mână, fără ca cineva din jur să țipe: „Matthew Perry tocmai ce a pus douăzeci pe negru, veniți să vedeți și voi!“ Asta era ultima vară când mai

puteam să mă sărut la o petrecere cu o tânără superbă, pe care o chema Gwyneth, fără ca altcuiva să-i pese. Sigur, lui Gwyneth și mie ne-a păsat, însă doar atât.
Oare merită? Oare merită să renunți la o viață „normală“ pentru asta? Merită să renunți la toate astea doar ca oamenii să înceapă să-ți răscolească trecutul sau să-ți facă poze cu obiective performante când ești în cele mai nasoale momente ori în cele mai bune – sau când nu ești nici așa, nici așa?
Oare o să pot să mai dau o petrecere ca atunci când am împlinit douăzeci și unu de ani și nu mă știa nimeni, sau când am fost la Sofitel, vizavi de Beverly Center, și am băut șapte cocktailuri 7 and 7, când am turnat o sticlă de vin într-un pahar imens de brandy – paharul ăla care stă pe pian pentru bacșișuri –, când am chemat un taxi și m-am urcat în el (cu paharul ăla uriaș în mână, din care încă mai sorbeam), încercând să-i zic șoferului unde să mă lase, deși nu puteam să pronunț decât *L?* Atunci, tipul de la volan a urlat la mine: „Ce dracu' crezi că faci?“ Da, nu era taximetrist, iar eu mă urcasem în prima mașină pe care o văzusem. O să-mi mai permit vreodată toate astea?
Dar, mai important decât orice altceva, golurile din mine o să fie umplute? Mi-aș mai dori să fac schimb de vieți cu David Pressman sau cu Craig Bierko?
Oare ei ar vrea să fie în locul meu? Ce le-aș spune eu, dacă numele meu ar fi cel al unui amărât care nu se pricepe decât să facă stand-up prin baruri obscure sau să fie gazda cine știe cărei emisiuni de rahat, difuzate la ore târzii? Dacă numele meu ar fi sinonim cu „dependent“? Sau ce le-aș spune eu dacă niște oameni complet străini m-ar urî sau m-ar iubi – ori și una, și alta?
Ce le-aș *spune?*
Și ce i-aș spune Lui Dumnezeu când mi-ar aduce aminte de rugămintea mea, cea pe care am rostit-o în șoaptă cu trei săptămâni înainte să fiu distribuit în *Friends?*
Doamne, poți să faci ce vrei cu mine. Doar atât te rog: ajută-mă să ajung celebru.
Urma să se achite de partea Lui de învoială, dar asta însemna și că putea să facă din mine absolut ce voia. Eram cu totul la mila unui Dumnezeu care uneori era milostiv, dar căruia alteori i se părea în ordine să-și răstignească propriul fiu.

Ce drum o să-mi aleagă? Ce lumină o să decidă Sfântul Petru că mi se cuvine? Cea aurie, cea roșie sau cea albastră?
Probabil aveam să aflu curând.
Încă răsunându-mi în minte vorbele lui Jimmy Burrows despre inevitabila faimă, mi-am spus că ar fi bine să mai fac o ultimă călătorie sub protecția anonimatului.
Așa că, la sfârșitul verii 1994, m-am dus singur în Mexic, cu avionul. Mă despărțisem recent de iubita mea, Gaby, și m-am hotărât să mă duc să mă îmbăt într-un loc unde alcoolul era mai ieftin. În Cabo, m-am plimbat aiurea pe străzi, m-am îmbătat și am sunat din cameră niște fete din LA. Apoi, în fiecare noapte, mă duceam la câte o petrecere ciudată, unde toată lumea era nervoasă și agitată, dar asta până când apăreau niște carafe imense cu băutură. Abia atunci începea distracția. Eram singur. Nu făceam sex cu nimeni. Deși în Cabo era foarte cald, îmi simțeam sufletul înghețat. Știam că Dumnezeu stătea cu ochii pe mine și aștepta. Chestia cea mai deprimantă era că El chiar făcuse cărțile, adică hotărâse deja cum aveam să trăiesc.
Friends a avut premiera joi, 22 septembrie 1994. A intrat direct pe locul șaptesprezece în topuri, ceea ce era foarte bine pentru un serial nou-nouț. De asemenea, majoritatea recenziilor au fost pline de laude:
„*Friends* promite să fie… deosebit și captivant. Distribuția este seducătoare, dialogurile sunt tipice anului 1994. *Friends* este un serial care poate satisface aproape toate gusturile.“
The New York Times
„*Friends* are atât de multe replici strălucite, încât este imposibil să nu-ți placă. Este atât de luminos și de spumos, că, după fiecare episod, s-ar putea să nu reușești să-ți amintești cu exactitate ce anume s-a întâmplat. O să știi doar că ai râs foarte mult.“
Los Angeles Times
„Cu atâta șiretenie ascunsă sub masca inocenței ne bombardează actorii din serial cu toate poantele lor, de parcă ar juca într-o piesă a lui Neil Simon.“
People

„Dacă fanii serialelor *Nebun după tine* și *Seinfeld* n-au nicio problemă cu diferențele de vârstă, atunci ar trebui să se simtă extrem de bine în compania celor șase prieteni care lenevesc pe canapea, povestind despre viață, iubire, relații, muncă și despre ei înșiși.“
The Baltimore Sun
Vreo două recenzii au fost total nefavorabile:
„Un personaj povestește cum a visat el că avea un telefon în loc de penis, iar când acesta a sunat, „era mama“. Asta se întâmplă în primele cinci minute. (Este) o producție dezgustătoare, atât de proastă… Din distribuție fac parte Courtney Cox, o tipă foarte drăguță, cândva amuzantul David Schwimmer, Lisa Kudrow, Matt LeBlanc și Matthew Perry. Sunt toți talentați, însă este foarte trist să-i vezi înjosindu-se.“
The Washington Post
„Lipsit de energie și deloc demn pentru a fi difuzat joi seara.“
Hartford Courant
Să nu uităm însă că și Dick Rowe, un tip de la departamentul de A&R[30] al casei de discuri Decca, a refuzat să înregistreze trupa Beatles în 1961, spunându-i lui Brian Epstein[31] că „grupurile cu chitariști sunt pe cale de dispariție“. Mă întreb cum s-or simți acum cei care au scris recenziile respective, știind că au vorbit atât de urât despre probabil cel mai iubit serial din toate timpurile. E clar că au dat-o în bară atunci. Oare nici *Seinfeld* nu le-o fi plăcut? Nici *M*A*S*H**? Nici *Cheers*? Nici *St. Elsewhere*?

[30] Artist & Repertoire – departament care se ocupă cu descoperirea și recrutarea viitoarelor staruri (n. tr.).

[31] Brian Epstein (1934-1967) – impresarul trupei Beatles (n. tr.).

Nu eram deloc pe cale de dispariție. Eram însăși definiția orei de maximă audiență, pe vremea când ora de maximă audiență încă mai conta. Trăiam în epoca de aur a televiziunii. Însă, mai important decât acele recenzii excelente, a fost faptul că, la capitolul audiență, eram doar cu douăzeci de procente în spatele serialului *Nebun după tine,* ceea ce era o realizare absolut incredibilă pentru un serial nou. După episodul șase, am trecut înaintea serialului *Nebun*

după tine, adică ne bucuram de un succes nebun. Foarte curând, am intrat în Top 10, apoi în Top 5, și n-am mai coborât de acolo timp de zece ani. Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată.
Deci, asta era *celebritatea.* Exact așa cum anticipaserăm și noi, *Friends* era un succes epocal, iar eu nu trebuia să-l compromit. Îmi iubeam partenerii, iubeam scenariile, iubeam la nebunie serialul, dar în tot acest timp mă luptam și cu vechea mea dependență, chestie care îmi intensifica sentimentul de rușine, pentru că ascundeam un secret pe care nu trebuia să-l afle nimeni. Plus că până și filmările episoadelor îmi provocau o suferință acută. Am mărturisit asta la întâlnirea noastră din 2020.
„Îmi venea să mor, dacă (publicul din studio) nu râdea, iar asta evident că nu-mi făcea bine. Când spuneam câte o replică, iar spectatorii nu râdeau, mă apucau niște transpirații reci și imediat parcă intram în convulsii. Cedam nervos dacă nu auzeam râsetele pe care le așteptam. Prin asta am trecut eu în fiecare seară."
Toată presiunea a avut un efect nasol asupra mea, plus că știam că, dintre cei șase oameni care jucau în serial, numai unul era bolnav. Totuși, venise și faima după care tânjisem eu atât timp. Când am filmat în Londra, parcă *eram* trupa The Beatles, fiindcă lumea se strânsese grămadă în fața hotelului nostru, ca să ne întâmpine cum se cuvinte, iar serialul ajunsese să fie vizionat în toate colțurile lumii.
La sfârșitul lui octombrie 1995 – între difuzarea episoadelor cinci și șase din al doilea sezon –, m-am dus la New York, pentru prima mea apariție la emisiunea *Late Show.* Asta se întâmpla pe vremea când a fi invitatul lui Letterman reprezenta culmea celebrității în cultura modernă. Eu purtam un costum negru și, la un moment dat, Letterman a arătat cu degetul spre reverul meu, descriindu-l ca fiind „ultimul răcnet al modei britanice de la sfârșitul anilor '60".
— Doamnelor și domnilor, tipul ăsta joacă în serialul de top al Americii, vă rog, aplaudați-l pe Matthew Perry!
Am intrat pe platou fix ca o vedetă. Reușisem. Numai că eram atât de

emoționat, că abia dacă mă mai puteam ține pe picioare, motiv pentru care m-am bucurat extrem de tare când Letterman m-a invitat să iau loc.
I-am strâns mâna și m-am apucat să-mi turui textul îndelung repetat, un fel de descriere a unui episod obișnuit din *Gilligan's Island*. Am ajuns cumva să spun că i-am povestit aceleași chestii și lui Yasser Arafat, cazat la același hotel cu mine (asta s-a întâmplat la a cincizecea aniversare a ONU, când toate personalitățile politice erau acolo). Această povestioară ciudată, dar nostimă, era fix pe placul lui Letterman. Am auzit hohotele de râs din public – până și pe Dave Letterman l-am făcut să chicotească de câteva ori –, iar cea mai mare panică a mea a dispărut.
Totul era bine. Extraordinar. Tocmai împlinisem douăzeci și cinci de ani. Jucam în cel mai tare sitcom de pe planetă. Stăteam într-un hotel din New York, uitându-mă cum liderii lumii se înghesuiau în ascensoare, sub supravegherea agenților de pază.
Și, uite-așa, mi-am pus pe mine un costum de o mie de dolari și m-am dus să stau la taclale cu Dave Letterman. Da, asta era celebritatea, dar, dincolo de strălucirea orbitoare a orașului, dincolo de zgârie-nori și de sclipirea timidă a stelelor de pe cer, stătea Dumnezeu și se uita la mine, așteptând răbdător momentul potrivit. Avea tot timpul la dispoziție. Doar El îl inventase, nu?
Și, nu, n-a uitat. Mi se pregătea ceva. Aveam eu o vagă idee, dar nu eram sigur. Poate ceva legat de faptul că beam în fiecare noapte… Dar cât de rău putea să fie?
Faima își pornise motoarele. Serialul nostru ajunsese un fenomen cultural. Eram asaltați de fani oriunde ne duceam (David Schwimmer va povesti mai târziu că a fost acostat pe stradă de niște femei care i-au îmbrâncit prietena, ca să se poată apropia de el). La sfârșitul lui 1995, chiar când am apărut în emisiunea lui Letterman, aveam și eu o iubită foarte cunoscută, dar, înainte să-ți povestesc despre ea, aș vrea să mai zic ceva despre „celălalt" Chandler.
După ce am primit rolul din *Friends,* n-am mai vorbit cu Craig Bierko vreo doi ani. Se mutase la New York și nu mai păstraserăm legătura.
Best Friends, serialul ales de el în defavoarea lui *Friends Like Us*, nu mersese

deloc. (Mai târziu, Warren Littlefield, fost președinte al rețelei NBC, a scris în cartea lui despre cum Craig nu a ales *Friends*: „Slavă Domnului! Craig Bierko are ceva din Snidely Whiplash[32]. Pare să mocnească în el foarte multă furie. Adevărul este că sunt foarte rari actorii chipeși, care să poată juca comedie și să placă publicului.“) Însă Craig avea mereu de lucru. La un moment dat, va obține rolul principal în *The Music Man*, pe Broadway, și va juca în *Sărutul dulce al răzbunării,* alături de Geena Davis și Sam Jackson, precum și în alte filme cu adevărat mișto. Din păcate, diferența dintre reușitele noastre ne subminase prietenia.

[32] Snidely Whiplash – personaj negativ din serialul de desene animate *Aventurile lui Rocky și Bullwinkle* (n. tr.).

Îmi era dor de el. Încă îl consideram cel mai spontan actor de comedie pe care-l cunoscusem eu vreodată și apreciam asta la el, plus multe alte calități. Nici la Formosa nu mai puteam să mă duc doar așa, ca să pierd vremea. Îmi lipsea și asta. Începusem să beau acasă, pentru că așa era mai sigur. Boala mea se agrava, dar eu nu îmi dădeam seama, nu-nu-nu, atunci încă nu-mi dădeam seama. Dacă ar fi văzut cineva cât de mult beam, s-ar fi speriat și ar fi insistat să mă opresc, dar să fac asta singur era peste puterile mele.

Într-o zi, absolut din senin, primesc un telefon de la Craig Bierko. Voia să treacă pe la mine. Am fost deopotrivă încântat și neliniștit. Știi sentimentul ăla, când ajungi să te vezi cu o tipă de care a fost îndrăgostit cel mai bun prieten al tău? Exact așa mă simțeam eu. Primisem rolul pe care ar fi putut și ar fi trebuit *el* să-l joace, iar viața mea se transformase dintr-odată în aur, apoi în platină, apoi într-un alt metal rar, nedescoperit încă.

Nu-mi dădeam seama cum avea să decurgă întâlnirea cu fostul meu prieten. Mai târziu, Marta Kauffman a făcut următorul comentariu: „Am văzut nenumărați actori (pentru rolul lui Chandler), dar alegerea noastră a fost de departe cea mai inspirată.“ Sigur că nu-i puteam spune așa ceva lui Craig, pentru că mie mi se întâmplase un miracol, nu lui. (Pe de altă parte, fusese alegerea lui, nu a mea.)

Când a intrat în apartamentul meu, jur că puteai să tai tensiunea cu cuțitul.

Craig a vorbit primul.
— Îmi pare foarte rău că nu am mai vorbit doi ani cu tine, a zis el. Pur și simplu, nu am putut să mă împac cu ideea că tu te-ai îmbogățit și ai ajuns celebru făcând un rol pe care eu l-am refuzat. Amândoi puteam să-l obținem și, da, pur și simplu nu am putut să mă împac cu asta…
Am ascultat tot ce a avut să-mi spună, apoi s-a așternut tăcerea. Mașinile de pe Sunset erau blocate în trafic pe sensul înspre magazinul Fred Segal, de pe bulevardul Cienega.
Mi-am zis că n-ar trebui să pomenesc despre magazinul ăla, unde era telefonul public de la care Craig acceptase rolul din *Best Friends,* refuzându-l implicit pe cel din *Friends Like Us.*
Și nu-mi plăcea de loc ce *urma* să spun, dar trebuia.
Așa că am zis:
— Știi ceva, Craig? Nu este așa cum credeam noi. Nu rezolvă nimic.
(Ce vorbe înțelepte pentru un tip de douăzeci și șase de ani, care nu-și dorise nimic altceva în afară de faimă, doar ca să afle pe propria piele că faima nu umplea absolut niciun gol din el. Nu, doar vodca umplea golurile alea.)
Craig s-a holbat la mine. Nu părea să mă fi crezut. Nici *acum* nu mi se pare că mă crede. După părerea mea, abia când ți se împlinesc chiar toate visurile, ajungi să-ți dai seama că nu erau cele corecte.
Mai târziu, pe când făceam reclamă serialului *Studio 60 on the Sunset Strip*, am declarat pentru *The Guardian:* „Am jucat în serialul cu cea mai mică audiență din istoria televiziunii (*Second Chance,* 1987) și în serialul cu cea mai mare audiență (*Friends*), deci pot să spun cu mâna pe inimă că niciunul dintre ele nu mi-a schimbat viața așa cum îmi imaginam eu c-o s-o facă.“
Având în vedere toate astea, nu aș refuza acum să fac schimb de vieți cu Craig, sau cu David Pressman, sau cu tipul de la benzinăria din colț – mi-aș da viața la schimb cu a oricăruia dintre ei, fără să stau pe gânduri, pentru totdeauna, doar ca să nu mai fiu cine sunt, să nu mai fiu așa cum sunt și să nu mai am parte de chinurile astea cumplite și nesfârșite. Mintea lor nu joacă împotriva lor, încercând să-i omoare. Ei dorm bine noaptea. Evident că nu mă aștept ca

vorbele mele să-i facă să aprecieze mai mult alegerile făcute sau modul în care și-au trăit viața.
Dar eu aș renunța la absolut tot, doar ca să nu mă mai simt așa. Numai la asta mă gândesc, și nu-i un gând frivol, ci este o realitate crudă. Rugămintea aia faustiană a fost o prostie, a fost dorința unui copil de a ajunge faimos. Nu se baza pe nimic real.
Însă a devenit realitate.
Și pot să o dovedesc prin toți banii pe care îi am acum, prin aprecierea de care mă bucur și prin faptul că mă cunoaște toată lumea, dar, desigur, și prin momentele (deloc puține) când m-am aflat în pragul morții.

INTERLUDIU

ZOOM

În sfârșit! Am plecat din Elveția și m-am întors în LA. Vorbesc de perioada pandemiei de covid. Absolut toate magazinele erau închise. Noi ne-am izolat în cămărușele noastre, speriați de moarte. Mintea începuse să mi se limpezească și mă luptam iarăși din răsputeri ca să mă las de băut.

Mi-a fost mai ușor să gestionez pandemia din două motive. (1) Nu se întâmpla în mintea mea. (2) Îmi oferea o scuză foarte bună, ca să mă ascund în apartamentul meu de aproape o mie de metri pătrați, care ocupa tot etajul patruzeci al Century Building, din Century City.

Bine măcar că nu mă mai dureau coastele atât de tare și că începusem cât de cât să-mi revin, adică realizam că eram logodit și locuiam împreună cu o femeie și doi câini. Inutil să mai spun că nu eram pregătit pentru așa ceva.

Locuiești cu mine? Locuim împreună? Am ales deja numele copiilor pe care o să-i avem, am mers până la capăt? *The whole nine yards*[33]*?*

[33] Aluzie la traducerea aproximativă a expresiei, „tot tacâmul“, dar și la filmul *Cât îmi dai ca să te împușc?,* în care a jucat rolul principal și care s-a bucurat de un mare succes (n. tr.).

Ai îngenuncheat ca să o ceri de soție și te-a durut stomacul de la efort, nu mai ții minte?

Nu mai țineam minte. Nu are niciun rost să mai spun că ne-am despărțit.

5. FĂRĂ AL PATRULEA PERETE

Știi că, în perioada pandemiei de covid, unii oameni au avut impresia că trăiesc iar, și iar, și iar aceeași zi?
Ei bine, există o zi pe care mi-aș dori s-o retrăiesc iar și iar (ca în filmul *Ziua cârtiței)*. De fapt, mi-aș dori să o retrăiesc în fiecare zi, până la sfârșitul vieții. Dar nu se poate. Prin urmare, voi încerca s-o povestesc, să văd dacă reușesc să o las în urmă.
(Evident că povestind-o nu voi putea s-o aduc înapoi.)
În ajunul Anului Nou 1995, mă aflam în Taos, New Mexico. Toată după-amiaza jucaserăm fotbal pe zăpadă. Adică eu, iubita mea – Julia Roberts – și un grup de prieteni. Ea era cea mai cunoscută actriță de cinema din lume, iar eu jucam în cel mai tare serial televizat.
Inițial, idila noastră s-a desfășurat prin faxuri. Pe undeva, trebuie să existe un morman de faxuri înalt de aproape un metru – frumoase, romantice, pline cu poezii și fantezii –, prin care două mari vedete s-au cunoscut și s-au îndrăgostit.
La vremea respectivă, aveam senzația că plutesc. Eu eram centrul universului și nimic nu mă putea atinge. Eu dețineam flacăra celebrității și îmi tot treceam mâna prin ea, dar nu mă ardea. Nu încă. Deși nu aflasem încă faptul că niciun soi de celebritate nu avea să-mi umple golul din suflet, atunci mi se părea că se descurcă chiar foarte bine.
Primul sezon din *Friends* fusese un mare succes, iar eu parcă plutisem până în sezonul al doilea. Fusesem în emisiunea lui Letterman. Trebuia să mă duc și în emisiunea *The Tonight Show*, ca să stau de vorbă cu Jay Leno. Ajunsesem pe copertele revistelor *People* și *Rolling Stone*, când amândouă erau la mare modă. Primeam mereu oferte să joc în filme. Și de ce să nu primesc? Aveam parte de absolut tot ce-mi doream. O ofertă de film de un milion de dolari de aici, o ofertă de un milion de dolari de acolo. Nu eram Julia Roberts, însă ea era unică.
Și atunci am pățit o chestie care li se întâmplă doar celor celebri. Marta Kauffman m-a abordat și mi-a sugerat că ar fi bine să-i trimit niște flori Juliei

Roberts.
Pe bune? Juliei Roberts? Celei mai mari vedete dintre toate vedetele de pe lumea asta?
— Sigur, bine, dar de ce? am întrebat eu.
Așa am aflat că Juliei i se propusese să apară în episodul nostru de după Super Bowl, din sezonul al doilea, iar ea răspunsese că acceptă doar dacă personajul ei va avea o legătură cu al meu. Hai să repet, în caz că n-ai înțeles din prima – acceptă să joace în serial doar dacă personajul ei va avea o legătură cu *al meu.* (Un an al dracului de bun, nu?) Dar, mai întâi, trebuia să-i fac puțină curte. M-am gândit mult ce să scriu pe biletul care avea să însoțească buchetul de flori. Voiam să sune cât mai profesionist posibil, ca de la vedetă la vedetă. (Mă rog, ca de la vedetă la o vedetă mult mai mare.) Dar voiam să strecor în el și câteva cuvinte prin care să înțeleagă că e un început de flirt. Încă sunt mândru de ce mi-a ieșit. I-am trimis vreo treizeci de trandafiri roșii, iar pe bilet am scris:
Singura chestie mai emoționantă decât gândul că vei juca în serial este că în sfârșit am găsit o scuză ca să-ți trimit un buchet de flori.
Nu-i rău deloc, nu? Mi-o fi fost mie frică să dorm noaptea, dar puteam să fiu și extrem de fermecător când trebuia. Însă treaba mea era departe de a se fi sfârșit. Julia mi-a răspuns că, dacă voi reuși să-i explic conceptele fizicii cuantice într-un mod satisfăcător, va accepta să joace în serial. Uau! În primul rând, pentru că fac schimb de mesaje cu femeia *pentru care a fost inventat rujul de buze* și, în al doilea rând, pentru că acum trebuia să mă pun pe citit.
În ziua următoare, i-am trimis o lucrare despre dualismul undă-particulă și despre principiul incertitudinii și inseparabilitatea cuantică – și doar foarte puține dintre propozițiile de acolo erau scrise în sens metaforic. Mulți ani mai târziu, Alexa Junge, care făcea parte din echipa de scenariști a serialului, a povestit pentru *Hollywood Reporter* că „(Julia) îl admira în secret (pe Matthew) pentru că era atât de fermecător. Au flirtat foarte mult prin intermediul faxurilor. Ea îi punea tot felul de întrebări, de genul *De ce aș ieși cu tine?* Și toți scenariștii îl ajutau să-i explice motivele pentru care ar trebui s-o facă. S-ar fi

descurcat de minune și fără noi, dar era limpede că ajunsesem să facem parte din Echipa Matthew și ne străduiam să-i transformăm visul în realitate.“
În cele din urmă, eforturile noastre au dat roade. Julia nu numai că a acceptat să apară în serial, dar mi-a și trimis un cadou: covrigi, o grămadă de covrigi. Sigur, de ce nu? În fond, ea era marea Julia Roberts.
Astfel, a început o idilă de trei luni prin faxuri zilnice. Era epoca de dinaintea internetului și de dinaintea telefoanelor mobile, așa că toate mesajele ni le trimiteam prin fax. Și au fost foarte multe mesaje, sute. La început, la limita romantismului: îi trimiteam poezii, îi ceream să-mi spună numele jucătorilor din linia de atac a echipei de hochei Los Angeles Kings, chestii de genul ăsta. Și nu că n-am fi avut amândoi foarte multă treabă – eu filmam cel mai popular serial de pe planetă, iar ea era în Franța, unde turna un film regizat de Woody Allen, *Toți spun: Te iubesc!* (Normal că asta făcea.) Dar, de trei sau patru ori pe zi, mă așezam lângă faxul meu și mă uitam cum iese încet din el bucata de hârtie pe care se afla următoarea epistolă. Atât de emoționat eram, că uneori, când mă aflam la cine știe ce petrecere, vorbind cu câte o femeie frumoasă, se întâmpla să scurtez discuția ca să fug acasă, să văd dacă nu cumva primisem vreun mesaj nou. De nouă ori din zece, chiar așa era. Iar mesajele ei erau atât de inteligente – felul în care îmbina propozițiile, felul în care vedea lumea, felul în care își punea în cuvinte ideile nemaipomenite, toate astea erau incredibil de fascinante. Și nu era deloc ceva neobișnuit să citesc faxurile de trei, patru, câteodată chiar de cinci ori, zâmbind cu gura până la urechi, fix ca un tembel. Parcă Julia fusese adusă pe planeta noastră ca să ne facă să zâmbim, mai ales pe mine. Rânjeam ca un puști de cincisprezece ani la prima întâlnire.
Și nici măcar nu vorbiserăm față în față vreodată, dar să ne mai și întâlnim!
Într-o dimineață, ceva s-a schimbat. Mesajul Juliei era mai romantic, mai personal. Mi-am sunat un prieten și i-am zis:
— Am intrat până peste cap în povestea asta. Trebuie să vii imediat la mine, să-mi zici dacă mă înșel.
Când a venit, i-am arătat mesajul, iar el a spus:
— Mda, nu te înșeli. Chiar că ești băgat până peste cap.

— Și cum ar trebui să-i răspund?
— Păi, depinde. Ce *simți*?
— Of, du-te dracu'! am exclamat eu. Spune-mi ce să-i scriu!
Așa că eu și cu acel „Cyrano de Bergerac"[34] al vremurilor noastre am elaborat și am trimis un fax la fel de romantic. După care am stat acolo amândoi, holbându-ne unul la celălalt, apoi la mașinăria prin care trimisesem mesajul. Doi oameni în toată firea, care se zgâiau la o mașinărie.

[34] Aluzie la celebra comedie teatrală cu același nume, scrisă de Edmond Rostand în anul 1897. Pentru crearea personajului central, Rostand s-a inspirat din viața scriitorului Cyrano de Bergerac, unul dintre cei mai capricioși scriitori francezi din secolul al XVII-lea. În piesa lui, dincolo de curajul caracteristic, eroul este un romantic incurabil (n. tr.).

După aproximativ zece minute, camera s-a umplut de zgomotul aparatului – zăngănituri și huruituri și șuierături, care-mi aduceau mesaje din cosmos. „Sună-mă", scria acolo, iar numărul de telefon era în partea de jos a hârtiei. Am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe Julia Roberts. Eram cumplit de emoționat, la fel de emoționat ca atunci când am apărut pentru prima dată în emisiunea lui Letterman. Însă conversația s-a desfășurat firesc. Am făcut-o să râdă… Doamne, ce *râs* avea… Evident că era extrem de deșteaptă, de o inteligență remarcabilă, și mi-am dat imediat seama că se clasa în rândul primilor trei cei mai buni povestitori pe care îi cunoscusem eu. Atât de bune mi se păreau istorioarele pe care mi le spunea, că am și întrebat-o la un moment dat dacă și le scrisese înainte, iar acum mi le citea.
După cinci ore și jumătate, când ne apropiam de finalul conversației, mi-am dat seama că îmi trecuseră toate emoțiile. Apoi am fost de neoprit – azi o conversație de cinci ore, mâine una de patru. Era clar că amândoi simțeam ceva. N-aș ști să zic exact ce anume, dar simțeam.
Eram nebuni unul după celălalt.
Într-o joi, telefonul meu a sunat din nou.
— Vin la tine sâmbătă, la ora două după-amiaza.
Și a închis.
Și cu asta basta.
De unde știa unde locuiesc? Dacă nu-i plăcea de mine? Dacă toate faxurile și

conversațiile telefonice i se păreau foarte drăguțe, dar, văzându-mă, cunoscându-mă, nu mai voia să aibă de-a face cu mine?
De ce nu mă pot opri din *băut?*
În sâmbăta aceea, la ora două fix, am auzit un ciocănit în ușă. *Respiră adânc, Matty, respiră adânc.* Am deschis, iar în prag se afla Julia Roberts, zâmbindu-mi fermecător.
Parcă am zis ceva de genul:
— Aha, *acea* Julia Roberts!
Chiar și astfel de momente, extrem de tensionate, mie pur și simplu îmi venea să glumesc. Poate Craig ar fi avut o replică mai rapidă, dar nu era acolo. Ea a râs, cu râsul ei fermecător, à la Julia Roberts, râsul ăla, care putea să lanseze o mie de corăbii[35]. Și toată tensiunea din atmosferă s-a evaporat dintr-odată.

[35] Expresie care se referă la frumusețea Elenei din Troia, unul dintre motivele pentru care a avut loc Războiul Troian (n. tr.).

M-a întrebat ce mai fac.
— Mă simt cel mai norocos om din lume. *Tu* ce mai faci?
— Mă gândesc că poate ar fi bine să mă inviți înăuntru.
Am invitat-o, atât la propriu, cât și la figurat, iar relația noastră a început.
Eram deja împreună când am filmat episodul din *Friends.*
Însă, înainte de acel episod, hai să vorbim despre ultima zi din 1995, pe care am petrecut-o în Taos. Anul 1996 era chiar după colț. Julia Roberts era iubita mea. Îi cunoscusem și familia. M-a adus acolo cu avionul ei personal și m-a luat de la aeroport cu mașina (atunci avea un Volkswagen Beetle portocaliu). Și credeam că eu am bani! Nu, *ea* avea bani!
Am jucat fotbal pe zăpadă toată ziua. După aceea, Julia s-a uitat la mine, s-a uitat la ceas – era aproape miezul nopții –, m-a luat de mână și mi-a zis:
— Vino cu mine!
Ne-am urcat într-un camion mare, albastru, și am urcat pe un munte, prin viscol. Habar n-aveam unde naiba mergeam. Parcă urcam spre stele. În cele din urmă, am ajuns pe o culme, iar viscolul s-a potolit câteva secunde, așa că am văzut întregul New Mexico, ba chiar și dincolo de el, până în Canada. Atunci,

când m-a dus pe culmea aia de munte, Julia m-a făcut să mă simt stăpânul lumii. Ningea ușor. Așa a început pentru mine 1996.
În februarie, Julia a fost invitată în emisiunea lui Letterman și el a tot insistat să afle dacă aveam o relație romantică sau nu. Ea tocmai ce apăruse în episodul din *Friends*, „The One After Super Bowl". Episodul respectiv – în care au apărut mai multe staruri, cum ar fi Julia, Jean-Claude Van Damme, Brooke Shields și Chris Isaak, asta doar ca să enumăr câțiva – a fost vizionat de 52,9 milioane de oameni, adică a fost cel mai urmărit serial din toate timpurile, imediat după Super Bowl. Doar veniturile obținute din reclame au fost năucitoare – mai mult de jumătate de milion pentru treizeci de secunde de emisie. Fără îndoială, serialul nostru devenise acum cea mai bună vacă de muls a postului NBC.
(Cu toate astea, îmi aduc și acum aminte de nopțile în care-mi spuneam: *Mi-aș dori să joc în* ER*, nu în* Friends. Pentru că aveam impresia că nici acum nu capăt suficientă atenție. Problema mea nu dispăruse, încă se afla acolo, în ADN-ul meu, în culoarea ochilor mei.)
Am filmat secvențele cu Julia din episodul dublu la câteva zile după Anul Nou – adică de pe 6 până pe 8 ianuarie. Replicile scrise pentru mine sunau cam așa: „Pe atunci, foloseam umorul ca mecanism de apărare. Slavă Domnului că nu mai fac asta!" și „Am dat peste femeia perfectă pentru mine!" Sărutul nostru de pe canapea a fost atât de credibil, încât telespectatorii chiar au crezut că *era* real.
Și era. Julia a fost minunată, iar chimia dintre noi a trecut prin ecranele tuturor televizoarelor din America.
Prin răspunsul pe care i l-a dat lui Letterman, Julia a dovedit din nou cât de isteață era și cât de elegant se descurca în situații dificile:
— Da, am ieșit la întâlniri cu Matthew Perry, dar, nu știu din ce cauză – poate pentru că am jucat în episodul ăla din *Friends* –, lumea crede că este vorba despre acel Matthew Perry din serial. Însă, în realitate, este un vânzător de haine bărbătești, pe care l-am cunoscut în Hoboken. Însă mi se pare drăguț și Matthew Perry din *Friends,* așa că nu mă supăr că i-ai confundat.

Și a mai zis despre mine că sunt „teribil de isteț, amuzant și frumos“.
Pe atunci, totul era un mare DA pentru mine.
În aprilie, după ce am terminat de filmat al doilea sezon, m-am dus la Vegas, unde urma să joc în primul meu film important. Primeam un milion de dolari pentru rolul principal din *Graba strică treaba*, unde o aveam parteneră pe Salma Hayek. Încă sunt de părere că este cel mai bun film al meu.
Dacă aș filma acum, aș fi însoțit pe platou de trei persoane, mai cu seamă pentru că îmi este frică să mă deplasez singur indiferent de loc. Însă pe atunci eram doar eu. Nu mă cuprindea teama asta infernală de acum. Probabil ăsta e motivul pentru care doar pe cei tineri îi trimit la război. Sunt *tineri*, așadar, nu sunt speriați. Concluzia: sunt de neînvins.
Să nu mă înțelegi greșit, aveam mari emoții în legătură cu rolul din *Graba strică treaba*. Ajunsesem în Vegas și purtam pe umeri povara unui film cu un buget de 30 de milioane. În prima zi, pe când eram dus cu mașina acolo unde stăteam, i-am zis dintr-odată șoferului:
— Trage pe dreapta!
A oprit, iar eu m-am repezit afară din mașină și am vomitat pe marginea drumului. De frică.
În filme, problema e nu doar că se lucrează mai lent, ci că se lucrează doar când ești în stare să exprimi ceea ce-ți cere scenariul. Iar corvoada asta a fost cam prea mult pentru mine, mai cu seamă că la filmele de lungmetraj scenele nu se filmează în ordine cronologică.
Îmi aduc aminte că, în a doua zi de filmări la *Graba strică treaba,* turnam o scenă în care ne aflam în cabinetul unui medic obstetrician, ascultând pentru prima oară bătăile inimii copilului nostru. Habar n-aveam cum să fiu cât mai credibil, având în vedere că abia ce o cunoscusem pe Salma. Și îmi aduc aminte că, mai încolo, urma și o scenă în care trebuia să plâng. Și de scena aia îmi era foarte frică. Numai la ea m-am gândit toată ziua, numai din cauza ei mi-am făcut griji toată noaptea. Dar mi-a ieșit. Metoda e destul de simplă: te gândești la ceva care te întristează nespus de tare. Problema nasoală e cu sincronizarea, pentru că trebuie s-o faci exact când ți se cere și apoi s-o repeți iar, și iar, și iar.

Am plâns toată ziua pe platoul de la *Graba strică treaba.* M-am dus la Andy Tennant, regizorul, și i-am zis:
— Facem chestia asta de zece ore, omule! Mi-au secat și lacrimile!
Iar Andy m-a anunțat:
— Trebuie să mai tragem încă două duble, amice.
Ei bine, asta m-a făcut să izbucnesc în plâns. Apoi am râs amândoi și am căzut de acord că totuși mai rămăsese ceva în rezervor. (De fapt, rolurile dramatice mi se par mai ușoare decât cele de comedie. Citesc o scenă și îmi zic: *Nu trebuie să fiu amuzant? A, OK, e simplu.* Până acum am fost nominalizat la patru premii Emmy. O dată pentru un rol de comedie și de trei ori pentru roluri de dramă.)
Am început să descopăr niște strategii de exploatare a sentimentelor reale și, astfel, să devin un actor mai serios, în loc să rămân doar unul de sitcomuri. De obicei, la Stratosphere Hotel, din Vegas, se organizează spectacole de artificii, și i-am cerut Salmei să se uite la hotel, pentru că așa s-a simțit personajul *meu* când l-a întâlnit pentru prima oară pe *al ei.*
Și Salma își dădea toată silința. La începutul filmărilor, a intrat în rulota mea și mi-a spus:
— Haide să ne ținem puțin în brațe!
Atunci am intrat în pielea lui Chandler, am jucat reacția aia întârziată a lui, combinată cu o privire sarcastică, și am zis:
— Aha, *bine*! Hai să ne ținem în brațe *puțin*!
Salma avea întotdeauna idei foarte complicate și elaborate despre cum să joace o scenă, numai că aceste abordări prolixe nu erau utile întotdeauna. În film există o scenă în care îi declar iubirea. La filmări, Salma a propus să nu ne uităm unul la celălalt, ci să privim în zare, de parcă ne-am vedea viitorul pe care urma să-l petrecem împreună. După ce am ascultat vreo douăzeci de minute toată aiureala aia, i-am zis:
— Ascultă, Salma. În scena asta eu îți spun că te iubesc. Tu poți să te uiți unde ai chef, dar eu am să mă uit doar la *tine.*
În timpul filmărilor, pe când tot citeam scenariul, îmi veneau în minte idei de

glume pe care să le introducem în scene, apoi i le spuneam lui Andy Tennant, care era un tip teribil de isteț și incredibil de simpatic. Mă lăsa să-mi fac numărul, adică să turui la nesfârșit despre ce poante am găsit, după care mă lua deoparte și îmi zicea:
— Nu trebuie să faci asta. Ești interesant și fără.
Modul ăsta de a gândi lucrurile l-a ajutat să obțină de la mine una dintre cele mai bune performanțe din cariera mea. Oare voia, de fapt, să-mi spună *Ești bun, Matty*, cuvinte după care am tânjit toată viața? (Andy a mai regizat zeci de filme, printre care și *Consilier în amor,* cu Will Smith în rolul principal. Ei, uite că se mai întâmplă să aibă succes și tipii cumsecade.)
Andy era deschis la idei noi pentru replici. Într-o zi, m-a vizitat pe platou prietenul meu, Andrew Hill Newman, căruia i-a venit o idee de replică: „Reprezinți tot ce n-am știut vreodată că îmi lipsește." Mi-am notat-o și i-am dat-o lui Andy, căruia i-a plăcut la nebunie, iar ulterior a devenit cea mai cunoscută replică din film. Și, probabil, cea mai bună replică pe care am rostit-o eu vreodată în filmele în care am jucat.
Într-o zi, am văzut mai mulți oameni pe lacul Mead, pe ski-jeturi, și am întrebat dacă pot să merg și eu cu unul în pauza de masă. Însă eram la începutul filmărilor și mi s-a răspuns că ar fi fost prea periculos.
Repet, pe vremea aia, totul era un mare DA pentru mine… Așa că am spus:
— Hm, răspunsul tău ar trebui să fie unul afirmativ.
Așa că am pornit pe lacul Mead. Soarele era sus, iar apele albastre trosneau ca niște flăcări. Mergeam cu mare viteză pe ski-jet, și în zare vedeam barajul Hoover, unde urma să se filmeze scena cu punctul culminant al filmului. Muntele Wilson trona deasupra întregului peisaj, de parcă ar fi vrut să mă avertizeze. Însă viața mea era perfectă acum. Cea mai frumoasă și mai cunoscută femeie din lume era iubita mea; jucam în cel mai de succes serial din America; făceam o groază de bani cu un film care precis avea să fie pe primul loc în box-office. Am ambalat motorul ski-jetului, am simțit atingerea catifelată, dar puternică a apei, m-am rotit dintr-o parte într-alta, ridicându-mă și izbindu-mă de scaun la fiecare salt, și am turat motorul cu mâna dreaptă iar

și iar, forțând ski-jetul până la limită.
Am virat cu putere la dreapta, dar trupul meu a fost propulsat drept înainte. O clipă am simțit că zbor, apoi am aterizat zgomotos. Când m-am ridicat la suprafața apei, m-am uitat în urmă și am văzut întreaga echipă adunată pe mal: patruzeci de oameni care se uitaseră la mine cum pun în pericol întregul film și care apoi au sărit în lacul Mead ca să mă ajute.
Când am ajuns pe țărm, mi-am dat seama că sunt rănit, iar în seara respectivă trebuia să filmăm o scenă foarte importantă – cea cu nașterea copilului, momentul decisiv al acțiunii –, așa că trebuia să fiu în formă. Însă mă dureau toate. Cel mai tare și mai tare mă durea gâtul. Membrii echipei vedeau că sufăr, așa că au chemat un doctor, care a venit până la rulota mea și mi-a dat o singură pastilă ambalată în plastic.
— Să o iei când termini treaba, mi-a spus el. O să fie bine.
Am băgat pastila în buzunar și sunt absolut convins că, dacă n-aș fi luat-o, următorii treizeci de ani nu ar mai fi fost așa cum au fost. Dar cine poate spune asta cu certitudine? Eu știu doar că au fost îngrozitori.
Personajul meu din *Graba strică treaba* este un dezvoltator imobiliar, care are un Mustang roșu. În noaptea aia, am tras foarte multe duble și am terminat de filmat abia când se crăpa de zi. Parcă simțeam cum soarele se apropie tiptil de linia orizontului.
— Auziți? Pot să mă duc la locuința mea din Vegas cu Mustangul ăsta? am întrebat eu.
Și nici acum nu-mi vine să cred că, după dezastrul cu ski-jetul, mai puteau să fie de acord cu vreo pretenție a mea. Dar uite că au fost.
Când am plecat de pe platou, primele raze ale acelei zile din Nevada se furișau peste muntele Wilson. Am lăsat jos capota Mustangului și am înghițit pastila. M-am gândit la Julia. M-am gândit cum am zburat peste lacul Mead, complet lipsit de orice griji. M-am gândit la copilăria mea, dar gândul ăsta nu m-a mai întristat la fel. Pastila și-a făcut efectul și am simțit ceva, o senzație pe care am tot căutat-o de atunci încoace. M-am gândit la celebritate, și la Craig Bierko, și la frații Murray, și la serialul *Friends.* Venea vara, cu norii ei trandafirii și aerul

blând al deșertului. Al meu era cerul ăla trandafiriu. Atât de bine mă simțeam, că, dacă m-ar fi lovit o locomotivă, m-aș fi uitat la mecanic și i-aș fi zis: „Se mai întâmplă și din astea, frate!“ Stăteam tolănit pe iarba din curtea casei, în Canada, înconjurat din nou de voma fraților Murray. Nu-mi venea să cred cât de bine mă simțeam. Experimentam o euforie totală și pură. Pastila aia îmi înlocuise tot sângele cu miere caldă. Eram în culmea fericirii. Îmi amintesc că, pe când conduceam Mustangul spre casa pe care o închiriasem în Vegas, îmi ziceam: *Dacă nu mă omoară, o să mai iau pastile d-astea.* Evident că-i o amintire neplăcută, din cauza tuturor nenorocirilor care au urmat, dar este și una bună. În dimineața aia, am fost foarte aproape de Dumnezeu. Am simțit adierea raiului, și nu multă lume are parte de așa ceva. În dimineața aia, am dat mâna cu Dumnezeu.

Oare Dumnezeu a fost? Sau altcineva?

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns acasă a fost să iau legătura cu doctorul respectiv și să-i spun că pastila mă ajutase să scap de dureri (n-am pomenit de partea cu Dumnezeu). M-am dus la culcare și, când m-am trezit, am descoperit că tipul îmi trimisese încă patruzeci de pastile. Evrika!

Ai grijă, Matty, ceva care-ți face atât de bine precis trebuie să aibă urmări. Acum cunosc urmările, cum să nu le cunosc! Dar nu și atunci. Îmi doresc să nu fi povestit toate astea despre *Graba strică treaba.* Sigur, e bine să vorbești despre cum se fac filmele, despre toată distracția, despre toate picanteriile de culise. Îmi cer scuze că trebuie să fiu eu cel care demitizează industria cinematografică, dar în spatele camerelor de filmat și dincolo de toată strălucirea și de paharele de martini există vieți adevărate. În orice caz, ce nu s-a știut era că viața unui om, probabil a unuia la care nu se gândea nimeni, tocmai urma să se prăbușească în hăul iadului.

Un an și jumătate mai târziu, ajunsesem să iau zilnic cincizeci și cinci de pastile din alea. Aveam 58 de kilograme când m-am internat în centrul de dezintoxicare Hazelden, din Minnesota, iar viața mea era distrusă. Mi-era frică, o frică absolut cumplită, o frică animalică. Eram convins că o să mor, deși habar n-aveam ce pățisem. Eu nu voiam să mor. Voiam doar să mă simt mai

bine.
Evident că „Matthew Perry se află într-o clinică de dezintoxicare“ a devenit o știre de mare senzație. Nici măcar nu mi s-a dat șansa să-mi rezolv problemele departe de ochii presei. Toată lumea știa ce pățisem. Povestea mea era pe copertele tuturor revistelor, așa că n-am avut deloc parte de anonimatul de care se bucură toți ceilalți. Eram îngrozit. Dar eram și tânăr, așa că mi-am revenit repede. În doar douăzeci și opt de zile, eram din nou pe picioare și păream sănătos.
Da, și asta a fost o mare știre de presă, dar nici nu se putea compara cu cealaltă. Lungmetrajele sunt total diferite față de serialele TV. La *Friends*, dacă trebuia să fii trist dintr-un motiv sau altul, îți exagerai reacțiile, de parcă n-ar fi fost nimeni pe lume mai trist decât tine, iar asta o făceai pentru publicul din ultimul rând. Și mai e un gest pe care-l adresezi câteodată spectatorilor de acolo: le faci cu ochiul în timp ce îți interpretezi rolul, de parcă ai vrea să le zici: „Ia fiți atenți la chestia asta! O să vă placă.“ Într-un sitcom, e ca și cum ai juca în fiecare săptămână o piesă într-un singur act. În public sunt trei sute de persoane și trebuie să te deschizi în fața lor.
Lucrul la un film de lungmetraj merge mult, mult mai încet: se filmează întreaga scenă, după care se filmează prim-planurile, apoi se filmează cadrele și mai *strânse.* Iar dacă personajul tău trebuie să fie trist, atunci te scremi să fii și tu trist, dar fără niciun fel de exagerare. Nici vorbă de făcut cu ochiul, că doar discutăm despre liga întâi, omule! La *Friends*, până și *repetițiile* mergeau repede. Îmi aduc aminte că Alec Baldwin, care a jucat în două episoade, a exclamat odată: „Băi, frate, dar repede vă mișcați!“
Aveam tot timpul invitați speciali, ceea ce însemna că trebuia mereu să fim spontani și să luăm deciziile foarte repede. Sean Penn a fost unul dintre preferații mei – a apărut în două episoade din sezonul opt și a rupt gura târgului. În scenele cu el, trebuia să fiu costumat într-un iepuraș roz (că era sărbătoarea de Halloween), drept care, când am terminat de citit scenariul, am spus:
— Toată viața am visat să joc împreună cu Sean Penn, dar nici prin cap nu mi-

a trecut că va trebui să fiu costumat într-un iepuraș roz.
În ciuda faptului că în *Friends* nu exista cel de-al patrulea perete la apartamente, se pare că nu am reușit niciodată să-l dărâmăm pe cel metaforic dintre noi și marile vedete. De Sean am reușit să ne apropiem cel mai mult. Tocmai ce băgasem o replică de la mine (în scurta scenă de după finalul poveștii), apoi m-am dus în culise tot în costumul de iepure.
Sean trece pe lângă mine, iar eu îi zic:
— Pot să vorbesc ceva cu tine, Sean?
— Sigur, Matthew, care-i treaba?
— Păi, m-am gândit mult la asta și cred că tu ești persoana potrivită cu care să discut.
Fumam, apoi mi-am stins țigara cu laba aia uriașă de iepuraș și i-am spus:
— M-am gândit să trec la filme serioase.
Sean Penn mă măsoară vreo cinci secunde din cap și până în picioare (nu uita că eram un iepure roz), după care îmi zice doar atât:
— Baftă!
Povestea asta a stârnit hohote de râs când ne-am adunat să citim scenariul următorului episod, dar a și încălcat o regulă de care nu ne-am atins zece ani. Nici măcar cineva atât de mare ca Sean Penn, împreună cu mine – absolut ridicol în costumul ăla roz de iepure –, nu a putut să dărâme acel al patrulea perete metaforic. A rămas la locul lui. Acolo unde și trebuie să rămână.
Fiecare dintre noi a avut niște ani remarcabili în *Friends,* când toată lumea vorbea doar despre un anume personaj. David Schwimmer a avut primul sezon; Lisa l-a avut pe al doilea; în sezoanele cinci și șase, Courtney și cu mine am fost cei mai tari; Jen a avut sezoanele șapte și opt; iar Matt (Actorul cu cea mai impresionantă evoluție) a fost apreciat mai ales pentru sezoanele nouă și zece. Unii dintre partenerii mei au și primit premii Emmy pentru sezoanele acelea și cred sincer că toți ar fi trebuit să primim mult mai multe. Dar mai cred și că există prejudecăți cu privire la oamenii mișto și bogați, care au apartamente mult prea mari, în total dezacord cu realitatea din New York…
Însă, așa cum am spus mereu, nu exista al patrulea perete.

În primul an – anul lui David –, acesta a intrat într-o zi la mine în cabină. Își îmbunătățise personajul cu privirea aia abătută și era al naibii de amuzant. Plus că a fost și primul dintre noi care a filmat o reclamă, care a fost invitat la *Tonight Show,* care și-a cumpărat o casă și care și-a făcut propriul film. El a fost cel mai tare din primul an și pe bună dreptate. Fusese teribil de amuzant.
Iar în ziua aia, în cabină, s-a așezat pe un scaun în fața mea și mi-a spus:
— Uite, Matty, la ce m-am gândit. Când vom renegocia contractele, ar trebui s-o facem ca o echipă. Ar trebui să primim toți aceleași sume.
El era de departe cel mai în măsură să negocieze. Nici nu-mi venea să cred ce aud. Ca să nu mai spun că eram extrem de încântat și fericit să profit de generozitatea lui.
Asta a fost o decizie care s-a dovedit foarte avantajoasă în timp. Sigur că David avea dreptul să ceară cei mai mulți bani, dar nu a făcut-o. Mi-ar plăcea să cred că și eu aș fi făcut la fel, dar nu prea sunt sigur, că doar eram un tânăr de douăzeci și cinci de ani, ahtiat după bani. Însă decizia lui ne-a ajutat să avem grijă unii de alții de-a lungul acelor nenumărate negocieri stresante și ne-a oferit o putere fantastică. Până în sezonul opt, făceam deja câte un milion de dolari pe episod, iar în sezonul zece făceam chiar mai mult – 1 100 040 pe episod. Deja începuserăm să ne rugăm să facem *mai puține* episoade. Eram cretini, ce altceva să zic? Pentru ce am primit atunci ar trebui să-i fim veșnic recunoscători lui David, pentru altruismul și priceperea lui în astfel de chestiuni. Îți datorez cam treizeci de milioane, David. (Și acum suntem la fel de cretini.)
Faptul că am jucat în *Friends* a fost pentru mine ca unul dintre basmele alea frumoase, cu unicorni, în care totul merge din bine în mai bine. Numai că, în afara platoului, viața mea nu era chiar atât de grozavă. La sfârșitul lui aprilie 1996 m-am dus în emisiunea lui Jay Leno, unde am mărturisit că sunt singur. Relația cu Julia Roberts fusese prea mult pentru mine. Constant mă temeam că o să se despartă de mine – și de ce să nu o facă? Nu eram bun de nimic, niciodată nu o să fiu bun. Mă simțeam distrus, deznădăjduit și imposibil de iubit. Așa că, în loc să mă confrunt cu inevitabila agonie pe care mi-ar fi adus-o

pierderea ei, am rupt *eu* relația cu superba și inteligenta Julia Roberts. Poate o fi simțit la început că se coboară la nivelul unui actor de televiziune, dar uite că acum actorul ăla de televiziune se despărțea de ea. Nici nu am cuvinte ca să descriu expresia de profundă nedumerire de pe chipul ei.

Așa că m-am hotărât să plec cu frații Murray la Cape Cod, ca să mă distrez. Habar n-am de ce am ales tocmai Cape Cod și nici de ce frații Murray au acceptat să vină cu mine. Era doar un alt loc unde puteam să iau barurile la rând. Însă acolo am observat că totuși se schimbase ceva – raportul de forțe, da, ăsta se schimbase, apăruse o nouă dinamică. Acum fetele încercau să intre în vorbă cu mine. Se terminaseră vremurile când mă apuca spaima și abordam femeile cu replici jalnice. Acum stăteam pur și simplu într-un colț, cu un pahar de vodcă tonic în mână, și ele veneau la mine.

Însă niciuna dintre ele nu era Julia Roberts.

Am fost la dezintoxicare de peste șaizeci și cinci de ori, iar prima oară aveam douăzeci și șase de ani.

Dependența mea de Vicodin începuse să aibă efecte foarte nasoale. Dacă te uiți la al treilea sezon din *Friends,* cred că o să te îngrozești când o să vezi cât de mult slăbisem până la sfârșitul lui (opioidele îți taie pofta de mâncare, plus că te fac să vomiți întruna). În ultimul episod port o cămașă albă și o pereche de pantaloni cafenii, ambele par mai mari cu cel puțin trei măsuri. (Compară și felul cum arăt în ultimul episod din sezonul șase și în primul din sezonul șapte, episoadele în care Chandler și Monica se cer reciproc în căsătorie. Port exact aceleași haine și în ultimul episod din sezonul șase, și în primul din șapte, fiindcă se presupune că totul se întâmplă în aceeași seară, dar probabil slăbisem vreo douăzeci și ceva de kilograme în perioada dintre filmările sezoanelor. În anii când am jucat în *Friends*, greutatea mea a fluctuat între 58 și 102 kilograme.)

Poți urmări traiectoria dependenței mele după greutatea pe care o am de la un sezon la altul – când sunt umflat, e din cauza alcoolului; când sunt numai piele și os, e de la pastile; când am barbă, e de la *foarte multe* pastile.

Pe la finalul sezonului trei, mă chinuiam să găsesc o modalitate prin care să fac

rost de cincizeci și cinci de pastile de Vicodin pe zi – trebuia neapărat să iau zilnic cincizeci și cinci, altfel mi se făcea foarte rău. Iar treaba asta îmi ocupa tot timpul: dădeam telefoane, mă duceam la doctori, mă prefăceam că aș avea migrene îngrozitoare, căutam asistente corupte, care să-mi dea ce-mi trebuie.
A durat ceva până să-mi dau seama ce se întâmpla. La început, luam cam douăsprezece pe zi, după care m-am oprit brusc și m-am simțit de-a dreptul oribil. *Am o problemă nasoală rău,* mi-am zis eu atunci, dar am continuat să tot iau afurisitele alea de pastile, spunându-mi: *O să termin de filmat sezonul ăsta din* Friends *și o să mă duc la doctor.*
Aproape că m-a ucis decizia luată atunci. Dacă filmările ar mai fi durat încă o lună, nu ți-aș mai fi povestit acum toate astea.
Însă, atunci când lucram, reușeam să am mintea limpede. Îi iubeam nespus pe toți din echipă, dorindu-mi întotdeauna să fiu la înălțimea așteptărilor lor, plus că jucam în prima ligă. Numai că dependența se trezește mereu înaintea ta și te vrea doar pe tine. Abuzul de alcool învinge negreșit. De fiecare dată când spui: *Am o problemă*, alcoolul rânjește disprețuitor: *Vrei să faci ceva în privința asta? Nicio problemă, am să plec puțin. Dar o să mă întorc.*
Și niciodată nu pleacă de tot.
M-am grăbit să semnez contractul pentru alt film, *Aproape eroi,* o comedie cu Chris Farley în rolul principal, regizată de Christopher Guest. Mi-au dat două milioane de dolari ca să joc în el. Am filmat în cea mai nasoală zonă din Northern California, aproape de orașul Eureka. Nici nu-ți poți da seama cât de comic era Farley, cu toate că dependențele lui, laolaltă cu ale mele, erau cât pe ce să ne împiedice să terminăm aiureala aia de film. Ca să nu mai spun că eu filmam în același timp și *Friends*, și *Aproape eroi,* așa că eram realmente rupt de oboseală, iar pastilele alea nu-și mai făceau efectul. Trebuia să iau un anumit număr ca să nu-mi mai fie rău tot timpul.
Nici mâncarea nu-mi permitea să simt pe deplin efectul medicamentului, așa că nu mâncam mai nimic. Ca să nu mai zic că-mi era tot timpul atât de rău, că numai de asta nu-mi ardea. Vomitam întruna. Chestie care nu mă deranja prea tare dacă eram singur, dar mă stânjenea destul de mult, când, de exemplu,

eram în pădure, discutând cu regizorul Christopher Guest. *O să vomiți în treizeci de secunde. Ai face bine să găsești o scuză ca să pleci de-acolo. Cât mai repede.* Am vomitat pe după copaci, în spatele stâncilor, în toalete pentru femei. Auzisem tot felul de povești despre tipi care se uitau cu atenție în voma lor, ca să găsească bucățele de pastile și să le poată lua din nou. Însă eu nu am făcut-o. Aveam deja atât de mulți doctori pe statul de plată, că nu mai trebuia să mă cobor până într-atât. Întotdeauna aveam la mine două prosoape – cu unul ștergeam voma și cu celălalt îmi ștergeam lacrimile. Eram pe moarte, dar nu puteam să spun nimănui asta.

Apoi a murit Chris Farley. Boala lui a avansat mai rapid decât a mea. (Plus că eu eram îngrozit de cuvântul „heroină", teamă pe care el nu o împărtășea.) Când am aflat, am lovit cu pumnul în peretele cabinei lui Jennifer Aniston și l-am găurit. *Iar Keanu Reeves încă se mai află printre noi.* A trebuit să fac promovare pentru *Aproape eroi* la doar două săptămâni după asta și am vorbit în public despre moartea lui, cauzată de abuzul de droguri și de alcool.

Iar în tot acest timp eu eram praf.

Nu știa nimeni – nici familia mea, nici prietenii, nimeni. Îmi era incredibil de rău tot timpul. Din când în când, încercam să mă las – câte trei sau patru zile –, dar suferam atât de tare și mi-era atât de rău, că nu aveam cum să rămân ferm pe poziții.

Într-o seară, pe când eram acasă, încercând să pricep ce mi se întâmplă, am primit un telefon de la o fostă prietenă.

— Știu că ai ceva, mi-a spus ea. Și vreau să te duc la doctor.

Nu m-am putut stăpâni. I-am destăinuit tot. Niciodată nu am plâns atât de mult. Mi se aflase secretul. Mai știa cineva.

A doua zi m-am dus la doctor, iar acesta m-a sfătuit să mă internez la Hazelden.

— E un lac mare acolo, a spus el.

Iar eu mi-am zis: *E în Minnesota, adică destul de aproape de Canada, și e frig. Măcar o să mă simt ca acasă.*

Dar eram speriat de moarte. Totul devenise real. Mă duceam la dezintoxicare.

Aveam douăzeci și șase de ani.
M-am internat la Hazelden ca să scap de pastile și am ieșit de acolo fără să aflu absolut nimic despre ce se întâmpla cu mine.
Planul era ca, înainte să fac drumul până în Minnesota, să trec printr-un proces rapid de dezintoxicare. Asta înseamnă că te țin adormit două sau trei zile, timp în care bagă în tine blocante, adică medicamente care anulează efectul opioidelor. După câteva zile ar trebui să fii „curat". (Acum știu că tratamentul ăsta nu funcționează, cu toate că încă se mai folosește.)
Deci, am trecut prin dezintoxicarea rapidă și abia *după aceea* m-am dus la Hazelden, dar, imediat ce am ajuns acolo, am simțit că mor. Se spune că blocantele opioidelor nu te omoară, dar, crede-mă, te fac să-ți dorești să mori. (De omorât, *te omoară* medicamentele care te eliberează de dependența de alcool și de sedative.) Mă aflam în camera mea de la Hazelden și îmi era incredibil de rău – mă zbăteam ca un câine prins de hingheri. Dădeam din mâini și din picioare, cuprins de o groază cumplită. Îi imploram încontinuu să-mi dea ceva care să-mi aline durerea și mi se răspundea de fiecare dată: „Ești curat acum, trebuie doar să te relaxezi."
Dar nu eram „curat", așa cum ziceau ei, pentru că nu făcusem decât să trec foarte brusc de la cincizeci și cinci de pastile de Vicodin pe zi la zero pastile. Ajunsesem să mă țin de pereți – nu puteam să fac nici măcar câțiva pași fără să mă sprijin de cel mai apropiat perete.
Acum știu că, dacă n-aș fi trecut prin dezintoxicarea aia rapidă, aș fi primit ceva care să-mi calmeze durerile, însă ei au considerat că sunt „curat", așa că nu mi-au dat nimic. Probabil o să zici că sunt o persoană al naibii de puternică, de am putut să trec de la cincizeci și cinci de pastile la nici una, dar jur că ardeam în focurile iadului.
Cam după vreo zece zile, pe când mă aflam la o terapie de grup, mi s-au împăienjenit ochii dintr-odată și nu mai deslușeam nimic în jur. Mi s-a spus că repetam întruna: „Sunt bine, sunt foarte bine", dar nu era deloc așa. Probabil că atât de puternică fusese educația primită în copilărie – când mi se inoculase ideea că trebuie să fiu cuminte și amabil indiferent de ce mi se întâmplă –, că,

și dacă aș fi avut o criză de epilepsie, nu aș fi vrut să deranjez pe nimeni.
Când mi-am revenit, mi-am dat seama că sunt în cameră, cu tot personalul strâns în jurul patului meu. Li se citea spaima pe față. Neștiind încă ce pățisem și, evident, având încă mintea vraiște, am exclamat:
— Dumnezeule mare, nu pot să cred că ați venit până în California ca să mă vedeți! Ce drăguț din partea voastră!
— Nu ești în California, a spus cineva. Ești în Minnesota. Ai avut o criză convulsivă.
Am mai stat acolo încă două săptămâni și, pe la sfârșitul perioadei, simțeam că eu sunt șeful centrului, că eu sunt stăpânul. Și am reușit asta pur și simplu imitându-l pe Michael Keaton în *„Curat" și treaz.*
Eram destul de tânăr, așa că m-am îngrășat repede câteva kilograme, am jucat mult tenis și n-am mai luat pastile. Dar în adâncul sufletului meu știam că o să beau din nou. Când m-am simțit mai bine, m-am întors în California – nu îmi revenisem complet, dar eram pe picioarele mele. Însă, cum am mai spus, tot nu aflasem absolut nimic despre ce aveam, despre ce nu era în regulă cu mine. Nu aflasem despre existența Alcoolicilor Anonimi sau despre ce anume trebuia să fac pentru a duce o viață lipsită de băutură. Renunțasem la Vicodin și atâta tot. Dacă ai văzut *Friends*, asta se întâmpla la începutul sezonului patru, atunci am arătat cel mai bine. Din păcate, nu suficient ca să-i plac lui Jennifer Aniston, dar, în orice caz, eram un tip mișto.
Odată revenit în California, am rezistat șaizeci și opt de zile fără să beau. Teoria din capul meu era că nu băutura aproape că mă omorâse, ci opioidele. Vodca nu făcuse decât să umple golurile din mine, iar acele goluri nu dispăruseră, deci trebuia să le umplu cu ceva.
Am băut în fiecare noapte până în anul 2001.
Probabil că perioada de dinainte de Hazelden fusese cea mai bună din toată viața mea, cel mai bun an pe care și-l poate dori cineva. Încă nu dispăruseră de tot satisfacțiile pe care mi le adusese celebritatea, deși, dacă aș fi murit atunci, pe piatra mea funerară ar fi scris ori: AICI SE ODIHNEȘTE MATTHEW PERRY – CARE S-A DESPĂRȚIT DE JULIA ROBERTS, ori: EI, OARE AȘ

PUTEA SĂ FIU MAI PROST ȘI MAI MORT DE ATÂT?

În 1999, m-am îndrăgostit nebunește de o femeie cu care lucram la un film. (Obișnuiam deja să mă îndrăgostesc de femei celebre, la fel cum fusese și mama mea, în Canada.) Am dărâmat toți pereții și i-am arătat cum sunt eu cu adevărat… Și atunci, ea s-a îndrăgostit de altcineva.

Am sedus multe femei la viața mea, dar povestea asta încă mă urmărește, ceea ce dovedește că excepția confirmă regula: când cuceresc o femeie, mă despart eu de ea înainte să apuce ea s-o facă, pentru că nu sunt bun și o să-și dea curând seama de asta, dar când femeia care îmi place nu vrea să aibă de-a face cu mine, asta îmi demonstrează din nou că nu sunt bun și că ea știe deja.

Cap – câștigă ea; pajură – pierd eu. Indiferent cum ar fi, încă mi se strânge stomacul, dacă aud pe cineva rostindu-i numele. Teama care azi mă însoțește în fiecare clipă căpătase atunci contururi concrete. Ea a spus că una dintre probleme fusese faptul că beam prea mult – alt preț pe care l-am plătit pentru dependența asta. Ai crede că așa ceva te-ar trezi la realitate și te-ar face să nu mai bei, numai că a înrăutățit și mai mult lucrurile. Am aprins lumânări în toată casa, am băut, m-am uitat la filmul în care jucam împreună, torturându-mă cu întrebări fără răspuns, singur și cu inima frântă, încercând să depășesc momentul. Și nereușind.

Eram umflat și arătam îngrozitor. Nu eram deloc bine.

Îmi aduc aminte că, pe când eram în clasa a noua în Ottawa, mi-am dat seama că Michael J. Fox jucase simultan și în cel mai bun film de lungmetraj, și în cel mai bun serial. Nu aveam decât paisprezece ani, dar muream de invidie. Mai târziu, am declarat pentru *The New York Times:* „Îți dorești atenția, îți dorești banii, îți dorești cea mai bună masă din restaurant.“ Acum hai să dăm pe repede înainte, până la pauza dintre sezoanele cinci și șase de la *Friends,* când am filmat *Cât îmi dai ca să te împușc?* La începutul anului 2000, când a avut premiera, am putut și eu să spun că joc în cel mai bun serial și în cel mai bun film de lungmetraj.

Tocmai eu? Luam atât de multe pastile, că nici nu mai puteam să mă dau jos din pat. Așadar, în perioada când Matthew Perry trebuia să sărbătorească, iar

numele lui, să se afle pe buzele tuturor, eu, de fapt, negociam cu dealerii de droguri și trăiam în încăperi întunecate și mizerabile.
Când un pinguin este rănit, ceilalți pinguini se adună în jurul lui și îi rămân alături până când se simte mai bine. Exact asta au făcut partenerii mei din *Friends.* De multe ori, mă duceam la filmări cu o mahmureală groaznică. Jen și Courtney, fiind convinse că exercițiile fizice vindecă absolut orice, își instalaseră în culise o bicicletă de fitness. Între repetiții și filmări, mă duceam acolo și pedalam de parcă mă urmăreau toți demonii din iad – aș fi făcut absolut orice doar ca să-mi revin. Eu eram pinguinul rănit, dar cu niciun chip nu voiam să-i dezamăgesc pe oamenii ăia minunați sau să fac vreun rău serialului.
Însă dependența tot continua să mă distrugă. Odată, într-o scenă de la cafenea, când eram îmbrăcat în costum, am adormit pe canapeaua noastră și am reușit să evit dezastrul doar pentru că Matt LeBlanc mi-a dat un ghiont și m-a trezit chiar înainte de replica mea. Nu a observat nimeni, dar eu știam cât de aproape fusesem de catastrofă.
Însă întotdeauna eram punctual la platou și întotdeauna îmi știam replicile.
Apoi am făcut pancreatită. Aveam treizeci de ani.
S-a întâmplat în timpul pauzei dintre sezoane. Eram din nou singur, nu aveam nimic de făcut, niciun film de filmat, nimic, doar să cronometrez timpul care se scurgea mai încet decât smoala printre canioanele Los Angelesului, către oceanul infinit. De luni bune stăteam acasă și beam – eram singur, prin urmare puteam să beau; beam, prin urmare eram singur. (Am mai zis că alcoolismul caută cu disperare să pună mâna pe tine când ești singur.) Mă uitam iar și iar la filmul *Întâlnire cu Joe Black*, în ciuda faptului că personajul Moartea (adică eu, chit că în film era Brad Pitt) încerca să înțeleagă ce este dragostea. Superb. Mă simțeam de parcă eu eram Joe Black, întrebat la nesfârșit: „Ce facem acum?“ Da, eram exact ca moartea – beam, mă uitam la film, îmi pierdeam cunoștința, mă trezeam, beam, mă mai uitam o dată la film, îmi pierdeam cunoștința.
La un moment, absolut din senin, am simțit o durere în stomac, un soi de cuțit care mi-a străpuns membrana, s-a răsucit puțin, a ajuns cu lama zimțată în vene, încălzindu-mi sângele până dincolo de punctul de fierbere. Cuțitul ăla

intra tot mai adânc, iar curând am urlat de durere – parcă era urletul unui animal sfâșiat de coioți.
Am sunat-o pe așa-zisa mea iubită de la vremea respectivă, minunata Jamie Tarses, și am reușit să bolborosesc:
— Mi-e *rău.*
Jamie era un înger trimis de Dumnezeu – a venit imediat la mine, s-a chinuit să mă care până la mașină și m-a dus la cel mai apropiat spital.
În camera de gardă, urlam deja incontrolabil.
— Să-mi faceți spălături stomacale! Trebuie neapărat să-mi faceți spălături stomacale!
Doctorul s-a uitat lung la mine.
— Pentru ce să-ți fac spălături stomacale? N-ai toxiinfecție alimentară.
— Și atunci, ce dracului e? m-am văicărit eu.
— Pancreatită, asta e, a răspuns el. Adică o boală pe care o faci doar dacă bei exagerat de mult.
De fapt, mai sunt și alte cauze care duc la pancreatită – o boală autoimună, o infecție sau pietre la vezica biliară, dar cel mai des o faci când bei o tonă de alcool. Însă nu se mai pomenise ca cineva să facă pancreatită la treizeci de ani. Ura! Am doborât alt record.
— Ei, pe dracu'! am zis eu. Nici vorbă. Nu beau prea mult…
Poate de rușine am reacționat așa. Poate refuzam să recunosc adevărul. Cred că e cam greu să faci diferența. Oricum, nu contează, pentru că am convins-o pe Jamie să mă ducă înapoi acasă.
Dar, după vreo oră, mi-am dat seama că se întâmpla ceva destul de nasol, așa că am plecat la alt spital, dar și acolo am primit același răspuns.
Am stat în spital treizeci de zile și am fost hrănit prin perfuzie (pentru că singura modalitate de a trata boala asta este să lași pancreasul în pace, adică nu am putut nici să mănânc, nici să beau treizeci de zile). În toată perioada asta, Jamie Tarses a rămas alături de mine, cerându-le celor de acolo să-i pună un pat în rezerva mea, așa că mă trezeam cu ea lângă mine. (Încă mai cred că Jamie a fost un mesager trimis de un Dumnezeu milostiv și că nimeni nu a fost

vreodată demn de ea, cel puțin, sunt convins că eu nu am fost.) Ne uitam doar la *Viața la Casa Albă*, timp în care eu fumam. Ei, da, am fumat în rezervă! Ori erau alte vremuri, ori mi se părea că sunt atât de faimos, că nu mai conta ce făceam. M-au prins la un moment dat și mi-au cerut să mă opresc. Dar atât de disperat eram după țigări, că m-am externat, am fumat liniștit o țigară, după care m-am reinternat.

Șapte ore a durat reinternarea, dar țigara aia chiar a meritat așteptarea.

Ca să-mi calmeze durerile, m-au conectat la un aparat care-mi administra doze regulate dintr-un medicament care se chema Dilaudid. Ăsta-i un opioid care modifică reacția creierului la durere – păcat că nu există și oameni cu astfel de puteri. Mi-a plăcut la culme Dilaudid. Curând, a devenit medicamentul meu preferat și aș fi rămas în spital și o sută de zile, dacă mi l-ar fi dat mereu. În acele treizeci de zile, cât am avut-o pe Jamie alături de mine, am fost îndopat cu medicamente și m-am simțit fericit. La fel de fericit am fost și când am semnat contractul pentru sezoanele șase și șapte, care, mulțumită generozității și ideii strălucite ale lui David Schwimmer, ne-au adus cincizeci de milioane de dolari. Am semnat contractul cu o perfuzie în brat și cu Dilaudidul făcându-mi creierul praf.

Dar și-au dat seama imediat ce se petrece, normal că și-au dat, doar ceream prea mult din medicamentul ăla minune.

— Ești în regulă acum, mi-a spus un doctor. Ți-a trecut pancreatita. Trebuie să te duci acasă. Mâine.

— Adică *diseară* nu-mi mai dați Dilaudid?

— Nu, mi-a răspuns el. *Nu* îți mai dăm.

Am trecut cumva de noaptea aia, dar nimeni nu știa ce să facă cu mine.

Acum intră în scenă tatăl meu. Dragul de el, s-a oferit să mă ia să locuiesc cu el și cu familia lui în Ojai, un oraș aflat la nord-vest de LA.

— Haide să stai cu noi, a zis el. Poate te duci la niște întruniri AA. O să-ți revii.

Pentru că tot nu aveam nimic altceva de făcut, mi s-a părut o propunere bună. M-am dus acasă, pe Chelan Way, în Hollywood Hills, ca să-mi iau niște

lucruri. Eram treaz, adică nu băusem, dar luasem Dilaudid timp de treizeci de zile, așa că tot eram puțin deconectat de la realitate. Jamie m-a așteptat cât mi-am îndesat niște haine într-o geantă, după care m-am urcat în mașina mea (un Porsche verde) și am pornit după ea pe străzile întortocheate din Hills. Cum am făcut primul viraj la stânga, pe Chelan Drive, am văzut pe mijlocul drumului un camion care venea drept spre mine, așa că am învârtit mai mult de volan și am apăsat pedala de frână de câteva ori, până când mașina a deviat pe iarbă și a intrat într-o scară care ducea la o casă. Și uite așa a mers mai departe, până în livingul oamenilor. Din fericire, nu era nimeni acasă, dar mașina mea s-a făcut praf, la fel și scara.

Din nou, o afurisită de scară.

Am procedat corect și am așteptat poliția. Mă tot uitam în sus, întrebându-mă când o să mă izbească și următoarea nenorocire (ca în desenele animate, când dintr-odată îți cade ceva în cap). Am stat destul de mult acolo, așa că cineva mi-a făcut o fotografie și a vândut-o revistei *People* – mașina mea într-o casă, eu pe drumul dinspre Ojai, pregătit să mă mut cu tata.

Parcă aveam din nou cincisprezece ani și plecam să stau cu tata, în California. Urma să vină o mașină în fiecare zi, ca să mă ducă pe platourile unde se filma *Friends.* Nu a durat prea mult și m-am apucat din nou să iau Vicodin, apoi să beau. Îmi plăcea. Ca să-mi citez din nou psihiatrul, „realitatea este un gust cu care te obișnuiești pe parcurs“. Ei bine, eu nu reușisem să mă obișnuiesc.

Aduceam pe furiș în casa tatălui meu medicamente și băutură, iar într-o zi soția lui s-a supărat atât de tare, încât, în cele din urmă, tata mi-a spus pe un ton foarte calm că trebuia să plec.

Da, o să plec, dar n-o să vedeți niciun ban de la mine, l-am amenințat eu în gând, nu cu voce tare.

Am început următorul sezon din *Friends* îndopat cu medicamente și cu alcool, iar toți au înțeles că trebuia făcut ceva cu mine.

Auzisem deja despre metadonă, un medicament care, dacă luai doar o linguriță, te-ar fi scăpat imediat de obiceiul de a înghiți zilnic cincizeci și cinci de pastile de Vicodin. Atâta doar că trebuia să iei lingurița aia în fiecare zi,

altfel intrai într-un sevraj nasol. Îmi place ideea, mi-am zis eu disperat. Am luat imediat medicamentul ăla și am putut să mă întorc a doua zi pe platourile de la *Friends*, cu mintea brici.

Mi s-a spus că metadona nu are efecte secundare. Nimic mai fals. De fapt, ăsta a fost începutul sfârșitului.

În rest, totul mergea excelent. *Friends* se bucura de același succes. Apoi un alt actor a intrat în cabina mea. De data asta nu era David, iar veștile nu erau bune.

— Știu că bei, mi-a spus ea.

De mult timp nu mai simțeam nimic pentru ea – de când începuse să se vadă cu Brad Pitt – și acum îmi era clar cât pot să o privesc fără să apară între noi o senzație de stinghereală. Totuși, mi se părea îngrozitor ca tocmai Jennifer Aniston să mă confrunte în legătură cu problema mea. Prin urmare, eram foarte nedumerit.

— De unde ți-ai dat seama? am întrebat-o eu uimit, fiindcă nu veneam niciodată beat la filmări. Am încercat să ascund asta…

— Simțim cum miroși, mi-a răspuns ea pe un ton mai ciudat, dar afectuos.

Pluralul folosit de ea m-a izbit ca un baros în moalele capului.

— Știu că beau cam mult, am spus, dar nu-mi dau seama ce e de făcut…

Câteodată nu eram în stare să conduc până pe platou (nu lucram niciodată beat, dar lucram mahmur), așa că luam o limuzină – evident că atrăgeam atenția tuturor. Toți mă întrebau dacă eram bine, dar nimeni nu voia să oprească serialul, pentru că aducea atât de mult profit, iar eu mă simțeam îngrozitor de vinovat. Cea mai mare fericire a mea devenise și cel mai îngrozitor coșmar – atât de aproape eram să distrug un lucru absolut minunat.

Până la urmă, am primit pe cineva de la o firmă specializată în supravegherea persoanelor cu dependențe. Tipul venea zilnic la filmări, dar nu mi-a fost de prea mare ajutor. Într-o noapte, am luat niște medicamente și am băut la greu, iar combinația asta și-a făcut efectul abia a doua zi, în timpul repetiției, în fața tuturor. Însă a fost diferit și ciudat: eram praf, dar eu nu-mi dădeam seama, nu simțeam că aș avea ceva de ascuns. Nu știam că eram mangă, deși mi se

împleticea limba în gură. Nimeni nu înțelegea niciun cuvânt din ce spuneam, dar eu habar n-aveam.
Când m-am întors în cabină, i-am găsit pe toți acolo.
— Ce ai de gând să faci, Matty? m-au întrebat ei.
— E de la medicamente. Rezolv eu. Îmi pare rău.
N-am mai băut în noaptea aia, iar a doua zi m-am întors la filmări, deși eram într-o situație cam nasoală.
Mi-am sunat impresarul.
— Mda, mi-a zis el, au aflat toți.
Știa toată lumea – și scenariștii, și actorii, *toți* știau –, așa că am spus:
— Trebuie să-mi faci rost de un film. Acum. Ia-mă de aici.
Și din nou m-am gândit să fac o schimbare de decor. Încă mai credeam că, dacă plecam de unde eram, reușeam cumva să mă las și de medicamente, și de băut, revenindu-mi astfel complet. (De fapt, eu nu făceam decât să-mi triplez volumul de muncă, în timp ce luam din ce în ce mai multe medicamente și beam și mai mult.) Numai că, indiferent unde te duci, de tine nu scapi niciodată. Mi-am adus aminte de zilele când mă rugam să joc în episodul-pilot al oricărui serial, nimerind chiar la *L.A.X. 2194.* Atunci aveam destulă energie ca să obțin un rol într-un serial, prin urmare, destui bani pe care să-i sparg pe băutură la Formosa. Dar, chiar și acum, la început de secol, încă eram în stare să joc într-un film, dacă într-adevăr voiam. *Servicii complete pentru Sara* urma să fie filmat în Dallas și n-am nici cea mai vagă idee de ce atunci mi se părea că era orașul perfect unde să renunți la orice dependență…
Servicii complete pentru Sara a fost un film prost din capul locului, dar a devenit și mai prost din cauza mea.
Eram într-o formă groaznică și trăgeam de mine în ultimul hal. Lucram patru zile pe săptămână la film, după care mă întorceam în Los Angeles cu un avion privat, ca să filmez *Friends.* Aveam la mine o sticlă de apă plină cu vodcă, din care beam pe toată durata zborului, în timp ce-mi citeam replicile. (Dacă vrei să știi socoteala, află că băgam zilnic metadonă, Xanax, cocaină și un litru de vodcă.) Odată, când eram în Dallas, m-am pregătit pentru o scenă pe care o

filmasem deja cu câteva zile înainte. Adevărul începea să iasă la lumină.
Jamie Tarses – superba, incredibila, grijulia, geniala Jamie Tarses – s-a urcat în avion, a venit în Texas și mi-a devenit infirmieră. Încă beam și luam toate drogurile și medicamentele alea, dar încercam să-i ascund toate astea. Într-o seară, când ne uitam la televizor, ea s-a întors spre mine și mi-a zis:
— Mi se pare că începi să te stingi.
Atunci s-a deschis o fereastră în mintea mea – în fine, s-a întredeschis foarte puțin, dar era bine și așa.
— Nu vreau să mă sting, am șoptit eu. Oprim totul.
Mi-am sunat impresarul. Mi-am sunat tatăl. Am sunat pe toată lumea.
— Sunt complet praf, le-am spus eu. Am nevoie de ajutor. Trebuie să mă internez la dezintoxicare.
S-au anulat filmările la *Servicii complete pentru Sara*, ceea ce pe mine m-a costat mai târziu 650 000 de dolari. Un preț mic pe care l-am plătit doar ca să rămân în viață. *Friends* a amânat scenele în care jucam și m-am internat într-o clinică de dezintoxicare, de data asta în Marina del Rey, în vestul Los Angelesului.
Eram ca o mașină care mersese cu trei sute douăzeci de kilometri la oră și care se izbise de un zid de cărămidă; un Porsche verde, care se izbise de o scară. (*Fututele* alea de scări!)
În prima zi, mi s-a spus:
— Du-te în camera ta. Nu o să mai iei niciun medicament.
La fel de bine mi-ar fi putut spune:
Du-te în camera ta și nu mai respira.
Dar trebuie să respir ca să rămân în viață.
Ba nu. Alți oameni au reușit. Alți oameni de aici au încetat să mai respire.
Exact așa mă simțeam.
Am stat acolo o lună. Într-o seară ploua, iar eu fumam o țigară, când, dintr-odată, din tavanul zonei pentru fumat, am văzut un bec care se legăna. Atunci am spus cu voce tare:
— Ăsta-i iadul. Am ajuns în iad.
La centrul din Del Rey am pus prima oară mâna pe Marea Carte a Alcoolicilor

Anonimi. După vreo treizeci de pagini, am dat peste următoarele cuvinte: Acești oameni nu beau ca să evadeze din realitate, ci beau ca să depășească o dorință pe care mintea lor nu o poate controla.
Am închis cartea și am început să plâng. Și acum îmi vine să plâng, când îmi amintesc ce am simțit atunci. Nu eram singur. Erau acolo mai mulți oameni care gândeau la fel ca mine. (Iar William Silkworth[36] scrisese rândurile alea pe 27 iulie 1937.) A fost pentru mine un moment deopotrivă minunat și îngrozitor. Rândurile alea mă asigurau că nu o să mai fiu singur niciodată. Totodată, îmi spuneau și că eram alcoolic, că trebuia să renunț imediat la băutură și la droguri, apoi că aveam să mă lupt cu dependența în fiecare zi, până la sfârșitul vieții.

[36] William Silkworth (1873-1951) – medic american, specializat în tratamentul alcoolismului (n. tr.).

Tipii de la Marina Del Ray au zis:
— Ăsta-i un *caz dificil.* N-o să-i ajungă treizeci de zile. Are nevoie de tratament pe termen lung.
Așa că m-au trimis la o altă clinică de dezintoxicare, în Malibu. Nu am dormit absolut deloc în primele douăsprezece zile petrecute acolo. Nivelul enzimelor mele hepatice era atât de mare, că ieșea din grafic, însă am început să mă simt mai bine după vreo trei luni. Am participat la discuțiile din grupurile de sprijin și „m-am pus pe treabă“, cum s-ar zice.
Încă locuiam în centrul de dezintoxicare când Monica și Chandler s-au căsătorit. Era 17 mai 2001.
Cu două luni înainte, pe 25 martie 2001, cei care erau la conducerea centrului de dezintoxicare s-au hotărât să ne dea o seară liberă, ca să ne uităm la decernarea premiilor Oscar. Eu zăceam acolo, în sevraj, transpirat, în convulsii, speriat din cale afară de tot ce mi se întâmpla și deloc atent la ce era la televizor. Atunci, Kevin Spacey s-a apropiat de microfon și a spus:
— Actrițele nominalizate la categoria Cel mai bun rol principal sunt:
Joan Allen, pentru rolul din filmul *Persona non grata;*
Juliette Binoche, pentru rolul din filmul *Ciocolată cu dragoste;*
Ellen Burstyn, pentru rolul din filmul *Requiem pentru un vis;*

Laura Linney, pentru rolul din filmul *Te poți baza pe mine;*
și
Julia Roberts, pentru rolul din filmul *Erin Brockovich.*
Apoi a anunțat:
— Iar Oscarul merge la… *Julia Roberts!*
Am văzut-o pe Julia sărutându-și iubitul de atunci, actorul Benjamin Bratt, apoi urcând treptele până pe scenă, ca să-și primească premiul.
— Mulțumesc, mulțumesc, vă mulțumesc din tot sufletul! a spus ea. Sunt *atât* de fericită…
Iar în timp ce ea vorbea, în camera aia din clinica de dezintoxicare s-a auzit o altă voce – o voce care cerea atenție, o voce tristă, o voce vlăguită și rugătoare, plină de dor și de lacrimi, o voce care se certa cu universul, în timp ce Dumnezeu lovea impasibil cu bastonul lui în lumea dură și rece.
Și atunci am făcut o glumă.
— O să te recâștig, am zis eu. O să te recâștig!
Toată lumea a râs, deși nu era o replică amuzantă dintr-un sitcom. Era viața reală. Oamenii ăia de la televizor nu mai erau prietenii mei. Nu, prietenii mei de acum erau oamenii în fața cărora zăceam eu, cuprins de frisoane și înfășurat în pături. Și eram norocos să-i am alături, pentru că îmi salvau viața.
În seara de glorie a Juliei, la Hollywood, eu m-am târât înapoi în pat și m-am holbat la tavan. Nici vorbă să-mi fi fost somn. Eram bombardat de tot felul de gânduri care îmi ricoșau prin minte ca niște gloanțe trase într-o conservă. *Camionul ăla albastru, culmea aia de munte. Au dispărut toate camioanele albastre, au dispărut toți munții, totul s-a evaporat ca eterul distilat în golul pe care îl sapă frica.* Mă bucuram nespus de mult pentru ea. Cât despre mine, eram recunoscător că trecusem cu bine de încă o zi. Și, crede-mă, când ești pe fundul prăpastiei, zilele sunt tare lungi.
Eu nu aveam nevoie de un Oscar. Eu aveam nevoie doar de încă o zi.

INTERLUDIU

GOLURILE

Dependența e ca Joker. Tot ce-și dorește e să vadă întreaga lume cum arde în flăcări.

6. BRUCE WILLIS

După trei luni foarte lungi de dezintoxicare, mă simțeam mai bine.
Eram din nou pe picioarele mele și extrem de entuziasmat să duc o viață care să nu fie guvernată de alcoolism și de droguri. Mă lăsasem de băut și de luat droguri sau opioide, plus că nici nu-mi mai era poftă de așa ceva. În schimb, eram condus de un lucru mult, mult mai puternic decât mine. Uite că se mai întâmplă și minuni!
Primul lucru pe care l-am făcut a fost să o vizitez pe Jamie Tarses.
— Am nevoie de timp ca să mă obișnuiesc fără băutură, i-am zis eu, și precis treaba asta o să-mi ocupe tot timpul. Îți sunt nespus de recunoscător pentru ce ai făcut pentru mine.
Atunci am văzut-o cum se albește la față.
— Dar… nu mă pot implica acum într-o relație, am continuat eu.
Deci, ca să fie limpede: pentru că voiam s-o recompensez pe dulcea, minunata Jamie, fiindcă, practic, îmi fusese infirmieră în ăia doi ani, renunțând astfel la multe oportunități importante, am decis să mă despart de ea. Jamie Tarses a fost una dintre cele mai frumoase, și mai inteligente, și mai minunate femei pe care le-am cunoscut eu vreodată… Îmi plăcea atât de mult modul ei de a gândi! Însă m-am despărțit de ea, fapt care dovedește că renunțarea la alcool și la droguri nu m-a făcut mai *deștept*, ba chiar cred că m-a transformat într-un idiot fără pereche. Cred că Jamie a fost cea mai grozavă femeie din viața mea, plus că mă iubea, dar eu nu eram pregătit pentru asta.
I-am spus atunci o grămadă de aiureli. Abia ce mă lăsasem de băut și de luat tot felul de medicamente, plus că eram o mare vedetă și voiam să mă culc cu toate fetele din Southern California.
Exacta asta am și făcut. (Aici poți să pui poza aia din desene animate, când îmi cade ceva în cap.)
Tocmai pentru că eram „o mare vedetă“, nu întâmpinam nicio problemă când ieșeam cu câte o femeie. Iată cum începeam eu conversația cu absolut fiecare dintre ele:

— Bună! Scuză-mă că am întârziat.
— Ești superbă. Mă bucur să te cunosc în sfârșit.
(Pauză în care aștept răspunsul cuvenit.)
— Însă nu vreau să pornim cu stângul, continuam eu. Vreau să fiu sincer cu tine. Sunt ca o carte deschisă. Întreabă-mă orice și o să-ți spun adevărul.
Acestea fiind spuse, le stârneam imediat interesul. Nu după mult timp, se lăsau seduse de transparența mea, de tonul meu sentimental, chiar și de perspectiva unei implicări timide din partea mea.
Apoi, lovitura fatală.
— Nu știu ce cauți, dar, dacă vrei o relație serioasă, să știi că nu sunt omul potrivit, o anunțam eu, și nu mă interesează să fiu *iubitul* tău. În schimb, dacă vrei doar să te distrezi, atunci m-ai nimerit. Sunt. Chiar. Omul. *Potrivit.*
Dar marea filosoafă a secolului al XX-lea, Cyndi Lauper, avea dreptate: fetele nu se gândesc decât la distracție. În caz că mesajul meu nu era prea clar, mai adăugam niște sare pe rană:
— Sunt un bărbat extrem de pasional, continuam eu puțin cam jenat, dacă li se părea cumva că protestam prea mult[37]. De fapt, sunt cam romantic. Chiar și pe bicicleta de fitness ascult doar cântece despre femei care suferă.

[37] În original, *protesteth too much* – aluzie la o replică celebră din piesa *Hamlet*, de William Shakespeare (n. tr.).

În caz că nici așa nu mă făceam înțeles:
— Însă nu caut și nici nu sunt disponibil pentru o legătură mai profundă. Tocmai am ieșit dintr-o relație lungă, m-am lăsat de băut, așa că sub nicio formă nu-mi doresc să mă implic iar emoțional.
Apoi venea momentul să-mi închei discursul:
— Nu vrei să te uiți în meniu? o întrebam eu. Am auzit că au aici o mâncare extraordinară.
E uimitor cât de multe femei acceptau să se mai vadă cu mine după ce le înșiram toate mizeriile alea. Probabil că multe dintre ele se gândeau că o să reușească să mă schimbe. Ce zici? A, da, firește că au fost și unele care mi-au întors spatele din prima clipă, zicând: „Nu sunt interesată.“ (Nu e de mirare că

tocmai de ele eram *eu* interesat.)
Însă, de cele mai multe ori, discursul meu funcționa perfect.
Folosesc în sens larg cuvântul „funcționa“. Bănuiesc că nu mai e nevoie să subliniez faptul că în loc de cap puteam să am fundul unui măgar – nimeni n-ar fi observat diferența. Nu doar că mă despărțisem de cea mai grozavă femeie de pe fața pământului, dar ce le propuneam eu tuturor tipelor ălora nu era decât o mare pierdere de vreme. Mda, sexul e mișto, dar cred că acum aș fi fost un om mult mai împlinit, dacă mi-aș fi petrecut toți acei ani căutând ceva mai profund.
Într-o viață plină de greșeli, probabil că asta a fost cea mai mare pe care am făcut-o. Iar greșelile sunt greu de anulat.
În perioada aia, am cunoscut cel puțin cinci femei cu care m-aș fi căsătorit și cu care mi-aș fi dorit copii. Dacă îndrăzneam măcar o dată, probabil că nu mai stăteam acum singur, într-o casă imensă, cu vedere la ocean, fără nimeni alături, în afară de tipul care are grijă să nu mă apuc iarăși de băutură sau de droguri, de infirmieră și de grădinarul care vine de două ori pe săptămână și căruia îi dau deseori câte o sută de dolari, ca să oprească naibii suflanta aia pentru frunze. (Am trimis oameni pe Lună, dar chiar nu suntem în stare să inventăm o chestie de-asta care să nu facă zgomot?)
Natasha Wagner a fost una dintre aceste femei. Nu doar că este frumoasă, inteligentă, afectuoasă și sexy, dar este și fiica lui Natalie Wood și a lui Richard Gregson (și a fost crescută de Robert Wagner, apoi, după moartea tragică a mamei sale, de Robert Wagner și de Jill St. John). Natasha le avea pe toate. Era perfectă! Însă eu nu căutam *perfecțiunea,* eu căutam ceva *mai mult* de atât. Mai mult, și mai mult, și mai mult. Prin urmare, pentru că-i ținusem și ei „discursul“, apoi nu prea mai ieșisem cu ea, ne-am despărțit, iar eu am pornit în căutarea unor femei și „mai“ perfecte, când, de fapt, deja le găsisem.
Câțiva ani mai târziu, mergeam într-o zi pe autostrada Pacific Coast, conducând o mașină de fițe, o mașină atât de grozavă, că mi-e imposibil să îmi amintesc marca. Lăsasem jos capota. Razele strălucitoare ale soarelui atingeau crestele valurilor, transformându-le parcă în argint lunecos. Mulți tineri

pluteau tolăniți pe plăcile lor de surfing, așteptând valul cel mare, care nu venea niciodată. Știam exact ce simțeau.
Atunci mi-a sunat telefonul. Era Natasha. După una dintre întâlnirile noastre, se îndrăgostise de mine, așa că a trebuit să scap de ea – *asta-i regula, Matty, asta-i regula!* –, dar, cu toate că mă purtasem așa de urât, încă mai voia să vorbească cu mine.
— Bună, Matty! i-am auzit eu glasul vesel.
Radia, ca soarele când se ridică deasupra oceanului. De câteva ori, chiar mi-am ferit privirea ca să nu mă orbească strălucirea ei și să nu-mi pierd capul.
— Bună, Natasha! Ce mai faci? am răspuns, bucuros să-i aud iarăși vocea. Ce mai faci?
Dacă mă sunase însemna că mai aveam o șansă să…?
— Sunt mămică! m-a anunțat ea. Am o fetiță. Clover!
— Aha, am murmurat eu, după care mi-am revenit imediat din șoc (sau mi s-a părut că-mi revin). Minunată veste, draga mea! Și-mi place mult numele!
Am mai vorbit un pic, după care am închis. Atunci, din senin, m-am pomenit că mașina de fițe trage pe dreapta – pentru că *eu* am pus-o să tragă pe dreapta –, oprindu-se zgomotos pe marginea falezei. Soarele încă era sus, surferii deja se ridicaseră pe plăcile lor, iar eu mă simțeam împietrit, atât de tare mă șocase vestea. Valul cel mare pe care toată lumea îl aștepta se formase chiar în capul meu.
— Ar fi putut să aibă copilul ăla cu mine, am murmurat eu, fără să mă audă nimeni, în timp ce plângeam ca un nou-născut.
Atât de trist și de singur mă simțeam, încât am plâns vreo trei sferturi de oră, până când în minte mi s-a strecurat un alt gând, așa cum se strecoară norii pe cerul de deasupra oceanului:
Doamne, ce reacție pot să am…
Și odată cu gândul ăsta am încercat să pricep motivul pentru care am avut o reacție atât de puternică. Am stat acolo, bombardându-mă cu întrebări, până când mi-am dat seama ce dracului făcusem eu până atunci: umblasem după câte o oră, două de distracție cu fiecare femeie pe care o întâlnisem, când

existau atât de multe alte lucruri în viață de care eu nu reușeam să am parte. Ăsta-i motivul pentru care m-am lăsat de băutură și de droguri? Ca să mă culc cu toate femeile care-mi ies în cale? Cu siguranță, Dumnezeu îmi pregătise ceva mai bun decât asta.
Și trebuia să aflu ce anume, trebuia să aflu cât mai repede. Viața Natashei era înfloritoare, în timp ce a mea se dovedea a fi doar o greșeală imensă.
Când încerc să înțeleg cum funcționează dependența și abstinența, ajung mereu la următoarea concluzie: *Sunt capabil să nu mă ating de toate astea, dacă nu se întâmplă* nimic *care să mă afecteze.*
În unele zile liniștite, când eram complet treaz, obișnuiam să mă gândesc la trecutul apropiat, întrebându-mă de ce mă reapucasem să iau medicamente și droguri după dezintoxicare. Când mă simțeam bine, ca un om normal, îmi imaginam că-mi pun o șapcă de baseball și ochelari de soare și că plec să mă strecor printre oamenii obișnuiți, care se înghesuie în parcul La Brea Tar Pits, sau că stau pe Walk of Fame, lângă steaua cine știe cărei vedete, doar ca să simt și eu cum este. Dar nu în sensul „eu sunt mai tare decât voi", nu, nu, nu, ci „aha, așa este viața unui abstinent".
Însă eu am fost mai degrabă un turist pe tărâmul abstinenței. Îmi era mult prea greu să prind rădăcini acolo. Oare de ce îmi era atât de greu, când văzusem sute de oameni făcând-o fără niciun fel de consecințe negative?
Ieșeam la întâlniri cu toate femeile din LA – și nu exagerez deloc –, dar am cunoscut și o tipă din New York, pe care chiar am plăcut-o. Nu i-am fost credincios, dar îmi era dragă. Eram abstinent, celebru și voiam să mă culc cu toate femeile din Los Angeles County care-mi ieșea în cale. Multe dintre ele își doreau același lucru. „Discursul" meu funcționa chiar mai bine decât ar fi fost normal. Tipa din New York care-mi plăcea mie era ca o mamă bună – extrem de grijulie, afectuoasă și frumoasă, încât, firește, m-am simțit atras de ea și, firește, am dat-o în bară. Însă nu toată perioada aia a fost nasoală. În LA, ajutam alți alcoolici să aleagă calea abstinenței: făceam voluntariat și vorbeam cu ei la telefon când aveau nevoie de mine, dându-le sfaturi din propria experiență. Iar serialul *Friends* continua să aibă un succes colosal, așa că nu mai

trebuia să-mi fac probleme că l-aș putea duce de râpă, plus că nu mai beam și nu mai luam pastilele alea. Venise vremea *mea*, sezonul în care toată lumea vorbea doar despre Chandler. (Sezonul al nouălea din *Friends* e singurul în care am filmat complet treaz. Vrei să ghicești care a fost singurul an în care am fost nominalizat la premiile Emmy, la categoria Cel mai bun actor într-un serial de comedie? Da, chiar așa, anul al nouălea – sezonul al nouălea. Dacă nici acum nu înțelegi de ce, n-ai să înțelegi niciodată. Ce am făcut eu diferit în sezonul ăla? Am *ascultat.* Nu am stat ca prostul, așteptându-mi rândul ca să-mi spun replica. Câteodată, în actorie e mai important să asculți, decât să vorbești. Am încercat să introduc acest principiu și în viața reală. Știi mai multe, spui mai puține. Asta a devenit noua mea deviză.)

Cei doi ani au trecut fulgerător de repede. Poate că ăsta e sentimentul pe care îl au oamenii normali. Sau poate că-mi găsisem chemarea. Mai presus de *Friends*, mai presus de statutul de vedetă de film, mai presus de orice, menirea mea pe lumea asta era să ajut oamenii și să rămân „curat".

Și atunci s-a întâmplat ceva. Nu uita ce am zis: *Sunt capabil să nu mă ating de toate astea, dacă nu se întâmplă* nimic *care să mă afecteze.*

O tipă se îndrăgostise de mine, deși îmi ascultase „discursul". Și, după cum știi deja și tu, dragul meu cititor, când pățesc așa ceva, trebuie să pun frână cât mai repede.

Zis și făcut.

— *Nu* te iubesc, i-am spus. Te-am avertizat în privința asta când ne-am cunoscut… Mai ții minte ce ți-am zis înainte să te întreb cum ți se pare meniul?

Însă acum era prea târziu. Suferea cumplit și era doar vina mea. Ăsta-i motivul pentru care m-am lăsat de băutură și de droguri? Ca să mă culc cu toate femeile care-mi ies în cale? Și apoi să le rănesc atât de rău? Cu siguranță, Dumnezeu îmi pregătise ceva mai bun decât asta.

La vremea respectivă, stătea la Beverly Hills Hotel, așa că m-am dus la ea, însă nu am reușit nicicum s-o consolez. Îmi aducea aminte de mama. Indiferent cât de fermecător încercam eu să fiu, indiferent cât de nostim mă străduiam să fiu,

tot nu puteam să-i alin durerea.
În cele din urmă, s-a repezit furioasă în baie, lăsându-mă singur în cameră. Pe noptieră era un flacon răsturnat de Vicodin. Trei pastile se zăreau în lumina veiozei. Tipa se încuiase în baie și plângea în hohote. Atunci s-a petrecut acel *nimic* de care îmi era mie teamă. Am luat cele trei pastile și am reușit cumva să supraviețuiesc până a doua zi, dar, astfel, mi-am încheiat cei doi ani de abstinență.
Eram din nou într-un rahat de proporții, pentru că, odată ce spargi membrana abstinenței, apare pofta și te întorci de unde ai plecat.
Îmi era imposibil să mă redresez. Am reușit destul de repede să-mi fac rost de pastile, apoi m-am apucat din nou de băut. Cu bună-știință, alunecam pe panta abruptă a uitării, însă dorința era mai puternică decât mine și, realmente, nu aveam ce să fac în privința ei.
Privind acum în urmă, îmi dau seama că tot ce trebuia să fac era să-i mărturisesc cuiva ce simt, însă asta ar fi însemnat să îmi doresc cu adevărat să mă las. Și nu eram absolut deloc pregătit pentru așa ceva.
La un moment dat, în 1999, stăteam singur în casa mea mult prea mare de pe culmea Carla Ridge, altă casă imensă, cu altă priveliște superbă – către Los Angeles Basin. Pe undeva, mai jos de mine, Los Angelesul își vedea de viața lui (Tar Pits, Walk of Fame), dar aici, sus, eu așteptam să se termine totul – cu un pahar într-o mână și cu un Marlboro Lights în cealaltă. Încheiaserăm filmările la sezonul cinci din *Friends.* În ultimul episod, Ross și Rachel se îmbată și se căsătoresc la o capelă din Vegas, înaintea lui Chandler și a Monicăi. *Friends* încă era un fenomen cultural, o definiție a noului mileniu, serialul numărul unu din lume, preferatul tuturor.
Și felul în care vorbeam? „Ei, oare ar putea *să fie* mai cald de atât?“ devenise atât de popular, încât acum toată lumea vorbea așa. Clinton era la Casa Albă. 11 septembrie nu însemna nimic deosebit, decât dacă era ziua ta de naștere sau aniversarea nunții. Toate mergeau așa cum trebuia, iar apele curgătoare se vărsau în lacuri scânteietoare, pe care pluteau cele mai frumoase păsări.
La ușă a sunat un curier, întrerupându-mi reveria. La fel ca în cazul lui

Coleridge, marele poet romantic, care fusese și el întrerupt din propria euforie – provocată de opiu – de către legendara „persoană din Porlock“38. Înainte de asta, Coleridge recita în mintea tulburată de opiu întregul poem *Kubla Khan*, însă persoana care i-a bătut la ușă în ziua aia din 1797 a spulberat aproape totul, acesta lăsând posterității doar cincizeci și patru de versuri.

38 În urma acestei întâmplări, „persoana din Porlock“ a devenit simbolul unui eveniment care întrerupe inspirația artistică (n. tr.).

Normal că eu nu eram vreun Coleridge al vremurilor noastre, dar euforia mea era și ea destul de intensă – priveliștea, vodca și gustul dulce de Marlboro mă ajutaseră să-mi creez un refugiu unde nu mai eram „neînsoțit“, unde (habar n-am cum) aveam lângă mine o soție superbă și o mulțime de copilași grozavi, care se jucau în camera lor în timp ce tati petrecea câteva momente în sala lui de cinema. (Vrei să te simți cu adevărat al nimănui? Uită-te singur la un film într-o sală de cinema.) În astfel de clipe, când aveam mintea încețoșată, îmi imaginam că nu există niciun gol în viața mea, că terenul minat al trecutului meu fusese curățat de bărbați în costume de protecție și înarmați cu detectoare de metale, care îl transformaseră într-o oază frumoasă și inofensivă.

Însă acum se auzea soneria, distrugându-mi starea euforică și, pentru că în realitatea crudă nu aveam nici soție, nici copii, a trebuit să mă urnesc eu ca să deschid. „Persoana din Porlock“ mi-a înmânat un pachet în care se afla un scenariu cu titlul *Cât îmi dai ca să te împușc?* Impresarul meu scrisese într-un colț: „S-ar putea să fie un mare succes.“

Nu era *Kubla Khan*, dar îmi dădeam seama că-i ceva tare.

Nu m-am priceput niciodată la citit scenariile așa cum se cuvine. Pe atunci, mi se ofereau milioane de dolari ca să fac câte un film și abia reușeam să trec de primele pagini. Mi-e jenă să recunosc asta acum, pentru că și eu scriu scenarii și știu că actorii răspund foarte greu. Poate și ei sunt la fel cum eram eu atunci. Au senzația că, în raport cu o viață plină de distracții, bucurându-se de faimă și de bani, cititul unui scenariu (indiferent de numărul paginilor) îi întoarce în timp, pe băncile școlii.

Dar experiența te învață. În toți acei ani, am fost *așa* sucit fiindcă mereu mă

chinuiam să termin de citit un scenariu. Eu însumi am scris unul anul trecut, unul special pentru mine, dar, încercând să fac un plan de promovare, mi-am dat seama că sunt prea bătrân ca să joc rolul principal. Majoritatea tipilor de cincizeci și trei de ani au spus ce-au avut de spus, așa că am fost nevoit să propun rolul unui actor de treizeci de ani, care a binevoit să-mi răspundă abia după multe săptămâni. Incredibil cât de nesimțit a fost.
— Dar oare mai am destulă energie ca să fac un film independent? l-am întrebat eu, frustrat la culme, pe Doug, impresarul meu.
— Nu prea, mi-a răspuns el.
Atunci, în 1999, „persoana din Porlock“ îmi adusese un scenariu al cărui potențial îl vedeam până și eu, iar potențialul ăla se numea Bruce Willis.
La începutul noului secol, nu exista vedetă mai mare decât Bruce Willis. Deja dăduse lovitura și se umpluse de bani cu *Uite cine vorbește* și continuarea lui, cu *Greu de ucis,* cu *Pulp Fiction…* Pe atunci, el era cel mai tare. Ca să nu mai spun că ar fi fost o binevenită schimbare de ton după cea de-a șaptezeci și doua comedie romantică pe care abia o terminasem. Mitchell Kapner scrisese un scenariu amuzant, plin cu răsturnări de situație și foarte ușor de citit, ceea ce era întotdeauna un semn bun. Dar cea mai tare chestie era că Bruce Willis făcea parte din distribuție, iar eu eram personajul principal. Ia arată-mi tu o vedetă TV de mare succes, și eu o să-ți arăt un actor frustrat, care își dorea să dea lovitura și în filmele de lungmetraj.
„S-ar putea să fie un mare succes“? Niciun „S-ar putea“! Sigur așa o să fie. Dar, mai întâi, trebuia să iau cina cu regizorul și cu fratele partenerului meu din film.
În seara următoare, m-am dus la Citrus, de pe Melrose. Pe atunci, era *cel mai tare* restaurant din Hollywood: foarte scump, exclusivist, ținută obligatorie, cu un cârd de paparazzi la intrare, care fotografiau disperați pe oricine intra sau ieșea. În seara aia, au intrat și au ieșit doar următorii: eu, regizorul filmului, Jonathan Lynn, un englez rotofei și scund, care făcuse și *Cu vărul Vinny nu-i de glumit!* și care, culmea, era vărul marelui neurolog Oliver Sacks, și unul dintre producătorii filmului, care era și fratele lui Bruce, David (apropo, David a

moștenit de la părinți părul des, iar Bruce s-a ales cu bărbia).
Pentru cina aia mi-am pus costumul negru, obligatoriu pentru o vedetă de film, și am ajuns cu un minut, două mai târziu, pentru că așa fac vedetele. Cina a decurs foarte bine, chiar dacă nimeni nu s-a atins de mâncare, un obicei tipic hollywoodian. Jonathan era foarte isteț și amuzant; avea umorul ăla sec al britanicilor și, chiar dacă lua o mină serioasă, avea o sclipire în ochi care ne anunța că voia să facă mișto de noi. Cât despre mine, ce să spun? Oricum mă hotărâsem să accept rolul. În scenariu nu era nicio scenă de comedie fizică, așa că am zis chestii de genul: „Mi se pare că am putea să introducem și niște comic de situație; sunt mai mult decât dispus să mă rostogolesc pe o scară și să sar de pe munte doar ca să pot juca cu Bruce Willis."
Și Jonathan, și Dave au pufnit în râs și au părut extrem de ușurați. În cele din urmă, cina a luat sfârșit. Jonathan mi-a zis:
— Ei bine, tu ești omul care ne trebuie, chiar vrem să accepți rolul ăsta.
După ce ne-am strâns mâinile, ignorându-i pe paparazzi, m-am urcat în Porsche-ul verde și am plecat în trombă.
O să joc rolul principal într-un film cu Bruce Willis, îmi repetam întruna. Din nou, toate semafoarele de pe Sunset erau pe verde. Am ajuns acasă, pe Carla Ridge, și am văzut că luna deja se înălțase, stingheră și tristă, aruncând o lumină prea difuză și prea ciudată peste priveliștea mea. Am dat drumul la televizor, mi-am turnat niște vodcă și un strop de apă tonică și am așteptat. Astrele se aliniau din nou. Oare ascensiunea lui Matthew Perry tocmai făcuse încă un salt fenomenal? La asta mă gândeam când au răsărit stelele *adevărate* pe cerul senin al nopții. Am început să le număr, conștient de superstiția care spune că mori dacă ajungi la o sută.
Pentru orice eventualitate, m-am oprit la nouăzeci și nouă.
În dimineața următoare, am găsit un mesaj în mesageria vocală.
— Matthew, sunt Bruce Willis. Sună-mă dacă nu vrei să-ți dau foc la casă, să-ți rup mâinile și picioare și să rămâi ciung și șchiop câte zile o să mai ai.
Țac. A închis.
M-am gândit că ar fi bine să-l sun.

După câteva zile, ne-am întâlnit la Ago, alt restaurant italienesc la modă. Aveam rezervată masa din spate, cea destinată doar persoanelor cu statutul domnului Willis. Din nou, m-am dus cu Porsche-ul meu verde, din care am țâșnit imediat ce am ajuns.
Acum am fost punctual.
Bruce Willis nu m-a dezamăgit – avea prestanță. Nu atrăgea privirile când intra într-o cameră, el *era* camera. De fapt, mi-am dat seama ce fel de star este în momentul când l-a învățat pe barman cum să prepare o vodcă tonic absolut perfectă.
— Torni și numeri până la trei, i-a explicat el bietului om împietrit de emoție.
Bruce avea patruzeci și patru de ani, era singur (se despărțise deja de Demi Moore când l-am cunoscut eu) și știa rețeta pentru băutura perfectă. Era extrem de vesel, o bucurie de om, care te făcea să te simți minunat în compania lui. La un moment dat, la masa noastră a apărut Joe Pesci, care lucrase cu Jonathan Lynn în *Cu vărul Vinny nu-i de glumit!* Bruce a râs la toate bancurile mele tâmpite – părea să-l bucure spectacolul oferit de un tip mai tânăr, care, pe lângă faptul că-i arăta respectul cuvenit, putea și să țină pasul cu el la băutură (dacă ar fi știut el adevărul…) Iar eu mă simțeam incredibil de bine alături de el, pentru că știa cum să-și trăiască viața.
Nici acum nu s-a atins nimeni de mâncare, iar cei doi noi prieteni au plecat spre vila imensă de pe Mulholland Drive – se pare că și lui Bruce îi plăceau priveliștile frumoase. Noaptea a continuat cu Bruce Willis și Matthew Perry, care, cu câte un pahar în mână, s-au apucat să lovească mingile de golf cu crosa, aruncându-le departe, în valea San Fernando de sub ei.
Mingile alea o să aterizeze pe undeva, mi-am zis eu, dar, înainte de a-mi imagina ce stricăciuni putea să provoace o lovitură dată cu o crosă numărul 5 sau ce semnificație metaforică avea jocul nostru, mi-am mai luat un pahar.
— Bine ai venit în liga profesioniștilor, a spus Bruce la un moment dat, referindu-se probabil la viața de vedetă de film, nu la felul în care jucam eu golf.
Așa a început prietenia noastră: am băut împreună, ne-am făcut reciproc să

râdem și ne-am lăudat unul pe altul pentru loviturile grozave de golf.
În cele din urmă, așa cum se întâmplă zilnic, soarele a răsărit și, împleticindu-ne, ne-am luat rămas-bun. Îmi aduc aminte că, în drum spre casă, mi-am zis: *Ia exemplu de la tipul ăsta, fiindcă el știe să fie fericit.* Nimic nu părea să-l deranjeze pe Bruce. Nimeni nu îndrăznea să-l refuze. Da, asta era Liga Celebrităților.
În aceeași zi, cam pe la prânz, Bruce m-a sunat și m-a invitat din nou la el, ca să vedem împreună, în avanpremieră, noul lui film. Însă eu mă simțeam mult prea rău și eram mult prea mahmur, așa că numai de asta nu-mi ardea. M-am scuzat, apoi l-am întrebat care era titlul filmului, ca să-l văd mai târziu.
— *Al șaselea simț,* mi-a răspuns el.
Deci, primisem rolul principal din *Cât îmi dai ca să te împușc?* și începusem o prietenie frumoasă cu cea mai mare vedetă de film din lume, dar până și eu îmi dădeam seama că beam prea mult ca să pot duce filmul până la capăt. Situația cerea măsuri disperate. Știu că există oameni capabili să se distreze toată noaptea, iar a doua zi să-și facă treaba cum trebuie, însă oamenii ăia nu au viciile mele.
Ca să continui distracția alături de Bruce și să nu mă închid în camera de hotel, unde să beau singur, aveam nevoie de ceva care să mă relaxeze și care să mă asigure că ajung în ziua următoare la filmări.
Mi-am sunat un prieten – folosesc cuvântul în sens larg – despre care știam că vinde Xanax.
— Câte pastile ai vrea să cumperi? m-a întrebat el pe un ton dezgustător de amabil.
— Dă-mi o sută, i-am zis eu.
Le-am primit și m-am așezat pe pat ca să le număr. *Așa o să pot să beau cu Bruce și cu ceilalți, dar, când o să rămân singur, o să iau o pastilă și o să dorm.* Pusesem eu la cale planul ăsta inspirat, dar nu știam că era o combinație absolut letală.
Am zburat cu avionul lui Bruce (cu ce altceva?) la Montréal ca să filmăm *Cât îmi dai ca să te împușc?* și am ajuns acolo ca niște eroi pregătiți să ia orașul cu asalt. Eu eram fiul rătăcitor al Canadei, revenit acum la țara-mamă, gata de

distracție.
Ne-am cazat la Intercontinental Hotel. Eu aveam o cameră normală, iar Bruce a primit tot etajul superior, pe care (habar n-am de ce) l-a botezat imediat „Club Z“. În doar câteva ore, și-a pus acolo și un glob disco, din ăla cu multe lumini.
Globe Restaurant a devenit noua noastră casă departe de casă. Curgeau banii, curgea băutura, iar toate chelnerițele arătau bestial.
Cu câteva luni înainte de asta, începusem o așa-zisă relație cu o femeie care se numea Renee. O cunoscusem la restaurantul Red, din Los Angeles. Luam cina acolo cu asistentul de regie de la *Friends,* amicul meu, Ben Weiss, iar chelnerița a venit, s-a așezat la masă și a început să vorbească cu mine. Normal că nu mi se părea că așa ar fi trebuit să se poarte o chelneriță de la un restaurant. După ce ne-a luat comanda și a plecat, eu i-am spus lui Ben:
— O s-o numesc Samantha.
— Nici vorbă, m-a contrazis el. Arată exact ca o Jennifer.
Când s-a întors cu mâncarea, eu i-am zis:
— Am pus un pariu pe numele tău. Eu am pariat că-i „Sam“, iar prietenul meu crede că-i „Jen“.
— Bună, a spus ea. Mă cheamă Renee.
Și, câteva petreceri mai târziu, am devenit un cuplu.
Atât vreau să spun: Renee înlocuise o persoană care-mi frânsese inima într-un alt film, ceea ce clar o punea într-o poziție defavorabilă din capul locului, așa că, atunci când am plecat la Montréal, relația noastră nu mai era deloc bună. În orice caz – și nu sunt mândru că trebuie să spun asta –, în acel moment al vieții mele aș fi făcut sex și cu un morman de noroi. Și nu orice fel de noroi, chiar unul canadian.
Rolul din film era simplu. Tot ce trebuia să fac era să par speriat de Bruce, ceea ce era ușor de făcut, și să par îndrăgostit de Natasha Henstridge, ceea ce era și mai ușor. Jonathan, regizorul, căruia mă obișnuisem să-i spun „Sammy“ din nu știu ce motiv, a venit cu o viziune foarte inovativă, care mie îmi plăcea nespus de mult. Cea mai bună și mai amuzantă poantă intra în film, indiferent cine o

spunea, exact cum procedam și în *Friends.*
Din distribuție făcea parte și Amanda Peet. Era amuzantă, inteligentă și atrăgătoare și, chiar dacă avea iubit, părea dispusă să flirteze în continuare, ceea ce a și început să facă cu Bruce și cu mine. Până într-o bună zi, când Bruce n-a mai putut și a țipat: „*Alege* odată, eu sau el?“
Petrecerile se țineau lanț, sub globul disco al lui Bruce, din Club Z, dar, cumva, oamenii tot reușeau să apară pe platou la șase dimineața. Spun „cumva“, dar știu bine cum anume: pastilele alea de Xanax făceau minuni, deși, în combinație cu băutura, capul meu ajunsese să semene cu o minge de baschet. Iar în tot acest timp, domnul „Celebritate“ Willis avea o bărbie atât de îngrijită și de ascuțită, de ziceai că putea să deschidă un plic cu ea.
În fiecare dimineață, eu – cu o mahmureală groaznică, dar fiind încă destul de tânăr ca să-i pot face față – mă duceam împreună cu ceilalți într-o sală liniștită, ca să citim scenele programate pentru filmări în ziua respectivă. „Ceilalți“, adică Jonathan Lynn, Bruce Willis și extrem de amuzantul Kevin Pollak, care-l interpreta pe Janni Gogolak, un șef mafiot. Parcă eram la un curs de scriere creativă – hotăram ce replici erau mai amuzante, ce mergea în scena asta, ce mergea în cealaltă. Se făceau eforturi să mi se adauge momente de comedie fizică. Trebuia să intru în geamuri, să mă izbesc de uși. La un moment dat, într-o scenă văd un asasin, mă întorc, mă ciocnesc de cineva, îmi pierd echilibrul, răstorn o lampă, mă aplec și o ridic, apoi încerc să mă apăr cu ea de personajul cel rău. A fost ideea mea și s-a potrivit de minune.
Altădată, Kevin trebuia să spună:
— Nici nu merită să respire aerul ăsta.
I-am sugerat să facă o pauză nefiresc de lungă înainte de „aerul ăsta“. Cred că atunci a fost singura dată în toată cariera mea, când nu am reușit să-mi stăpânesc hohotele de râs – atât de amuzant era felul în care zicea Kevin replica aia –, iar pauza de dinainte de „aerul ăsta“ o făcea tot mai lungă la fiecare dublă, încât, în cele din urmă, au fost nevoiți să mă trimită în altă încăpere, ca să poată filma scena.
Când l-am cunoscut cu adevărat pe Bruce Willis, mi-am dat seama că îmi

doresc să-i fiu prieten, prieten pe bune, nu să-l pup în fund cum făcea toată lumea. În timpul filmărilor de la *Cât îmi dai ca să te împușc?* am avut trei zile libere, iar el ne-a dus cu avionul pe mine, pe Renee și pe iubita lui la vila pe care o avea în insulele Turks și Caicos, la sud de Bahamas. Un loc absolut superb, cu o priveliște mirifică spre ocean. Se gândiseră chiar să cumpere niște proprietățile învecinate, ca să-i împiedice astfel pe paparazzi să-i mai fotografieze. În acel weekend prelungit, am mers cu umbrelele după noi, ca să nu ne bronzăm și să arătăm în film altfel decât ar fi trebuit. Alt truc al vedetelor de film, dintre cele multe învățate de la domnul Willis.

Însă exista o diferență fundamentală între Bruce și mine. Bruce era un petrecăreț, iar eu eram un dependent de alcool și de sedative. Bruce are un întrerupător. Se distrează nebunește, după care primește un scenariu, cum a fost cel de la *Al șaselea simț*, pune punct petrecerilor și face filmul fără să mai pună picătură de băutură în gură. Nu are dependența în ADN. Există o mulțime de exemple de vedete din Hollywood în stare să petreacă toată noaptea, iar a doua zi să fie în mare formă – eu nu mă număram printre ele. Dacă în perioada când beam mi-ar fi bătut la ușă un polițist și mi-ar fi zis: „Dacă mai bei și diseară, mâine o să ajungi la pușcărie“, sigur aș fi început să-mi fac bagajul, pentru că nu mă pot opri odată ce am început. Nu aveam control decât asupra primului pahar. Apoi jocurile erau făcute. (*Omul bea mai întâi un pahar, apoi băutura îl bea pe el.*) Din clipa în care cred minciuna că aș putea să beau un singur pahar, nu mai răspund de acțiunile mele ulterioare. Am nevoie de oameni care să mă ajute, am nevoie de centre de tratament, de spitale, de doctori, de asistente care să mă scape de asta.

Nu mă puteam opri. Și, dacă nu făceam ceva cât mai repede, dependența asta avea să mă ucidă. În creierul meu stătea ascuns un monstru, un monstru care voia să mă prindă singur și să mă convingă să beau paharul ăla sau să iau pastila aia. După care monstrul mă înghițea cu totul.

În ciuda tuturor acelor petreceri, ne-am comportat ca niște profesioniști și am reușit să facem un film de mare succes. Primele recenzii au fost pozitive – cea din revista *Variety* spunea:

„Bruce Willis este exact așa cum ne așteptam, dar Matthew Perry atrage atenția asupra lui prin acele scenele amuzante, în care tot cade și se ridică și cade iar, comparabile cu ce făcea Tom Hanks în urmă cu doisprezece-cincisprezece ani.“
Un mare compliment pentru cineva care-l admira pe Tom Hanks. Bruce nu credea că filmul o să aibă succes, așa că am pus un pariu cu el: dacă pierdea, trebuia să accepte să joace într-un episod din *Friends* (apare în trei episoade din sezonul șase).
Cât îmi dai ca să te împușc? a rămas pe primul loc trei săptămâni.
Reușisem. Visul meu din clasa a noua devenise acum realitate. Sigur, *Cât îmi dai ca să te împușc?* nu se compara cu *Înapoi în viitor,* însă doar Michael J. Fox și cu mine am jucat în același timp în cel mai popular film de lungmetraj și în cel mai popular serial.
Ar fi trebuit să mă bucur de toate astea, numai că în Los Angeles mi-a devenit limpede că dependența mea atinsese cote maxime. Realmente, nu mă mai simțeam în stare să ies din casă – drogurile și alcoolul puseseră complet stăpânire pe mine. Atât de stresat ajunsesem din cauza discuțiilor cu dealerii de droguri, că nici nu mai ieșeam din dormitor. Prin urmare, în loc să mă bucur de astfel de momente, eu stăteam să negociez cu oamenii ăia. Firește că m-am dus la premiera filmului și am făcut un *Matthew Perry Show,* așa cum obișnuiam, dar eram umflat și cuprins de o panică pe care nu o înțelegeam. De multe ori am visat că o să fiu invitat într-un talk-show și că o să vorbesc sincer.
Jay Leno: Deci, ce mai faci tu, Matthew?
Eu: Nu mai știu încotro s-o apuc. Sunt complet dat peste cap. Atât de rău mă simt, că nici măcar nu mai pot să mă dau jos din pat.
Acum ar fi fost momentul ideal pentru asta.
Patru ani mai târziu, din nou împreună cu Bruce și cu Kevin, am filmat continuarea de la *Cât îmi dai ca să te împușc?* (însă cu alt regizor). Dacă *Cât îmi dai ca să te împușc?* a reprezentat începutul carierei mele de vedetă în filmele de lungmetraj, se cuvine să spun că acea continuare a fost sfârșitul.
Am turnat în Los Angeles acest al doilea film și ni s-a oferit prea multă

libertate, așa că am dat-o în bară. Foarte rar se întâmplă să poți recrea ceva bun, chestie care s-a confirmat și în cazul ăsta. Glumele erau răsuflate, petrecerile de după filmări erau plictisitoare. De fapt, era atât de nasol totul, că mai târziu mi-am sunat impresarii și i-am întrebat:
— Mai am voie să *fac* filme, da?
Când *Cât îmi dai ca să te împușc?* a avut premiera, mă simțeam atât de îngropat în toate dependențele mele, că abia dacă mai eram în stare să ies din cameră. Disperarea și depresia mă țineau pe fundul prăpastiei, iar mintea mea tulbure îmi trăgea încet și corpul la vale, după ea. Recent mi-am dat seama de un lucru: asta ar fi trebuit să simt când s-a lansat cel de-al doilea film, continuarea. Orice om normal ar fi fost mai mult decât demoralizat după așa ceva.
Uneori, spre sfârșitul nopții, când urma să răsară soarele, după ce toți ceilalți plecaseră, stăteam de vorbă cu Bruce. Atâta tot. Așa l-am cunoscut eu pe adevăratul Bruce Willis – un om cu suflet mare, un om prietenos, un om generos. Un tată minunat. Și un actor extraordinar. Și, cel mai important, un tip pe cinste. Și, dacă era de acord, voiam să-i fiu prieten pe viață. Însă, așa cum se întâmplă adesea, nu ne-am mai întâlnit prea des după aceea.
Acum mă rog pentru el în fiecare noapte.

INTERLUDIU

CÂND TOATE FORȚELE RAIULUI SE DEZLĂNȚUIE

Ceva s-a întâmplat și am revenit la vechile obiceiuri. După cum am mai spus, ajungeam în situația asta doar dacă se întâmpla ceva, orice. Indiferent dacă era de bine sau de rău.

Mi-am băgat picioarele în altă perioadă de abstinență și nici măcar nu mai țin minte motivul. Îmi mergea bine. De doi ani nu mai beam și nu mai luam nimic altceva, în schimb, îi ajutam pe alții să se lase de băut. Am distrus toată reușita asta a mea din cauza unei chestii atât de neînsemnate, că nici nu mi-o mai amintesc. Însă îmi amintesc ce a urmat: multă băutură, multe droguri, multă izolare. Întotdeauna consumam doar când eram singur, fiindcă îmi era teamă că, dacă ar fi văzut cineva cât de mult băgam, s-ar fi îngrozit și m-ar fi bătut la cap să încetez. Dar deja o apucasem din nou pe drumul ăsta, așa că nici vorbă să mă opresc.

Frica mi-a salvat deseori viața. Când mi se pare că situația scapă prea tare de sub control, intru în panică, iau telefonul și cer ajutor. Atunci au venit să mă salveze dragul de tata și o persoană specializată în supravegherea persoanelor cu dependențe. S-au mutat imediat cu mine și, începând din aceeași zi, nu am mai luat droguri.

Din punct de vedere fizic, eram distrus, însă dezintoxicarea mergea bine. Așa credeau tata și tipul celălalt. Ce nu știau ei era că ascunsesem în dormitor un flacon cu Xanax. Asta înseamnă să fii dependent: faci lucruri pe care nici nu visai că o să le faci vreodată. Tatăl meu lăsase totul baltă ca să se mute cu mine, ca să-mi ofere dragostea și sprijinul, ca să depășim împreună un alt dezastru pe care mi-l făcusem cu mâna mea, iar eu l-am răsplătit ascunzându-mi pastile în noptieră.

Într-o noapte eram disperat, fiindcă nu reușeam să adorm – îmi doream o evadare, voiam să scap de tratamentul brutal de dezintoxicare, iar flaconul ăla de Xanax mă ademenea asemenea unui far malefic, care strălucește în beznă. Așa că mi-am pornit barca spre stâncile unde aveam să-mi găsesc sfârșitul, nici

vorbă să mă îndepărtez. Capacul ermetic, pe care copiii nu-l puteau deschide, nu a fost o problemă pentru copilul ăsta, al cărui tată moțăia în camera alăturată, cu televizorul aprins, unde se dădeau în reluare episoade din serialul *Taxi*. Iar în camera mea, lângă stânci, eu am înghițit patru pastile de Xanax. (Și una ar fi fost prea mult. Dar *patru*?)

N-au avut niciun efect. Nici vorbă de evadare. Cele patru pastile nu au putut face față gândurilor care mă luau cu asalt, așa că somnul nu a venit. Parcă îl împiedica tot ce simțeam eu: rușinea, teama și o scârbă imensă față de mine însumi. Deci, ce era de făcut? Păi, să luăm încă patru pastile! (Nu doar că opt erau prea multe, ci sfidau de-a dreptul moartea.) Nu știu cum de s-a întâmplat, dar aceste patru pastile, combinate cu primele patru, m-au ajutat să adorm în cele din urmă. Însă somnul indus de Xanax nu este unul profund, nepăsător, se știe prea bine. Însă pe mine nu mă interesa. Nu voiam decât ca monstrul din capul meu, care mă pândea la fiecare pas, să se potolească măcar câteva ore și să am parte de puțină alinare după dezintoxicarea incredibil de dureroasă prin care treceam.

Mare noroc am avut că m-am trezit a doua zi, dar Xanaxul îmi făcuse ceva mult mai rău, nu doar că mă împiedicase să dorm profund – îmi „prăjise“ creierul și mă înnebunise. Aveam halucinații ciudate și vedeam culori pe care nu le mai văzusem vreodată, culori despre care nici nu știam că există. Draperiile automate, de culoare cenușie, erau acum de un violet intens. Parcă toate celulele fotoreceptoare din retina mea transmiteau acum prin nervul optic mesaje noi și neașteptate către creierul meu deja prăjit. Albastrul normal era acum azuriu; roșul se făcuse magenta; negrul era cel mai întunecat negru din câte există.

Și nu numai asta, dar îmi și terminasem flaconul de Xanax și, dacă nu se lua nicio măsură, chiar puteam să mor. (Adu-ți aminte ce am spus: te omoară doar medicamentele pe care le iei ca să scapi de dependența de alcool și de Xanax; cele pentru dependența de opioide te fac doar să-ți dorești din tot sufletul să fii mort.) Dar eu mă curățasem de toate astea. Singura alternativă era să mai fac cumva rost de niște Xanax, numai că felul în care erau amplasate camerele în

casa mea nu-mi permitea asta. Cu siguranță că aș fi fost prins. Deci, singura soluție era să mărturisesc totul, ca să intru și într-un proces de dezintoxicare pentru Xanax.
Am ieșit din dormitor și m-am dus în livingul transformat într-un caleidoscop de culori. *Oare am ajuns în rai?*, m-am întrebat. Oare pastilele alea de Xanax mă omorâseră cu o noapte în urmă și acum ajunsesem în rai? Le-am explicat tatălui meu și tipului care trebuia să mă supravegheze ce făcusem. Amândoi s-au îngrozit. Tipul celălalt a trecut imediat la acțiune și a sunat un doctor.
Eram complet distrus. Atunci m-am decis să-i mărturisesc tatei teama mea cea mai mare.
— Tată, i-am zis eu pe un ton foarte serios. Știu că o să crezi că sunt nebun, dar, din clipă în clipă, mă aștept să fiu înșfăcat de un șarpe enorm.
Iar reacția tatei?
— Măi, Matty, dacă o să apară un șarpe enorm care să te ia de lângă mine, o să fac pe mine de frică.
Încă sunt impresionat de modul în care tata a hotărât să intre în jocul meu. Atunci s-a întors în living tipul care trebuia să aibă grijă de mine și mi-a spus că, în ciuda dezamăgirii pe care i-am provocat-o, tot era dispus să mă ajute. Trebuia să ajung imediat la un doctor, așa că am plecat la cabinet. La finalul consultației, i-am cerut scuze doctorului, i-am strâns mâna și l-am asigurat că nu o să mai fac așa ceva. Și chiar vorbeam serios – eram terminat. Doctorul mi-a prescris alte blocante, medicamente împotriva convulsiilor (procesul de dezintoxicare în urma consumului de Xanax poate duce la convulsii). Ne-am dus acasă. A fost sunată Moira, prea îngăduitoarea mea asistentă, și i s-a cerut să se ducă să ia respectivele medicamente. Apoi am așteptat. Și am tot așteptat. Nu știu de ce, dar a durat foarte mult până a reușit să facă rost de pastile.
Iar timpul trecea parcă prea repede. Dacă nu luam curând medicamentele alea, puteam să pățesc ceva foarte nasol: să intru în convulsii sau să mor. Niciuna dintre variante nu mă încânta. Și uite cum trei bărbați în toată firea se holbau la ușa de la intrare, așteptând-o să se deschidă. Doi dintre ei se holbau din când în când și la Matty.

După o vreme, nemaiputând să îndur privirile lor, m-am mutat pe o canapea mică, de lângă bucătărie. Realitatea, gustul ăla cu care te obișnuiești pe parcurs, începea să-și reafirme prezența, încet, dar sigur, ca un obiectiv care se focalizează. Și mă simțeam îngrozitor, atât fizic, cât și emoțional. Mă copleșeau rușinea și sentimentul de vinovăție. Nu-mi venea să cred că o făcusem încă o dată. Oamenii pe care-i ajutam reușiseră cu toții să aibă perioade de abstinență mai lungi decât mine. Nu poți să oferi ceea ce nu ai, iar eu nu aveam absolut nimic.

Mă detestam.

Ajunsesem pe fundul prăpastiei și, deși nu credeam că se poate ajunge mai jos decât data trecută, uite că reușisem. Iar asta se întâmplase în fața tatălui meu, care, bineînțeles, se speriase foarte tare. Dependența asta puternică, ademenitoare și înșelătoare pusese încă o dată gheara pe mine.

Și ușa de la intrare tot nu se deschidea. Situația era foarte gravă. Eram disperat. Drogurile își făceau de cap prin mine, la fel și băutura. Atât de distrus mă simțeam, că nici să plâng nu puteam. Lacrimile ar fi fost, poate, un semn de normalitate, dar nici vorbă de așa ceva.

Deci, mă aflam pe fundul prăpastiei. E un moment tipic pentru un dependent, după care imediat cere ajutor pe termen lung… Dar, ia stai puțin, ce-i aia? Cum stăteam eu acolo, uitându-mă prin bucătărie, am observat o cută ondulată în aer. Oricine ar fi zis că nu-i nimic, însă mie mi se părea atât de fascinantă, că nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Parcă era o undă micuță în aer. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Și era adevărată, era reală, palpabilă, concretă. Oare așa arată sfârșitul? Oare muream? Apoi…

Am început să mă rog cu disperare, ca un om care se îneacă. Ultima oară când mă mai rugasem, chiar înainte de a primi rolul din *Friends*, reușisem doar să închei acel pact faustian cu un Dumnezeu care a răsuflat ușurat, apoi a așteptat momentul potrivit să acționeze. Și iată-mă acum, după mai bine de zece ani, încercându-mi din nou norocul cu El.

— Doamne, te implor, ajută-mă, am șoptit eu. Dovedește-mi că exiști. Te implor, Doamne, ajută-mă!

În timp ce mă rugam eu acolo, unda aceea micuță s-a transformat într-o lumină aurie. Stăteam în genunchi, iar lumina se făcea treptat tot mai mare și mai mare, până când a cuprins întreaga încăpere. Parcă stăteam pe soare. Tocmai ce pășisem pe suprafața soarelui. Ce se petrece? Și de ce încep să mă simt mai bine? Și de ce nu mai sunt îngrozit? Lumina aia a dat naștere unei senzații mai grozave decât orice fel de senzație indusă de orice drog luat de mine vreodată. Dar euforia m-a speriat și am încercat să o alung. Imposibil. Era mult mai puternică decât mine. Singura opțiune era să mă las în voia ei, ceea ce nu era deloc dificil, pentru că mă făcea să mă simt atât de bine. Starea aia de euforie începuse din creștet, apoi coborâse lent prin tot corpul – probabil că am stat șase sau șapte minute nemișcat, doar ca să o simt cum îmi umple întreaga ființă.

Nu-mi fusese înlocuit sângele cu miere caldă. *Eu* eram mierea caldă. Și, pentru prima oară în viață, eram înconjurat de dragoste, eram acceptat și eram ferm convins că totul avea să fie în regulă. Știam acum că rugăciunea mea fusese ascultată. Mă aflam în prezența lui Dumnezeu. Bill Wilson, care a fondat comunitatea Alcoolicii Anonimi, a fost salvat în momentul când a văzut un fulger intrându-i prin fereastră. Atunci a simțit că se află în fața lui Dumnezeu. Acum Îl văzusem și eu.

Însă mă înspăimânta faptul că mă simțeam atât de bine. La un moment dat, am fost întrebat dacă fusesem vreodată fericit și mai că mi-a venit să sar la gâtul nesimțitului care-mi pusese întrebarea. (Când am fost internat la centrul de recuperare Promises, din Malibu, i-am mărturisit terapeutului de acolo că mă enerva teribil să văd cât de fericiți păreau toți pacienții.

— Parcă ar trăi pe altă lume, în timp ce eu îmi dau sufletul lângă ei, i-am spus. Iar el mi-a explicat că mulți dintre acei oameni nu pricepeau ce se petrece, n-aveau nici cea mai mică idee despre problemele lor, despre faptul că urmau să se întoarcă curând la dezintoxicare, că atunci avea să le fie și mai rău.)

După vreo șapte minute (scrie tu: „șapte minute în rai“ – îți dai seama că glumesc!), lumina a început să pălească, iar starea aia de euforie, să dispară. Doamne-Doamne se achitase de sarcină și acum se ducea să ajute alt amărât.

Am început să plâng. Pe bune, chiar am început să plâng. Mi se zguduia tot corpul din cauza hohotelor pe care nu mi le puteam stăpâni. Și nu de tristețe plângeam, ci pentru că era prima oară în viața mea când mă simțeam atât de bine. Nu mai eram singur. Anii în care îl tot chemasem în ajutor pe Dumnezeu, încercând să-mi găsesc echilibrul și luptându-mă cu viața și cu amărăciunea, au trecut pe lângă mine ca o apă încărcată de durere, vărsându-se în uitare.

Mă aflasem în fața lui Dumnezeu, eram convins de asta, iar acum îl rugasem să-mi dea ce aveam nevoie: ajutor.

În cele din urmă, m-am oprit din plâns, dar, dintr-odată, totul mi se părea diferit. Percepeam altfel culorile, colțurile casei aveau mărimi diferite, pereții erau mai zdraveni, tavanul, mai înalt, copacii ale căror crengi îmi băteau în ferestre erau mai frumoși decât fuseseră vreodată, iar rădăcinile lor se conectau cu planeta, apoi cu mine – desăvârșita conexiune creată de un Dumnezeu care ne iubește pe toți. Vedeam mult mai clar și plantele din casă, pe care nici că le observasem înainte, și mi se păreau incredibil de frumoase, perfecte, pline de viață.

Doar datorită acelui moment am fost abstinent doi ani. Dumnezeu îmi arătase o mică parte din cum putea fi viața. Mă salvase în ziua aia și în alte nenumărate rânduri, indiferent de situație. Mă făcuse să pornesc în căutarea lucidității și a adevărului, dar și în căutarea Lui. Întredeschisese o fereastră, îmi arătase ce era afară, apoi o închisese, de parcă ar fi vrut să-mi spună: „Acum dovedește că meriți asta."

În prezent, când mi se mai întâmplă să mă cuprindă întunericul, mă întreb dacă ce am pățit atunci nu a fost doar un acces de nebunie provocat de Xanax, o continuare a poveștii cu șarpele pe care-l așteptam să apară dintr-o clipă în alta, pentru că medicamentul ăsta chiar poate duce la „episoade de tulburare psihotică reversibilă", după cum arată National Institutes of Health. (Mai târziu, am făcut o criză convulsivă cumplită în fața tatălui meu, la fel și când m-au dus de urgență la UCLA Medical Center, despre care am crezut atunci că era o haltă a îngerilor.) Dar mă întorc repede la adevărul scos la iveală de

lumina aurie. Încă o văd când sunt treaz și îmi amintesc de ajutorul pe care mi L-a dat. Unii ar putea să considere întâmplarea aia ca fiind o experiență premergătoare morții, însă știu că eram conștient, eram acolo, Dumnezeu era acolo. Când intru în legătură cu El, îmi arată de fiecare dată că totul a fost real, folosindu-se de indicii precum auriul oceanului scăldat de soare, sau reflexia razelor în frunzele verzi ale unui copac, sau scânteierea din ochii unui om când iese din beznă și o apucă pe drumul abstinenței. Mai mult, simt că totul a fost adevărat când ajut oamenii să renunțe la dependențele lor, pentru că mulțumirile lor îmi ajung la inimă. Pentru că ei încă nu știu că eu sunt cel care ar trebui să le mulțumească.

După un an, am cunoscut o femeie alături de care am rămas șase ani.

Dumnezeu se află pretutindeni, trebuie doar să fii deschis ca să nu-L ratezi.

7. AVANTAJELE DE A FI JUCAT ÎN FRIENDS

Monica a fost prima; și-a pus cheia pe blatul din bucătărie. Apoi a fost Chandler. Apoi Joey – hohote de râs din public, fiindcă el nu ar fi trebuit să aibă vreo cheie –, apoi Ross, apoi Rachel și, ultima, Phoebe. Acum erau șase chei pe blat. Ce poți să mai spui după asta?

Stăteam toți unul lângă celălalt. Phoebe a zis:

— Păi, cred că asta e.

Și Joey a spus:

— Mda.

După care a fost cât pe ce să dărâme al patrulea perete, fiindcă a aruncat o privire scurtă spre public înainte de a mormăi:

— Și eu cred…

Însă nu ar fi avut ce să dărâme, pentru că nu exista niciun al patrulea perete. Niciodată nu existase. Timp de zece ani, noi am fost în dormitoarele și în livingurile oamenilor. Până la urmă, am devenit o parte integrantă din viața atât de multor persoane, că nici măcar nu ne-am dat seama că nu aveam ce perete să dărâmăm. Fuseserăm doar șase prieteni buni, într-un apartament care părea prea mare, dar care, de fapt, avea dimensiunea unui ecran de televizor. Venise momentul să plecăm pentru ultima oară din apartament, însă acum eram opt – cele șase personaje principale, plus gemenii Monicăi și ai lui Chandler.

Înainte să filmăm ultimul episod, am luat-o deoparte pe Marta Kauffman.

— N-o să-i pese nimănui, în afară de mine, i-am spus eu. Te rog frumos, îmi dai mie ultima replică?

Ăsta este motivul pentru care, atunci când ne bulucim la ușă, iar Rachel propune să bem o cafea, eu sunt cel care trage cortina peste serialul *Friends*.

— Sigur, zice Chandler.

Apoi o ultimă glumă la țanc:

— *Unde?*

Și cât mi-a plăcut expresia de pe fața lui David Schwimmer, când am rostit

ultima replică – o combinație de afecțiune și amuzament, adică exact ceea ce serialul *Friends* le oferise oamenilor.

Și gata, sfârșit.

În realitate, eram cu toții pregătiți pentru asta. În primul rând, Jennifer Aniston anunțase că nu mai voia să joace în serial și, din moment ce luam împreună toate deciziile, asta însemna că trebuia să ne oprim. Jennifer voia să facă filme de lungmetraj. Eu deja filmasem în toată perioada aia și chiar urma să aibă premiera filmului *Cât îmi dai ca să te împușc?*, care ar fi trebuit să fie un mare succes (te rog să bagi aici imaginea cu fundul de măgar). Dar, oricum, chiar dacă fusese cel mai grozav serial din lume, până în 2004 se cam epuizaseră poveștile personajelor – și a Monicăi, și ale lui Chandler și Joey, Ross, Rachel și Phoebe. Iar eu mi-am dat seama că Chandler se maturizase mult mai repede decât mine. În consecință, respectând și dorința lui Jenny, sezonul zece a fost unul mai scurt. Plus că toate personajele ajunseseră într-un moment al vieții lor când erau fericite, și nimeni nu vrea să se uite la un serial cu oameni fericiți, care nu fac nimic altceva decât să se bucure – ce-i amuzant în asta?

Era 23 ianuarie 2004. Cheile se aflau pe blat, un tip care semăna foarte bine cu Chandler Bing a întrebat *Unde?,* din fundal se auzea *Embryonic Journey*, cântecul trupei Jefferson Airplane, camera de filmat s-a deplasat pe holul blocului, la ușa de la intrare în apartament. Iar atunci Ben, asistentul de regie și bunul nostru prieten, a strigat pentru ultima oară:

— Am încheiat filmarea.

Și aproape din ochii tuturor au țâșnit șuvoaie de lacrimi, ca niște gheizere. Făcuserăm 237 de episoade cu tot cu ultimul, care chiar așa s-a și numit, „Ultimul“. Aniston plângea în *hohote*, iar după ceva timp m-am și mirat că încă mai avea lacrimi. Până și Matt LeBlanc plângea. Însă eu nu simțeam nimic. Nu-mi dădeam seama dacă din cauză că luam buprenorfină sau fiindcă eram pur și simplu mort pe dinăuntru. (În caz că nu știi, buprenorfina este un medicament folosit în tratamentul de substituție pentru dependența de opioide și este extraordinar de bun; teoretic, ar trebui să te țină departe de alte opioide

„mai puternice“. În mod ironic, este cel mai tare drog din câte există pe lume. Bupe, sau Suboxone, cum i se mai zice, n-ar trebui să fie folosit mai mult de șapte zile. Speriat ca nu cumva să ajung la o altă dezintoxicare nasoală, eu îl luam de opt luni.)

Prin urmare, în loc să plâng și eu, m-am plimbat agale în jurul platoului, împreună cu iubita mea de la vremea respectivă, care avea un nume cum nu se poate mai potrivit: Rachel. Era platoul 24 de la studiourile Warner Bros. din Burbank (platou care, după încheierea serialului, avea să capete numele „The Friends Stage“). Ne-am luat rămas-bun unii de la alții, promițându-ne că ne vom revedea curând, exact așa cum fac oamenii când știu că asta nu se va întâmpla, după care ne-am îndreptat spre mașină.

Am stat puțin în parcare și m-am gândit la ultimii zece ani. La *L.A.X. 2194* și la cei 22 500 de dolari primiți pe episodul-pilot. La Craig Bierko. Mi-am amintit cum s-a întâmplat de am fost ultimul distribuit în serial, plus excursia aia la Vegas, când am mers liniștiți prin aglomerația din cazinouri, fără să știe nimeni cine suntem. Mi-am amintit de toate gagurile, și de toate reacțiile întârziate, și de frații Murray, și de unele dintre replicile mele celebre și inspirate prea mult din viața reală: „Bună! Eu sunt Chandler și fac glume când nu mă simt în largul meu“ și „Până la douăzeci și cinci de ani am crezut că răspunsul la *Te iubesc* este *O, rahat!*“ și „Ne ascundem sentimentele, chiar dacă asta înseamnă că vom fi mereu nefericiți“ și „Ei, oare ar putea să *fie* mai inaccesibilă de atât?“

Mi-am adus aminte de vara dintre sezoanele opt și nouă, când am fost internat la dezintoxicare, iar pe coperta revistei *People* scria cu litere mari că aș fi fost „Fericit, sănătos și ÎN MARE FORMĂ!“ („Tipul cel mai amuzant din *Friends* vorbește despre zvonurile că ar avea o iubită“, scria în introducerea articolului, „despre ultimul sezon din serial și despre lupta pe care o duce ca să rămână lucid. *A fost înspăimântător*, mărturisește el. *Nu voiam să mor.*“) Și chiar că-mi petrecusem vara încercând să renunț la toate dependențele mele și jucând foarte mult tenis. Mi-am adus aminte de prima zi de filmare din sezonul patru, după ce recunoscusem public că fusesem la dezintoxicare. Normal că toate

privirile erau ațintite asupra mea când ne-am citit scenele din ziua respectivă. Amicul meu, Kevin Bright, unul dintre producătorii executivi ai serialului, începuse ședința spunând:

— Ar vrea cineva să ne povestească cum s-a distrat în vacanța de vară?

Iar eu am profitat de ocazie ca să sparg gheața și am zis destul de tare și solemn:

— Bine! Încep eu!

Reacție care a eliminat tensiunea din încăpere. Toți au izbucnit în râs și m-au aplaudat pentru că reușisem să-mi schimb viața și pentru că apărusem la filmări în formă și pus pe treabă. Cred că nici până în ziua de azi n-am avut o replică mai potrivită ca atunci.

Mi-am amintit cât de mult m-am rugat de producători să mă lase să nu mai vorbesc ca Chandler în ultimele sezoane (ca să nu mai zic că nu mai voiam să port nici vestele alea stupide). Acea intonație specifică personajului – putea să fie mai *enervantă* de atât? – devenise atât de răsuflată, încât, dacă ar fi trebuit să pun accentul greșit încă o dată, probabil mi-ar fi explodat capul. Așa că mi-am rostit replicile absolut normal în cea mai mare parte a sezonului șase și după el. Mi-am adus aminte cum am plâns când am cerut-o pe Monica de soție.

Dar, tipic mie, imediat au început și gândurile negative.

Ce o să se întâmple cu mine de acum încolo, când n-o să mai am de jucat zilnic personajul ăsta super amuzant?

Friends a fost un refugiu pentru mine, o piatră de hotar. Mi-a oferit un motiv pentru care să mă dau jos din pat în fiecare dimineață și, de asemenea, mi-a oferit un motiv pentru care să o iau mai ușor seara. A fost cea mai bună perioadă din viețile noastre. Parcă zilnic primeam câte o veste incredibil de bună. Până și eu sunt de părere că doar un nebun (ceea ce am și fost deseori) ar fi distrus un asemenea serial.

În seara aia, pe când ne îndreptam cu mașina spre casă, pe Sunset, i-am arătat lui Rachel un panou imens cu reclama la *Cât îmi dai ca să te împușc din nou?* Eram acolo, pe panoul, înalt de vreo cincisprezece metri, încruntat, în costum negru, cu cravată și cămașă violet. Stăteam lângă Bruce Willis, care era îmbrăcat în tricou alb, purtând un șorț și papuci cu urechi de iepuraș. Chiar

deasupra anunțului cu filmul, scria cu litere de doi metri: WILLIS… PERRY NU S-AU NIMERIT, ACUM POATE VOR ȚINTI MAI BINE. Eram vedetă de film. (Mai ții minte ce am zis despre capul meu ca un fund de măgar?) Chiar și fără *Friends,* viitorul meu arăta destul de roz. Urma premiera unui film important; jucasem în două episoade din *Ally McBeal* și în trei din *Viața la Casa Albă,* deci demonstrasem că pot să joc și în filme serioase, și în comedii (am fost nominalizat de două ori la premiile Emmy pentru aparițiile din *Viața la Casa Albă)*. Totodată, am reușit să filmez și un film pentru TNT (Turner Network Television), care se chema *Povestea lui Ron Clark,* în care era vorba despre un profesor dintr-un orășel real, care se angajează la una dintre cele mai dure școli din Harlem. Nici măcar o singură glumă în tot filmul – mă scotea din minți seriozitatea aia –, așa că, în particular, am creat un personaj pe care l-am botezat „Ron Dark", un bețiv care înjura mereu în fața elevilor. În ciuda lipsei complete de umor, filmul s-a bucurat de mult succes când a fost difuzat în august 2006, iar eu am fost nominalizat la Premiul SAG[39], la Golden Globe și la Emmy. (Le-am pierdut pe toate trei în favoarea lui Robert Duvall. Nu-mi venea să cred că fusesem învins de un actor mediocru.)

[39] SAG Award (Screen Actors Guild Award) – Premiul Sindicatului Actorilor Americani (n. tr.).

Dar, așa cum am mai spus, *Cât îmi dai ca să te împușc din nou?* avea să fie un dezastru – sincer, cred că nici măcar rudele și prietenii mei nu s-au dus să-l vadă. De fapt, dacă te uitai cu atenție în sală, vedeai cum oamenii își fereau ochii de la ecran. Probabil că n-a primit nici măcar un punct în clasamentul de pe site-ul Rotten Tomatoes[40].

[40] Site unde se regăsesc informații și comentarii despre filme și jocuri video (n. tr.).

Ăla a fost momentul când Hollywoodul a decis să nu-l mai invite pe domnul Perry să joace în filme.

Făcusem toate aranjamentele necesare ca să iau parte la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi a doua zi după ultima filmare la *Friends*, cu intenția clară de a porni pe calea cea dreaptă și de a începe o nouă viață, însă îmi era cumplit de greu să înfrunt pânza goală a unei zile în care nu aveam nimic de făcut. De dimineață, m-am trezit și m-am întrebat: *Ce dracu' fac eu acum?*

Și ce dracu' puteam să fac? Eram dependent de Bupe, iar la orizont nu se zărea niciun rol nou. Absolut ridicol, din moment ce tocmai terminasem de filmat cel mai iubit sitcom din istoria televiziunii. Colac peste pupăză, relația mea cu Rachel scârțâia tot mai tare – din cauza distanței fizice și a apropierii emoționale. Orice aș fi făcut tot nu era bine.
Apoi am rămas iarăși singur.
Neavând de jucat niciun rol la care să fi visat și care să-mi aducă o mulțime de bani, neavând pe nimeni în viața mea, situația a scăpat repede de sub control – parcă mă rostogoleam la vale din vârful unui munte. Ideea tâmpită de a apela la alte droguri, droguri mai tari, se strecura tot mai adânc în mintea mea bolnavă. N-a durat mult până când ceea ce părea imposibil s-a întâmplat din nou. M-am întors la băutură și la droguri.
Însă, în ciuda aparențelor, nu m-am gândit niciodată la sinucidere, slavă Domnului! N-am vrut niciodată să mor. De fapt, în adâncul sufletului, am avut mereu o urmă de speranță, dar, dacă moartea era o consecință a cantității de droguri de care aveam nevoie, atunci trebuia să mă împac cu ideea. Atât de pervertită aveam mintea, încât reușeam să urmăresc două gânduri complet opuse: nu vreau să mor, dar, dacă o să dau colțul când o să bag în mine toate drogurile de care cred că am nevoie, atunci sunt total de acord cu asta. Îmi amintesc foarte clar că stăteam cu pastilele în mână și îmi spuneam: *Astea ar putea să mă omoare.* Dar tot le luam.
Este vorba despre un prag foarte fragil, dar înspăimântător. Ajunsesem în faza în care beam și luam droguri ca să uit cât de mult beam și câte droguri luam. Aveam nevoie de o cantitate aproape letală ca să ajung la o asemenea amnezie. Plus că sufeream cumplit din cauza singurătății, o simțeam până în oase. În aparență, păream cel mai norocos om de pe fața pământului, așa că nu erau decât foarte puțini cei cărora puteam să le mărturisesc prin ce treceam, fără ca ei să-mi ceară să tac și să nu mă mai plâng, dar, chiar și așa, nimic nu umplea golul din sufletul meu. La un moment dat, mi-am cumpărat altă mașină, iar entuziasmul acestei achiziții a ținut doar cinci zile. Mă și mutam destul de des, iar emoția pe care o simțeam în noua casă, cu o priveliște și mai frumoasă, dura

un pic mai mult decât la un Porsche sau la un Bentley, dar nu exagerat. În plus, eram atât de introvertit, încât o relație onestă era aproape imposibilă. Preferam oricând relațiile pasagere, fără obligații, bazate doar pe sex, astfel încât femeia respectivă să nu afle și să se sperie de faptul că nu mă consideram destul de bun pentru nimeni.

Eram disperat. Nu știam încotro s-o apuc. Oriunde mă ascundeam, tot de mine dădeam. Alcoolicii detestă două lucruri: starea de fapt a lucrurilor și schimbarea. Știam că trebuie să se schimbe ceva – nu eram sinucigaș, dar mă îndreptam spre moarte –, numai că îmi era mult prea teamă să fac ceva în privința asta.

Aveam o nevoie disperată de lumina aurie. Am rămas veșnic recunoscător pentru că o văzusem în ziua aia acasă și pentru că îmi dăduse o nouă șansă la viață. Mi se oferise din nou darul abstinenței. Singura întrebare era: ce aveam de gând să fac cu el? Nicio soluție de dinainte nu funcționase pe termen lung. Ori abordam totul într-un mod diferit, ori eram iremediabil pierdut. Și nu voiam să fiu așa. Nu înainte de a învăța cum să trăiesc, cum să iubesc. Nu înainte de a înțelege mai bine lumea.

Dacă dependențele mele m-ar fi ucis, ar fi ucis persoana nepotrivită. Pentru că nu eram complet, nu încă. Existau doar părți din mine (și nu dintre cele mai bune). Noua mea abordare a vieții se axa pe muncă, pentru că munca mi se părea cel mai ușor mod de a începe ceva. Efortul susținut era singura mea speranță. Eram abstinent de ceva vreme, mă pusesem din nou pe picioare, plus că aveam și câteva relații care se bazau doar pe sex, deși una dintre ele începuse să se transforme încet în ceva mai mult. Poate în ceva *cu mult* mai mult. Știam foarte bine cum să gestionez o relație fără obligații, dar în situația asta ce era de făcut? N-aveam nicio idee. Începusem să-mi doresc să rămână lângă mine *după partida de sex:* „Vrei să mai stai puțin să ne uităm la un film?“

Ce naiba făceam?! Încălcam toate regulile.

Când ne-am cunoscut, ea avea douăzeci și trei de ani, iar eu aveam treizeci și șase. Știam că are atât, pentru că apărusem neinvitat la petrecerea de ziua ei. Prima oară ne-am sărutat pe bancheta din spate a unei Toyota foarte urâte (și

când te gândești că aruncasem atâția bani pe mașinile alea de fițe, ca să ajung acum într-o Toyota Corolla cafenie). La un moment dat, i-am zis:
— Acum o să mă dau jos din mașină. Motivul principal pentru care o fac este că am treizeci și șase de ani.
Ăsta a fost începutul unei perioade de doi ani plini de partide de sex, absolut fără nicio obligație, timp în care amândoi ne-am supus întocmai regulilor impuse din capul locului. Gândeam absolut la fel. Nu am luat niciodată cina împreună, nu am discutat niciodată despre familiile noastre. Nici despre viețile noastre nu am discutat niciodată, adică nu ne-am făcut mărturisiri despre alte relații. Totul se rezuma la mesaje și la întrebări de genul: „E bine joi seara la șapte?“
Tipa a fost cam dură la început. Îmi aduc aminte că o dată i-am spus că purtam un costum și că mi se părea că arătam destul de bine. Iar ea mi-a răspuns:
— Nu pot să sufăr bărbații în costum.
Am reușit într-un final să sparg zidul ăla de duritate, însă mi-a luat ani buni. În manualul actorului – probabil chiar în cartea aia pe care mi-a dat-o tata, cu dedicația „altă generație distrusă“ – scrie că trebuie să încerci lucruri noi și să-ți depășești limitele. Dacă te-ai făcut remarcat în comedie, atunci se cuvine să schimbi direcția și să începi să joci în filme serioase. Prin urmare, ăsta era noul meu plan. Nu aveam cum să ies la pensie, ca să nu mai spun că un adult nu poate să joace la infinit jocuri pe calculator. Chiar și tipa aia mi-a zis într-o zi: „Tu trăiești viața unui dependent de droguri și de alcool, când, de fapt, tu nici nu bei, nici nu iei droguri.“ (Oare am uitat să spun că era și foarte isteață?)
Mă aflam la răscruce de drumuri. Ce faci când ești actor, unul bogat și celebru, dar nu te interesează nici bogăția, nici celebritatea?
Păi, ori te pensionezi (eram mult prea tânăr pentru așa ceva), ori te reprofilezi. Prin urmare, mi-am sunat agentul și impresarii și i-am anunțat că acum îmi doream doar roluri serioase.
Îmi încercasem norocul cu astfel de roluri și în *Viața la Casa Albă,* în *Ally McBeal* și în *Povestea lui Ron Clark*, prin urmare, nu părea ceva ieșit din

comun. Am dat probe pentru diverse filme, dar n-am primit niciun rol. Am jucat în câteva producții independente cu potențial, însă nici asta n-a mers. Și atunci a apărut un scenariu foarte tare.

Niciodată nu mai văzusem un așa entuziasm în legătură cu un proiect. Era de-a dreptul fascinant. *Studio 60 on the Sunset Strip,* scris de Aaron Sorkin și regizat de Thomas Schlamme, era continuarea serialului *Viața la Casa Albă.* Împreună, cei doi obținuseră cincisprezece premii Emmy, prin urmare, noul lor proiect a stârnit cea mai mare frenezie în industria cinematografică din toamna lui 2005. Nu văzusem niciodată un proiect care să provoace atâta zarvă chiar înainte de a începe. NBC și CBS (Columbia Broadcasting System) s-au luptat pentru el ca niște gladiatori, iar NBC a reușit să-l câștige cu trei milioane de dolari pe episod. În toamna aceea, oriunde mă duceam dădeam peste cineva care vorbea despre *Studio 7 on the Sunset Strip* (adică titlul inițial). Când s-au încheiat filmările pentru *Povestea lui Ron Clark,* eram la New York, cazat la hotelul meu preferat, The Greenwich, din cartierul Tribeca. Voiam neapărat să citesc scenariul ăla senzațional, însă, pentru că mă aflam pe coasta de est, acesta urma să ajungă la hotelul meu abia pe la zece seara, așa că am așteptat.

Citisem deja scenariul până la unsprezece și jumătate și luasem hotărârea să revin la televiziune.

Personajele principale erau Matt Albie, scenaristul-șef de la Studio 7 (rol pe care se pare că Aaron îl scrisese gândindu-se la mine), și Danny Tripp, producătorul executiv, care urma să fie jucat de minunatul și genialul Bradley Whitford. Amândoi fuseseră aduși ca să salveze un serial care semăna izbitor cu *Saturday Night Live*, dar care se chema *Studio 60 on the Sunset Strip.* Nu se filmase nici măcar o secvență și deja se vorbea că „are cele mai mari șanse la Emmy". Lucrau la el Sorkin, Schlamme și cu mine. Ce ar fi putut să meargă prost?

Păi, în primul rând, banii. Făcusem o groază de bani jucând în *Friends* și mă zbăteam să primesc aceeași sumă și aici, dar problema era că tuturor actorilor din acest serial li se cerea să accepte același onorariu… Discuția s-a desfășurat cam așa:

Eu: Vreau neapărat rolul ăsta.
Managerul: Normal, nimeni nu scrie mai bine decât Sorkin.
Eu: Ar însemna întoarcerea mea în televiziune și fix asta îmi doresc.
Managerul: Singura problemă este oferta.
Eu: Oferta? Adică?
Managerul: Oferta reprezintă cât primești pe episod…
Eu: Știu ce înseamnă. Mulțumesc frumos pentru explicație. Despre ce sumă vorbim?
Managerul: 50 000 de dolari pe episod.
Eu: Am luat peste un milion la fiecare episod din *Friends*. Nu-i putem convinge să-mi dea mai mult?
Managerul: Nu prea cred. Vor să fie un serial de echipă, un efort comun, și oferă tuturor aceeași sumă.
Eu: Nu-mi vine să cred că trebuie să refuz cel mai bun scenariu de serial pe care l-am citit vreodată.
Dar managerul meu, Dumnezeu să-l binecuvânteze, nu s-a dat bătut. Le-a demonstrat producătorilor că, deși *Studio 60 on the Sunset Strip* fusese conceput ca un serial în care toate personajele au partituri egale, de îndată ce aveam să-mi fac apariția, totul avea să se învârtă în jurul personajului meu, ceea ce s-a și întâmplat. Am insistat asupra acestui argument și, după vreo șase săptămâni de negocieri, am reușit să-i facem să renunțe la ideea cu onorariile egale. Eu urma să fiu vedeta serialului, așa că am acceptat 175 000. Bineînțeles că e o sumă uriașă când te gândești că o primeam săptămânal, însă, trei platouri mai încolo, LeBlanc era plătit cu 600 000 de dolari pe săptămână pentru serialul *Joey.* Dar, în cele din urmă, scenariul a avut câștig de cauză (orice actor își dorește subiecte bune) și am acceptat suma aia derizorie (iar Amanda Peet, buna mea prietenă, a întregit distribuția).
Am turnat episodul-pilot și o să susțin mereu că nici nu se compară cu vreun alt episod-pilot văzut de mine vreodată – atât de bun a fost. Avea o forță și o vibrație destul de rare în televiziune și a prins extrem de bine la public. S-a bucurat de un succes colosal. (Toate serialele pe care le-am făcut după *Friends*

au avut mare succes la primul episod, după care le-a trecut.) Al doilea episod din *Studio 60* a fost vizionat doar de jumătate din numărul de oameni care se uitaseră la primul. Nu mai interesa pe nimeni și am avut nevoie de câțiva ani ca să pricep de ce.

Serialul *Studio 60 on the Sunset Strip* avea o problemă fatală, pe care nici scenariul, nici regia, nici jocul actorilor, oricât de bune ar fi fost, nu o puteau corecta. În *Viața la Casa Albă,* premisa era incredibilă: o bombă atomică amenință statul Ohio, iar președintele trebuie să o oprească?! Locuitorii din Ohio s-ar uita la un asemenea serial doar ca să vadă ce se poate întâmpla în caz că ar fi invitați să-și ia adio de la viață de către o rachetă nucleară intercontinentală, aflată în drum spre ei.

Un număr foarte mic de oameni – printre care și eu – știe că, într-o anumită zonă a showbizului, este o chestiune de viață și de moarte ca subiectul să fie bine înțeles. Să i se priceapă toate dedesubturile. Oamenii ăștia sunt niște ciudați, categoric. Dar locuitorii din Canton, Ohio, care s-au uitat la *Studio 60 on the Sunset Strip* probabil și-or fi zis: *Păi, e doar o glumă, de ce nu vă calmați? Nu-i mare chestie. Ce v-a apucat, oameni buni?* Ăsta nu era scheciul trupei Monty Python despre Ernest Scribbler, cel care a scris o glumă atât de amuzantă, că toți naziștii au murit de râs. (Britanicii sunt imuni la genul ăsta de umor, pentru că nu știu limba germană, iar gluma aia criminală era o combinație de germană și păsărească, adică și mai amuzant.) Poate că au existat niște telespectatori fideli prin Rock Center sau printre portarii de la Comedy Store, de pe Sunset, dar, în afară de ei, ideea de bază a serialului nu a reușit să atragă atenția amatorilor de senzații tari. Prin urmare, legătura dintre *Viața la Casa Albă* și un serial de comedie nu ar fi ținut niciodată.

Dacă e să intru în detalii, recunosc că atmosfera de lucru de la *Studio 60 on the Sunset Strip* mi s-a părut frustrantă, total opusă celei de la *Friends* sau chiar de la *Cât îmi dai ca să te împușc?* Iar asta din cauză că Aaron conducea totul cu mână forte – așa îi place lui –, ajungând chiar să trimită pe cineva pe platou cu scenariul în mână, ca să se asigure că, dacă acolo scrie „el este supărat“, iar eu sau altcineva zicem „el *e* supărat“, întreaga scenă să fie filmată din nou. Trebuia

să spunem replicile *exact așa cum erau scrise.* (Am poreclit-o „Șoimița“ pe asistenta de producție care se ocupa de fidelitatea replicilor rostite și, pe bune, chiar primise o sarcină tare nasoală – era obligată să facă ordine și disciplină printre niște actori talentați, care își dădeau duhul acolo.) Din păcate, se întâmpla să existe câte o dublă în care replica era spusă ușor diferit față de ce se indicase în scenariu, și tocmai dubla aia se dovedea a fi cea mai bună dintre toate, însă se folosea cea cu replica perfectă până la virgulă, nu *cea mai bună.*
Echipa formată din Aaron Sorkin – scenarist – și Tommy Schlamme – regizor – nu punea deloc accentul pe actori, fiindcă îi interesa mai mult să se spună textul așa cum era în scenariu, de parcă am fi jucat într-o piesă de Shakespeare. De fapt, chiar am auzit un coleg de platou zicând că *era* Shakespeare...
Plus că eu aveam o altă viziune asupra procesului de creație, eram obișnuit să dau idei, numai că Aaron nu accepta niciuna. Aveam și păreri despre evoluția personajului meu, însă nici ele nu erau binevenite. Problema e că nu am doar gura mare, ci și creier, iar creierul meu funcționează cel mai bine pe comedie. Sigur, Aaron Sorkin este un scenarist mult mai bun decât sunt eu, dar nici vorbă să fie mai amuzant decât mine (a vrut odată să fie amabil și mi-a zis că *Friends* a fost serialul lui preferat). În *Studio 60* jucam rolul unui scenarist de *comedii.* Credeam că am idei bune, idei nostime, dar Aaron le refuza din start. Era dreptul lui și nu-l împiedica nimeni să conducă filmările așa cum voia, însă m-a dezamăgit tare. (Și Tom Hanks mi-a zis că la fel s-a purtat și cu el.)
Probabil norocul meu a fost să aflu că nu folosea la absolut nimic faptul că apărusem într-un serial de succes. Primul episod din *Studio 60* a avut mare succes, cu treisprezece milioane de telespectatori și un rating de paisprezece, adică super bine. Și recenziile au fost pozitive. În *Variety* scria: „E greu ca *Studio 60 on the Sunset Strip* să nu te prindă. E un serial care îmbină dialogurile însuflețite și dorința de a aborda teme majore, având o distribuție fabuloasă.“ *Chicago Tribune* a mers chiar mai departe și mi-a trimis o scrisoare de „dragoste“, în care a scris: „*Studio 60* nu este doar un serial bun, ci are potențial să devină un clasic al micului ecran.“

Însă problema rămânea în picioare: *Studio 60* voia să fie un serial serios despre comedie și televiziunea de calitate, de parcă astea două ar fi fost la fel de importante ca politica mondială. Am citit de curând o cronică despre *Studio 60* pe site-ul „The Onion's AV Club vertical". Autorul ei, Nathan Rabin, care a scris-o la câțiva ani după difuzarea serialului, era de acord că episodul-pilot fusese ceva de-a dreptul impresionant.

„Alături de foarte mulți telespectatori, și eu am urmărit mult așteptatul episod-pilot în seara de 18 septembrie 2006, când a avut premiera. După ce s-a terminat, abia așteptam să văd ce urma să se mai întâmple. L-am reluat acum câteva luni, iar ceea ce m-a mișcat cel mai mult a fost că totul mi se părea atât de posibil. *Studio 60* putea să ajungă oriunde. Putea să aibă un succes epocal. Și ar fi făcut-o cu una dintre cele mai bune distribuții din istoria recentă. Când l-am văzut a doua oară, episodul-pilot de la *Studio 60* mi s-a părut că încă mai are potențial, cu toate că, din păcate, soarta lui a fost să nu ajungă până la capăt."

Dar Rabin mai subliniază și că serialul s-a luat prea în serios, ținând cont de faptul că ar fi trebuit să fie plin de gaguri, însă controlul absolut al lui Sorkin nu a permis nimănui să miște în front.

„Aroganța serialului s-a remarcat și prin faptul că Aaron Sorkin a scris scenariile tuturor episoadelor. Sigur, există o echipă de scenariști care primește oarece mulțumiri pe generic, dar, în ultimă instanță, *Studio 60* a fost creația unui singur om. Vocea lui Sorkin le acoperă pe toate celelalte… Însă, în felul lui straniu, serialul *Studio 60*, oricât de serios și de impresionant își dorește să pară, are destule momente încântătoare."

Vremurile se schimbaseră. Am intrat pe post chiar în momentul când televiziunea era în plină transformare. Începuseră să dispară orele fixe de difuzare. Nu mai știai când poți să vezi *Friends* sau *Viața la Casa Albă.* Oameni își înregistrau serialele preferate ca să le urmărească mai târziu, iar povestea asta a afectat ratingul, care a devenit astfel subiectul serialului nostru, altminteri destul de bun.

Pe la finalul primului – și unicului – sezon, telespectatorii păreau să-i dea

dreptate lui Robin, așa că eram urmăriți doar de patru milioane de oameni și doar cinci la sută dintre televizoare erau deschise când se difuza serialul.
Nu mai avea nicio șansă.
Însă pe mine nu m-a afectat prea tare nereușita asta – după cum am mai spus, știam că niciun serial de succes nu-mi putea umple golul din suflet. Și, oricum, acolo își făcuse loc altceva.
Relația fără obligații în care eram de doi ani se transformase în dragoste. Asta a fost una dintre cele mai „normale“ perioade din viața mea. Sigur, am mai călcat strâmb din când în când, luând câte două pastile de OxyContin, după care trebuia să fac o dezintoxicare de șase zile, însă relația devenise atât de puternică, încât simțeam nevoia acută de a-i spune:
— Cred că ar fi bine să nu ne mai amăgim singuri. Ne iubim.
Iar ea nu m-a contrazis. Și o iubeam, o iubeam enorm. Acestea fiind spuse, nu am mai discutat apoi despre chestiuni intime, mai ales pentru că amândoi lucram foarte mult. Evident că tot îmi mai era teamă să nu mă părăsească și, cine știe, poate că și ea se temea de același lucru.
Totuși, a venit și momentul ăla.
De Crăciun, plătisem o sumă mare de bani unui artist ca să ne picteze. Relația noastră se bazase mereu doar pe sex și pe mesaje – cel puțin, în primii patru ani – și aflasem de la business managerul meu că ne trimiseserăm cam 1 780 de mesaje pe telefon. Prin urmare, tabloul arăta cam așa: în colțul din dreapta, jos, stătea ea, cu un număr din *The New York Times* și o sticlă cu apă, așa cum făcea mereu, iar eu eram în colțul din stânga, jos, într-un tricou cu mâneci lungi și cu un alt tricou pe deasupra – așa cum port mai mereu –, cu o cutie de Red Bull într-o mână și citind un număr din *Sports Illustrated…* În tot acest timp, ne trimiteam SMS-uri. Pictorul desenase 1 780 de inimioare, câte una pentru fiecare SMS, și le lipise între ele ca să formeze o inimă uriașă. Niciodată nu mai cheltuisem atât de mulți bani pe un cadou. O iubeam pe femeia asta și voiam să știe că o iubesc.
Planul era să-i dau tabloul, apoi să-i pun întrebarea. Știi la ce întrebare mă refer, nu trebuie să-ți explic cum se face, mai ales pentru că… nu am pus-o. I-

am dat cadoul, iar ea a fost extrem de impresionată.
— Matty, of, inimioara mea… Ce-i faci tu inimioarei mele…
Era momentul. Nu trebuia decât să spun:
— Scumpo, te iubesc. Vrei să…
Dar n-am spus. Din nou mi s-au strecurat în inimă toate spaimele, ca un șarpe, ca șarpele de care mă temeam că o să mă înhațe în anul de dinainte s-o întâlnesc, când Îl văzusem pe Dumnezeu, deși nu reușisem să învăț prea multe de la El.
Așa că am reintrat imediat în pielea lui Chandler Bing.
— Hei, hei, hei, am exclamat eu, spre marea ei consternare, ia uită-te *la* asta!
A fost ultima oară când am folosit intonația aia cretină a lui Chandler.
Îmi ratasem șansa. Poate ea se așteptase la întrebarea aia, cine știe. Întârziasem câteva secunde, câteva secunde și o viață întreagă. Mă gândesc adesea că, dacă o ceream atunci de soție, acum am fi avut doi copii și o casă fără priveliște – poate –, fiindcă n-aș mai fi avut nevoie de asta – m-aș fi uitat la ea; la ea și la copii. În schimb, acum sunt un prost de cincizeci și trei de ani, care locuiește singur într-o casă mare și se uită de pe fereastră la apele agitate ale oceanului.
Nu am pus întrebarea. Eram prea speriat, prea distrus, prea tâmpit. Îi fusesem credincios întreaga perioadă, inclusiv ultimii doi ani, ani în care – nici acum nu înțeleg motivul – n-am mai vrut să fac sex cu ea, ani în care niciun fel de terapie de cuplu nu mi-ar fi putut explica de ce nu-i pusesem întrebarea aia afurisită și de ce acum o consideram cea mai bună tovarășă a mea. Camaradul meu. Cea mai bună prietenă. Și nu voiam să-mi pierd cea mai bună prietenă, așa că, timp de doi ani, am încercat să fac relația să funcționeze.
Atunci n-am înțeles de ce renunțasem la sex, dar acum știu: din cauza acelei frici insidioase, paralizante, care mi se strecura în suflet și care mă făcea să cred că, dacă ne-am fi apropiat mai mult, ar fi aflat cine sunt cu adevărat. Vezi tu, nu prea mă plăceam la vremea respectivă, plus că și diferența noastră de vârstă devenise o problemă. Ea voia mereu să iasă în oraș, iar eu tânjeam după o viață mai liniștită.
Însă au fost mai multe la mijloc. Era hotărâtă să-și urmeze cariera, iar asta

interfera destul de mult cu modul în care preferam să-mi trăiesc viața pe atunci – adică să nu fac mai nimic. Se poate spune că ieșisem la pensie, întrucât credeam sincer că nu o să mai lucrez vreodată. Eram inimaginabil de bogat, așa că toată ziua nu făceam decât să stau singur acasă și să joc jocuri video.

Dar acum… Ce ar fi trebuit să fac acum?

Să mă apuc de treabă. Am creat un serial de comedie, *Mr. Sunshine.* Sunt de acord cu teoria care susține că în viață contează călătoria, nu destinația, iar eu încă nu scrisesem nimic. Deci, așa am început. Crede-mă, este aproape imposibil să scrii despre ceea ce îți dorești cu adevărat să scrii. Sunt atât de mulți ăia care se amestecă în treburile tale – producători și alți scenariști care insistă să aibă un cuvânt de spus –, încât ideile inițiale au șansa să ajungă pe ecran doar dacă te numești Sorkin.

Mr. Sunshine îl are în centru pe personajul meu, un tip pe care-l cheamă Ben Donovan și care se ocupă de un teren de sport din San Diego. Rolul șefei mele este interpretat de Allison Janney. Unul dintre defectele principale ale lui Ben este incapacitatea lui de a fi disponibil pentru relații amoroase… Și chiar am reușit să introduc în generic o glumă pe care doar apropiații mei o înțeleg: casa mea de producție se numește „Anhedonia Productions“, iar în clipul publicitar este o caricatură cu mine, oftând de plictiseală într-un *montagnes russes*. Însă, în ciuda faptului că-mi pusesem tot sufletul în el, serialul a avut succes doar vreo două săptămâni, după care n-a mai vrut nimeni să-l urmărească.

Totuși, a fost o experiență valoroasă pentru mine, fiindcă am învățat cum să fac un serial de televiziune pornind de la zero. Poate părea ușor, dar este incredibil de greu – pentru mine, ca un curs de matematică sau ca o discuție adevărată, purtată cu alt om. M-am distrat, nu zic nu, dar a fost un maraton, iar eu sunt mai degrabă un sprinter. Și iată cum omul bogat, abstinent și atras de jocuri video s-a transformat rapid într-un om îngrozitor de ocupat, chestie deloc mișto. De fapt, am început aproape imediat să dau mai multă atenție serialului decât abstinenței și, în consecință, am recidivat din nou.

Am vrut să *Continui* și să fac alt serial (nu, nu, nu-i o greșeală de scriere, chiar

așa se numea: *Continuă – Go On*) despre un realizator radio de emisiuni sportive, care încearcă să-și revină după moartea soției sale. NBC a tot promovat serialul ăsta, ba chiar l-au și difuzat în timpul Jocurilor Olimpice din 2012, când premiera a fost urmărită de șaisprezece milioane de oameni. Dar o comedie despre terapia suferinței?! La ultimul episod, difuzat în aprilie 2013, abia dacă s-au mai uitat două milioane și jumătate de oameni. Din nou, a fost anulat un serial în care jucam rolul principal și care avusese mare succes la început. Neavând nimic de făcut și neavând pe nimeni de iubit, am recidivat încă o dată, însă m-am oprit repede și m-am internat într-un centru de dezintoxicare din Utah.

Acolo am făcut cunoștință cu un psihoterapeut, Burton, care semăna leit cu Yoda și care mi-a spus că îmi plăceau dramatismul și haosul pe care mi le aducea dependența de alcool și de droguri.

— Ce spui tu acolo? l-am întrebat. Chestia asta mi-a distrus viața. Mi-a răpit orice bucurie.

Psihoterapeutul ăla m-a enervat foarte tare.

Dar dacă avea dreptate?

INTERLUDIU

Buzunare

Mă aflam în camera mea dintr-un centru de tratament, la New York, fără să fi scăpat de dependența de opioide. Dezintoxicarea nu avusese niciun efect și tot organismul meu urla după droguri. I-am spus asta doctorului, i-am spus-o și terapeutului, dar, de fapt, nu trebuia să le zic nimic – se vedea cu ochiul liber care erau efectele sevrajului.

Însă ei nu au luat nicio măsură. Eram de-a dreptul disperat. Îmi era cumplit de rău. Venise vremea să iau eu taurul de coarne.

Am dat niște telefoane și am discutat cu niște oameni.

Regula de acolo era că, dacă plecai din clădire, trebuia să faci un test de urină imediat ce te întorceai. Așa că am ieșit, m-am dus la mașina care mă aștepta, am dat niște bani, am luat niște pastile, după care mașina a plecat. M-am întors în centrul de tratament și m-am dus direct la toaletă. Am făcut testul de urină, după care am înghițit trei pastile.

Minte de geniu, nu?

Nu te grăbi să mă lauzi.

Imediat ce pastilele și-au făcut efectul, iar eu am început să simt din nou cum prin vene îmi curgea un soi de miere caldă, am auzit un ciocănit în ușă.

Of, futu-i! Futu-i, futu-i, futu-i!

Au intrat terapeutul și una dintre asistente.

— Ne-a sunat cineva și ne-a informat că în afara clădirii a avut loc o vânzare de droguri, mi-a spus terapeutul. Trebuie să te percheziționăm.

Futu-i!

— Pe bune? am exclamat eu, prefăcându-mă mirat. N-o să găsiți nicio pastilă la mine. Sunt curat, am continuat, știind bine că aveau să găsească toate pastilele și că numai curat nu eram.

Normal că le-au găsit în buzunar (că doar eu le pusesem acolo). Le-au luat și m-au anunțat că o să se ocupe de problemă a doua zi, de dimineață, adică mai aveam încă patru ore în care să mă simt bine, după care dădeam de dracu'.

A doua zi, la zece dimineața, responsabilii acelui loc oribil s-au strâns laolaltă. Mesajul lor a fost unul simplu: pleci de aici.

— Adică mă dați afară? am zis eu. Nu-mi vine să cred! Ăsta-i un centru de dezintoxicare, da? Atunci de ce dracu' păreți așa surprinși că cineva s-a drogat aici? V-am zis că nu mă simt bine și n-ați făcut nimic în privința asta. Eu ce pula mea trebuia să fac? Și, pe bune, ștergeți-vă dracu' expresiile astea șocate de pe mutră. Sunt dependent de droguri, am luat niște droguri, asta facem noi, dependenții!

S-au dat niște telefoane și am fost expediat la un centru de dezintoxicare din Pennsylvania, de care nu mai auzisem niciodată.

M-au trimis acolo fără să mă întrebe nimic, fără să-mi ceară părerea. Parcă eram o bilă de biliard. Avantajul? Acolo era permis fumatul. Imediat după ce am ajuns, am fumat prima mea țigară după nouă luni de pauză. N-am cuvinte să-ți descriu ce gust minunat a avut.

Însă era și o mică problemă: pe atunci, eram obișnuit să iau câte șase miligrame de Ativan, iar aici nu-mi dădeau așa ceva. În mod normal, directorii de la centrul din New York ar fi trebuit să verifice asta, dar uite că nu au făcut-o.

Experiența, plus anii de discuții cu alți dependenți de tot felul de substanțe m-au făcut să ajung la concluzia că majoritatea acestor centre sunt de toată jena. Nu le interesează decât să profite de pe urma oamenilor bolnavi și să încaseze cecurile babane. Întregul sistem este corupt și complet dat peste cap.

Crede-mă pe cuvânt, sunt expert la capitolul ăsta. Am vărsat milioane de dolari în „sistem".

Banii m-au ajutat sau mi-au făcut rău? N-am cum să rămân fără bani doar cheltuindu-i pe droguri și alcool. Oare asta îmi îngreunează situația?

Mă bucur că nu o să aflăm niciodată.

8. ODISEEA

După *Friends*, după filme, după relația aia de șase ani, după suișuri și coborâșuri, coborâșuri și suișuri, după tot ce a fost, m-am pomenit într-o odisee care a durat următorii șase ani. Contrar aparențelor, nu eram un om bogat, care nu avea nimic de făcut. De fapt, eram mai ocupat ca oricând. Ba nu, eram un om care cădea de pe munte într-un râu învolburat, sperând să se poată agăța în ultima clipă de vreo stâncă, unde să-și găsească refugiul.
Între *Mr. Sunshine* și *Go On*, am fost la Cirque Lodge, în Sun Valley, Utah – dacă ții socoteala, ăsta a fost al treilea centru de dezintoxicare. Lodge se află la poalele muntelui Timpanogos. Nu sunt un mare iubitor de natură – îmi plac locurile liniștite și prefer oceanul sau măcar o priveliște la ocean –, însă zona aia era absolut superbă. Aerul era rarefiat, curat și tare. Peste tot erau curcani, care bolboroseau mereu (ba mai și zburau câteodată – cine ar fi crezut că ăștia zboară?!), și vulturi aurii, iar în unele zile vedeam și câte un elan trecând pe acolo, unul mare, care se mișca greoi (nu, nu, pe bune că *erau* elani acolo, nu aveam halucinații).
Pe lângă frumusețea peisajului, Cirque Lodge se lăuda și cu un personal foarte bine pregătit – chiar știau ce să facă oamenii ăia. Burton, terapeutul meu (despre care aș fi jurat că-i chiar Yoda dacă ar fi fost verde la față), m-a ajutat extrem de mult – atât cu problemele reale pe care le aveam atunci, cât și cu cele inventate, pe care le purtam în permanență cu mine. (Lui Burton i-am spus la un moment dat „te iubesc“, deși nu prea spun asta bărbaților.) Am ajuns acolo foarte speriat (cerință esențială când te internezi la dezintoxicare), dar și teribil de stânjenit, iar tonul blând și liniștitor al lui Burton m-a făcut să mă simt puțin mai bine.
„Descoperă, arată și elimină“ era deviza cea mai importantă de la Cirque, iar eu mă bucuram să cred că măcar ultima chestie puteam s-o fac – venise vremea să scap dracu’ de toate tâmpeniile alea, o dată pentru totdeauna. Devenisem deja expert în cei doisprezece pași ai programului de recuperare (și în toate celelalte lucruri care se fac la dezintoxicare), așa că, la Cirque, am petrecut multă vreme

ajutându-i pe începători și încercând să mă și distrez un pic. Am comandat o masă de ping-pong și chiar am inventat un joc în care trebuia să aruncăm o minge roșie de la unii la alții, entuziasmându-i și ținându-i ocupați cu orele pe colegii mei de suferință, fapt care m-a făcut să mă simt util. Îmi doream să dau și eu o mână de ajutor, mă pricepeam la asta.
Credeam că pe parcursul internării trebuia să fac ședințe aprofundate de psihoterapie, să mă reîntorc la copilărie și să retrăiesc toate suferințe vechi, toată singurătatea de atunci, ca să pot începe durerosul proces prin care aveam să mă eliberez de ele. Ideea era că, dacă reușeam să trec peste evenimentele traumatizante, nu aveam să mai simt nevoia să le ascund sub droguri și alcool. Însă Burton vedea altfel lucrurile. M-a acuzat că-mi plăcea dramatismul provocat de adicție și m-a întrebat cum de sunt în stare să mă distrez atât de bine fiind internat la Cirque Lodge, dar, în același timp, să fiu atât de tulburat de ce se petrecea în lumea de dincolo de zidurile centrului, în lumea reală. Întrebarea lui mi s-a părut jignitoare. Îmi place? Cum de putea Burton să vorbească despre anii mei de adicție și teroare, să vorbească despre faptul că îmi lipsea autocontrolul, să vorbească despre evidentele mele nenorociri, spunând că îmi place situația?
În „Săptămâna familiei și a prietenilor“, era normal ca oamenii internați acolo să-și invite apropiații în vizită, dar eu nu am făcut-o. Tata mă vizitase la Hazelden, mama, la Promises Malibu, iar prietena mea de atunci petrecuse nenumărate ore urmărindu-mă cum fac spume la gură în timpul dezintoxicării, înconjurat de o mulțime de asistente venite la domiciliu. Nu voiam să-i oblig să treacă din nou prin așa ceva. Era prea dureros, prea greu, prea nedrept. Voiam să le dau o pauză, măcar atât să fac și eu pentru ei. Singur mă băgasem în rahatul asta, singur trebuia să ies din el.
Însă, într-o zi din „Săptămâna familiei și a prietenilor“, m-am pomenit stând afară, singur, sperând să văd vreun elan sau vreun curcan care să dea din aripi pe o creangă. Era îngrozitor de frig, mult sub zero, dar tot simțeam nevoia să fumez, așa că m-am încotoșmănat bine și am ieșit… Pe când stăteam acolo, fumând un Marlboro, a început să ningă ușor, iar ninsoarea a așternut o liniște

profundă, de parcă universul îmi asculta cu răbdare mintea și inima.
Mă întreb ce o fi auzit.
M-am gândit la motivul pentru care nu voiam să mă viziteze nimeni acolo și mi-am dat seama de ceva, de ceva foarte important… De ce nu îmi implic prietenii și rudele în iadul ăsta, dar *pe mine* mă țin blocat aici*?*
Atunci mi-am dat seama că Burton avea dreptate – chiar îmi *plăcea* haosul.
Venise vremea să-mi iau și eu o pauză. În toată perioada aia lungă, drogurile nu-mi oferiseră ce-mi trebuia, însă revenisem iar și iar la ele, riscându-mi viața, ca să… Ca să ce? *Să fug?* De ce *anume* să fug? Cele mai rele lucruri de care trebuia să fug erau alcoolismul și dependența de droguri, așa că apelam la băutură și la droguri ca să o pot face… Vezi și tu cât de ilogic este. Nimic din ce făceam eu nu avea coerență. Eram destul de inteligent ca să pricep asta, dar să iau măsuri… Era ca un exercițiu de matematică pentru avansați, iar eu nu mă număram printre ei. Și dacă viața ta este în joc, schimbarea tot înfricoșătoare rămâne.
Dar bine măcar că am ajuns să-mi pun întrebările importante, chiar dacă răspunsurile nu-mi erau pe deplin clare. Știam în adâncul sufletului meu că viața era alcătuită din bucurii simple – să te joci cu o minge roșie sau să privești un elan care țopăie printr-o pădurice –, așa că trebuia să iau măsuri drastice, ca să scap de toate lucrurile care îmi făceau rău, cum ar fi furia față de părinții mei, faptul că fusesem „minor neînsoțit“ în urmă cu mulți ani, faptul că nu eram destul de bun pentru nimeni, faptul că îmi era groază să intru într-o relație, fiindcă îmi era groază de sfârșitul acelei relații.
Trebuia să mă împac cu faptul că tata ne părăsise atunci fiindcă și el era speriat, că mama era doar o copilă care încerca să-și dea toată silința să fie un părinte bun. Nu era vina ei că jobul ăla îi mânca atât de mult timp – nu era un serviciu cu program fix, chiar dacă avea un copil mic acasă. Atunci nu-mi dădusem seama de asta și uite unde am ajuns…
Trebuia să merg mai departe, trebuia să mă ridic și să înțeleg că lumea era imensă și că nu voia să-mi facă niciun rău. De fapt, nici nu-i păsa de mine. *Exista* și atât, la fel ca animalele, ca aerul rece, de munte. Lumea era imparțială,

frumoasă și avea să existe în continuare, chiar dacă eu trăiam sau muream.
De fapt, mă aflam într-o lume unde, în ciuda neutralității ei, reușisem totuși să ocup un loc important. Trebuia doar să fiu conștient de faptul că, după moarte, îmi doream ca serialul *Friends* să fie pomenit pe la coada realizărilor mele. Să-mi amintesc constant să mă port frumos cu oamenii, să înțeleg că întâlnirea cu ei este o experiență plăcută, nu una care să mă sperie, de parcă numai fricile mele ar fi contat. Trebuia să fiu amabil, să iubesc sincer, să fiu un bun ascultător, să dăruiesc fără să cer nimic în schimb. Să nu mai fiu un nenorocit fricos și să realizez că sunt capabil să îmi rezolv problemele pe măsură ce apar. Pentru că sunt puternic.
Ninsoarea s-a domolit în cele din urmă și, din lumina tot mai slabă a zilei, a apărut un elan. Era o femelă, iar pe fața lungă i se citea un calm imperturbabil, de parcă ar fi văzut cel puțin o dată tot ce era de văzut pe lume, așa că nimic nu putea s-o mai tulbure acum. *Trebuie să învăț asta de la ea,* mi-am spus. Doi pui țopăiau în urma ei, însuflețiți de energia pe care doar cei mici o au. S-au uitat toți trei la mine cum stăteam acolo, în lumina amurgului, după care s-au întors și au plecat.
Poate că asta era lecția pe care voia să mi-o transmită universul. Să-mi intre în cap că eu nu contam, nu în sens cosmic. Nu eram decât un alt om care se învârtea în cercuri infinite.
Și mi-a fost suficientă lecția asta. Mi-am stins țigara și m-am întors pentru o nouă partidă cu mingea roșie.
Am ieșit din Cirque Lodge slab, fericit și gata să cuceresc lumea, pregătit să-mi petrec toată viața alături de iubita mea. Însă ei – iubitei mele de atunci – nu-i plăcea prea mult noul Matty. Am avut impresia că nu-i convenea faptul că nu mai aveam atât de multă nevoie de ea. Posibil că toate problemele cu care mă confruntasem îi creaseră un sentiment de siguranță. *Tipul ăsta n-o să mă părăsească niciodată, fiindcă este prea absorbit de propriile probleme.* Și nu-i plăcea că eram mai bine, iar realitatea asta regretabilă a dus la declinul relației noastre. După ce ne-am străduit din răsputeri să o dregem, a trebuit să ne recunoaștem învinși și ne-am despărțit. A fost foarte trist. Era persoana la care

țineam cel mai mult, numai că nu a funcționat, iar despărțirea s-a dovedit a fi o decizie corectă, însă asta nu înseamnă că nu am suferit.

Și acum? Acum ce fac?

Am umplut golul lăsat de ea prin muncă de voluntariat și activism, însă am zburat mult prea aproape de soare[41] și mi-am pierdut și ultimele fărâme de inocență.

[41] Aluzie la mitul lui Icar, fiul lui Dedal, care, pentru a scăpa din labirintul creat de Minos, regele Cretei, și ajutat de tatăl său, care i-a confecționat niște aripi, se lasă fermecat de frumusețea zborului și se înalță prea aproape de soare. Zeul Helios, mânios pe faptul că oamenii au descoperit secretul zborului, topește cu căldura sa aripile lui Icar, care se prăbușește în apele Mării Egee (n. tr.).

În 2001 fusesem internat în centrul Promises din Malibu (imediat după Marina del Ray, unde aflasem despre Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi). Acolo am cunoscut un tip pe care-l chema Earl Hightower. Ținuse un curs la Promises și mi-a plăcut de cum l-am văzut. Era nostim și incredibil de bine informat cu privire la asociația AA. Printre persoanele de care avusese grijă se număraseră și câteva vedete, care acum o duceau foarte bine, așa că am crezut că el era salvarea mea și l-am rugat să aibă grijă de mine. (Zicea că nu mai pusese picătură de alcool în gură din 1980.) Am fost împreună la o cafea și atunci am recunoscut că una dintre temerile mele era că într-o bună zi o să-mi dea să citesc un scenariu. Iar el a spus:

— Păi, *există* un scenariu, dar nu ți-aș face așa ceva…

Astfel a început relația noastră. M-a îndrumat pe parcursul celor doisprezece pași, ba, uneori, chiar îl băteam eu la cap ca să mă pună să-i fac. Atât de disperat eram să îndeplinesc tot ce era în program și să nu mai beau, că îl sunam zilnic și-i ceream să-mi dea de lucru. Zicea că nimeni nu-l pisase atât de tare și, în următorii zece ani, a ajuns să joace un dublu rol – era protectorul meu, dar și cel mai bun prieten. Îl admiram nespus și făceam tot ce-mi spunea. Aveam același simț al umorului și uneori parcă *vorbeam* la fel. Am preferat să ignor faptul că era destul de cunoscut în lumea dezintoxicării, o lume în care toți ar trebui să-și păstreze anonimatul.

Însă cea mai mare greșeală a mea a fost că l-am ridicat pe un piedestal. Dacă aveam vreo problemă într-o relație, dacă aveam orice fel de problemă, pe el îl

sunam și el îmi dădea sfaturi foarte bune. Ajunsesem în faza în care, dacă mi-ar fi spus: „Îmi pare rău, Matthew, dar trebuie să te muți în Alaska și să stai în cap“, mi-aș fi rezervat imediat un bilet de avion spre Anchorage. Dacă mi-ar fi spus „În următoarele trei luni n-ai voie să mănânci decât bombonele M&M verzi“, poți să fii sigur că rahatul meu ar fi fost kaki.

Pe undeva, în adâncul sufletului, știam foarte bine că-i o idee proastă să-l transformi în protector pe cel mai bun prieten, însă Earl însemna totul pentru mine. Devenise tatăl meu, mentorul meu. Mă duceam peste tot ca să-l aud vorbind (era un orator extrem de amuzant și cu mare putere de convingere). Mergeam împreună la filme. Recidivam, iar el mă ajuta, găsindu-mi centre bune de tratament. Nu exagerez deloc dacă spun că probabil mi-a și salvat viața de câteva ori.

Apoi prietenia noastră s-a transformat într-o afacere. Da, chiar așa, am intrat în afaceri cu protectorul meu. O greșeală fatală.

Earl pusese bazele unei companii care urma să înființeze mai multe centre de reintegrare a foștilor alcoolici în zona Los Angelesului. Am băgat 500 000 de dolari în compania aia și mi-am transformat casa din Malibu într-un centru de reintegrare, pe care l-am numit „Perry House“. Pe parcurs, la cerința unui tip foarte tare, pe care-l chema West Huddleston și care era directorul National Association of Drog Court Professionals, m-am dus cu Earl de câteva ori la Washington, D.C., ca să ne întâlnim cu câțiva legislatori și să-i convingem de eficiența tribunalelor care să se ocupe doar de cazurile de infracțiuni asociate cu consumul de droguri. Aceste tribunale au scopul de a-i scoate de sub incidența legii pe toxicomanii nonviolenți, oferindu-le îngrijire și tratament, în loc de închisoare. În mai 2013, Gil Kerlikowske[42], la vremea respectivă „țarul drogurilor“ din administrația lui Obama, mi-a și înmânat un premiu, care se chema „Champion of Recovery“, din partea Office of National Drug Control Policy. Atunci am glumit cu ziaristul de la *Hollywood Reporter*, spunându-i că, „dacă aș fi fost arestat, acum aș fi stat într-o pușcărie cu un tatuaj pe moacă“.

[42] Gil Kerlikowske – consilier al lui Barack Obama, care se ocupa de politica în materie de droguri (n. tr.).

Totodată, în aceeași lună, am fost invitat să-i țin locul moderatorului emisiunii *Piers Morgan Live* și am discutat acolo cu Lisa Kudrow și cu Lauren Graham, dar am abordat și probleme asociate cu dependența de droguri și cu recuperarea. Încercam să aflu ce vreau să fac pe viitor și m-am simțit bine când am moderat emisiunea. Am început prin a spune că nu sunt Piers Morgan și că oricine își poate da seama de asta, fiindcă „nu vorbesc cu accent britanic și nici n-am un prenume foarte ascuțit[43]“, glumă care a făcut-o pe Lisa să râdă destul de tare. Și atunci m-am întrebat: *Să fie ăsta viitorul meu?* Ba chiar am spus că autobiografia mea va avea titlul: *Tot un puști sunt.*

[43] Joc de cuvinte, bazat pe pronunția Piers – *pierce*: „a străpunge, a perfora“ (n. tr.).

Ups!

În orice caz, acum eram moderator de talk-show și fost dependent de droguri premiat. Cum dracu' s-a întâmplat *asta*?

Și Earl ar fi trebuit să apară în *Piers Morgan* alături de mine, dar renunțase în ultima clipă. Mai târziu, am plecat împreună în Europa, ca să vorbim despre importanța înființării tribunalelor specializate în infracțiunile asociate cu consumul de droguri și am ajuns să discut această problemă într-o emisiune de noapte de la BBC (British Broadcasting Corporation), care se numea *Newsnight.* În studio erau moderatorul Jeremy Paxman, un tip arțăgos, renumit pentru că se purta urât cu invitații, baroneasa Meacher, la vremea respectivă președintă a grupului parlamentar neafiliat, care se ocupa de reforma legilor antidrog și care era de partea mea, plus un cretin pe nume Peter Hitchens. Nu-mi pot imagina cum este să ai un frate adorat de toată lumea, iar tu să fii idiotul detestat de toți, dar cred că Peter ar fi în stare să ne explice. Încă ne mai doare pierderea fratelui lui Peter, minunatul Christopher Hitchens, povestitor fără pereche, scriitor, polemist și un tip extrem de vesel, pe care toți îl plâng și acum, la mai bine de zece ani după moartea provocată de cancer. Din nefericire, fratele lui mai mic, Peter, continuă să ne țină predici despre lucruri pe care nu le cunoaște, amestecând ideologia de dreapta cu un soi de paternalism și superioritate morală.

Hitchens a venit la *Newsnight* ca să-și expună părerile bizare, conform cărora

consumul de droguri ar fi doar o dovadă a lipsei de principii morale („acum este la mare modă“, a rânjit el cu dispreț, „să respingi capacitatea omului de a-și lua viața în *propriile* mâini și să-i găsești și *scuze* pentru asta“ – vorbea ca o străMătușă nebună, care băuse prea multe păhărele cu sherry). Și mai ciudat este că apoi a „susținut“ că adicția nici măcar nu era ceva real. Aș vrea să cred că baroneasa și cu mine am reușit să-l punem la punct – nici n-a fost prea greu. Pe lângă faptul că am început prin a spune că mă așteptam să se poarte ca un om matur, dar nu a făcut-o, am reușit să atrag de mai multe ori atenția asupra faptului că American Medical Association stabilise încă din 1976 că adicția era o boală și că el rămăsese probabil ultimul om de pe fața pământului care nu era de acord cu acea apreciere. Normal că nu i-a plăcut ce i-am zis și, la sfârșitul emisiunii, atât Paxman, cât și baroneasa Meacher râdeau în hohote de vorbele prostești și imature ale lui Hitchens:
Hitchens: Dacă e adevărat ce zici, atunci cum se face că oamenii încetează să mai ia droguri?
Eu: Păi, Moș Crăciun…
Hitchens: Mda, ți se pare că ești foarte spiritual, numai că ăsta este un subiect extrem de serios, iar tu îl tratezi cu o frivolitate nemăsurată…
Ceea ce dovedea că nu știa nimic nici despre mine, nici despre subiectul în legătură cu care ne dădea lecții.
În tot acest timp, chiar dacă l-am făcut de râs pe Peter Hitchens – fiindcă o merita – și am pledat pentru înființarea tribunalelor specializate în întreaga Europă, Perry House avea mari probleme în SUA. Foarte puțini oameni se tratau acolo, pentru că era prea scump, așa că a trebuit să-mi reduc pierderile și să vând proprietatea.
Când am luat masa cu Earl, i-am cerut să-mi dea banii înapoi. Încă mai aștept să-i primesc. A vorbit despre tot felul de rahaturi, cum că îl tentează să se facă actor. Ceva nu era deloc în regulă, iar eu m-am speriat atât de tare de toată povestea asta, că… m-am dus acasă și m-am drogat. A fost vina mea și doar a mea, dar atunci mi-am pierdut pentru totdeauna inocența și încrederea în Earl Hightower.

În cele din urmă, Earl s-a mutat în Arizona fără ca măcar să mă anunțe, iar prietenia noastră s-a terminat. Ca urmare a legăturii strânse dintre noi, a propagandei făcute pentru tribunalele specializate în cazurile de infracțiuni asociate cu consumul de droguri și a înființării unui centru de reabilitare pentru persoanele dependente, eu am pierdut jumătate de milion de dolari, mi-am pierdut cel mai bun prieten și inocența pe care reușisem să mi-o păstrez în toți acei ani. Am suferit enorm.

De ani buni scriam pentru televiziune, dar întotdeauna împreună cu altcineva. A doua zi după dezastrul cu Hightower, mă simțeam foarte prost, foarte stânjenit. Atunci mi-am adus aminte ce mi-a spus odată un om înțelept: că, în asemenea momente, ar trebui să mă dedic creației. Așa că mi-am deschis laptopul și am început să scriu. Nu știam ce scriu. Doar că scriam. După un timp, mi-a devenit clar că urma să fie o piesă de teatru.

Aveam nevoie de așa ceva. Îmi coborâsem mult prea mult standardele și eram hotărât să îmi repar cumva greșelile, cât să reușesc să mă privesc din nou în oglindă fără să mă strivească rușinea.

Am fost supărat pe mine pentru ce s-a întâmplat la CBS cu *Un cuplu ciudat*. Îmi plăcuse foarte mult filmul făcut după piesa lui Neil Simon și îmi dorisem mereu să joc într-o variantă pentru televiziune. Mi s-a împlinit visul în 2013, când, în sfârșit, studiourile CBS dăduseră undă verde ideii mele. *Go On,* serialul în care am jucat înainte de *Un cuplu ciudat,* nu avusese deloc succes, dar eram mult mai optimist în privința acestuia. Tema de bază era genială, iar distribuția, extraordinară. Totul anunța o mare lovitură, însă eu eram iarăși în pragul depresiei, iar toate dependențele mele reveniseră în forță. Așadar, sunt extrem de jenat de comportamentul meu în *Un cuplu ciudat.* Pe lângă depresia aia oribilă, ajungeam mereu ultimul pe platou, eram tot timpul drogat și, în cele din urmă, unul dintre producători a decis că nu mai am niciun cuvânt de spus în privința serialului. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru cele întâmplate și aș dori să-i rog să mă ierte atât pe partenerii mei din distribuție, cât și pe toți ceilalți implicați în proiect.

Am lăsat în urmă și acel dezastru, iar acum mă ocupam de o piesă. Când sunt

tulburat, când nu mă simt deloc în largul meu, apelez de obicei la droguri ca să mă liniștesc. Dar acum nu mă mai drogam, deci așa ceva era exclus. Trebuia să găsesc altă modalitate ca să mă calmez. Am scris zece zile la rând, câte zece ore pe zi, până am terminat piesa. Și chiar era bună, cel puțin așa mi-au spus cei câțiva oameni în care am avut încredere să mi-o citească. Titlul era *The End of Longing* („Sfârșitul dorului") și, cu toate că durase doar zece zile ca să scriu prima variantă, am mai lucrat încă un an la ea, încercând să-i dau cea mai bună formă.

Mă inspirasem din – și, când zic „inspirasem", vreau să spun că încercasem să depășesc – *Sexual Perversity in Chicago*[44] și chiar am fost mulțumit de rezultat. Aș accepta oricând ca piesa mea să fie comparată cu minunăția cealaltă. Chiar am declarat pentru *Hollywood Reporter* că „există o prejudecată foarte răspândită, conform căreia oamenii nu se schimbă, dar eu îi văd zilnic schimbându-se, așa că am vrut să transmit acest mesaj, stârnind totodată râsul". Piesa începe cu patru prieteni care se află într-un bar și care încearcă să-și găsească perechea – personajul meu, Jack, este un narcisist care, culmea, este și alcoolic. Iar lucrurile se înrăutățesc pe parcurs.

[44] Piesă scrisă de David Mamet, în care este satirizată emanciparea sexuală din anii '60 (n. tr.).

Evident, nu m-am mulțumit doar să scriu o piesă – am insistat să fie pusă în scenă și să fiu distribuit în ea. După mai multe luni, *The End of Longing* a avut premiera în West End. Mi-a plăcut nespus să fiu deopotrivă dramaturgul și actorul din rolul principal, pentru că puteam să fac modificări când vedeam că ceva nu mergea. Și, cu toate că știam cât de tare o să mă supere să joc în fiecare seară scena în care sunt beat criță – care cu siguranță urma să aibă un mare impact emoțional asupra spectatorilor –, mai știam și că trebuia să le arăt tuturor cât de mult poate să decadă o persoană. Piesa s-a jucat în Playhouse Teater, într-o sală cu opt sute de locuri, iar biletele s-au epuizat aproape imediat. De fapt, am dărâmat toate recordurile de box-office de la teatrul ăla, deși am avut parte și de recenzii nasoale. Pentru acuratețe istorică, trebuie să spun aici că au fost șapte recenzii importante, dintre care șase au fost proaste. Criticilor londonezi nu le plăcea ideea că un actoraș de la Hollywood venise

peste ei cu o piesă. Însă a fost un mare succes, iar eu eram acum și dramaturg. Îmi plăcea la nebunie.
A fost o anumită persoană care nu a vrut să vină la piesa mea, cu toate că aproape am implorat-o.
Femeia cu care avusesem o relație timp de șase ani era acum într-o relație cu un britanic și stăteau împreună – jumătate de an în Londra, cealaltă jumătate în Los Angeles. Încă eram oarecum amici, luaserăm prânzul împreună de vreo câteva ori, ne mai trimiseserăm niște mesaje. Pentru că știam că era în Londra, o invitasem să-mi vadă piesa, dar ea mi-a răspuns prin SMS că era mult prea ocupată. „Ne vedem în America!“, mi-a scris. I-am răspuns că m-a mâhnit – că doar piesa se juca în orașul unde era, ce dracu'! –, iar după puțin timp am primit un e-mail prin care mă anunța că se căsătorește și nu mai are loc de prieteni în viața ei.
N-am răspuns niciodată la e-mailul ăla și nici c-am mai vorbit de atunci cu ea. Mi s-a părut incredibil de crudă modalitatea prin care a ales să mă informeze că se căsătorește. Eu nu aș face niciodată așa ceva, dar… în fine! În schimb, întotdeauna o să fiu în colțul din tabloul ei. Mă bucur că s-a căsătorit și că este fericită. Îi doresc tot binele din lume.
De la Londra, piesa a ajuns la New York. Nu a fost cine știe ce. În primul rând, pentru că a trebuit să „îndulcesc“ textul – pe britanici îi amuză limbajul mai deocheat, dar Broadway este Broadway, așa că a fost nevoie să-l mai înfrânez. Și nu doar limbajul – a trebuit să scot și o grămadă de glume. Prin urmare, piesa mea nu a fost nici bine primită, nici îndrăgită la New York, ba chiar *The New York Times* a făcut-o praf, zicând că este „artificială“ – nu mă întreba ce înseamnă. După toate reprezentațiile din New York, profitul meu a fost de 600 de dolari. Nu, nu, nu-i nicio greșeală de tipar. (Făcusem aproape de o mie de ori mai mult, dacă transformi în dolari lirele, șilingii și restul mărunțișului, pe toate spectacolele din Londra.) Bine măcar că în *Hollywood Reporter* a apărut un articol mai binevoitor: „Cel puțin, acum Perry demonstrează că i-a folosit la ceva experiența acumulată în serialele de comedie. Piesa este presărată cu multe replici amuzante (majoritatea rostite – așa cum era de așteptat – chiar de

autor)… Perry, fiind un expert în comedie, știe când este momentul potrivit pentru o glumă.“ Dar expresia „cel puțin“ m-a cam dat peste cap și imediat am realizat că *The End of Longing* nu avea să fie o piesă suficient de îndrăgită, încât să mă ajute să devin următorul David Mamet. Dar încă mai este timp!

INTERLUDIU

Centrul traumelor

Există așa ceva, există un Centru al Traumelor și, da, am fost în el și, da, eu am inventat numele ăsta.

Era în Florida – păi, unde altundeva să fie? –, unde am stat nouăzeci de zile, vorbind despre traumele din viața mea și retrăindu-le clipă cu clipă. Am făcut-o în ședințele de psihoterapie de grup, unde și ceilalți își împărtășeau suferințele, astfel încât, la finalul întâlnirii, toată lumea era ori în pragul leșinului, ori vomita, ori tremura incontrolabil. La un moment dat, mi s-a cerut să schițez traumele prin care am trecut, apoi am fost rugat să le arăt și celorlalți desenele. Când am arătat primul desen, au început dintr-odată să-mi tremure foarte tare degetele, apoi tot corpul, și n-am putut să mă opresc din tremurat treizeci și șase de zile. Parcă eram o capră care dăduse nas în nas cu un urs și care nu se putea opri din tremurat, deși cel de care se temea deja dispăruse.

La finalul ședinței de terapie, după ce ți-ai amintit trauma și ai retrăit-o, psihoterapeutul ar trebui să-ți „blocheze" din nou amintirile. Ideea e că trebuie să simți din nou ce ai simțit atunci, să te exteriorizezi și să înveți să treci peste în așa fel încât să nu te mai obsedeze și să nu te mai controleze ca în trecut.

A, da, și încă ceva: trebuie să plângi.

Pe mine nu m-au blocat prea bine și nici de plâns nu am plâns. Eram speriat. Mă simțeam ca în culise. A fi vedetă într-un centru de dezintoxicare nu-i tocmai cum crezi tu – toți cei de acolo au o groază de probleme, prin urmare, cui îi pasă că tu ești Matthew Perry? Mai târziu, în Pennsylvania, am fost într-un centru de recuperare unde mai erau încă șase oameni, toți trecuți de șaptezeci de ani, printre care și Debbie, adică blestemul vieții mele. Debbie era singura fumătoare din grup, așa că trebuia să mă întâlnesc mereu cu ea când ieșeam la câte o țigară. Iar pe Debbie o cam lăsase memoria:

— Stai puțin, ne cunoaștem de undeva? mă întreba ea mereu.

— Nu, Debbie, nu ne cunoaștem, dar am jucat mai de mult în serialul *Friends.*

Probabil de acolo mă știi.
— O! Îmi place la nebunie serialul ăla! exclama Debbie.
Debbie mai trăgea din țigară vreo cinci minute, după care se întorcea iarăși la mine.
— Deci, zici că am fost colegi la liceu?
— Nu, Debbie, repetam eu cu toată amabilitatea de care eram capabil. Ești cu douăzeci și șapte de ani mai mare decât mine. Probabil m-ai văzut în serialul *Friends…*
— O! Îmi place la nebunie serialul ăla! exclama încă o dată.
Și iarăși o luam de la început.

9. TREI NU SUNT O COMPANIE, TREI DISTRUG ORICE

Când un bărbat sau o femeie mă roagă să îl/o ajut să se lase de băutură, o fac cu dragă inimă și observ cum le reapare treptat o scânteie în ochi – pentru mine, lumina aia este Însuși Dumnezeu. Chiar dacă simt o conexiune cu El și Îi sunt veșnic recunoscător, în ciuda tuturor problemelor, îmi doresc uneori să-I spun (chiar Lui să-i spun, lui Dumnezeu) să se ducă dracu', pentru că mi-a pus atâtea bețe în roate.

Când nu mai iau droguri și nu mai beau, mă simt parcă învăluit de o lumină, una pe care o pot împărtăși cu disperatul care are nevoie de ajutor ca să nu mai consume. Este aceeași lumină care acoperă oceanul scăldat de soare, strălucirea de aur a apelor lui. Pentru mine, asta înseamnă Dumnezeu. (Plus că funcționează și noaptea, când apa este luminată de lună – ce vrei mai mult?! Mă fascinează enorm, fiindcă atunci redevin băiețelul de cinci ani care zboară singur cu avionul peste un continent întreg și care vede la un moment dat luminile Los Angelesului, încrezător că în curând va avea un părinte.)

Dar de ce îmi este atât de greu să mă abțin, din moment ce tovarășii mei de suferință o fac fără probleme? De ce am fost eu cel chinuit? De ce drumul meu a fost atât de plin de obstacole? De ce am dus o luptă atât de anevoioasă cu viața? De ce realitatea era un gust cu care te obișnuiai pe parcurs și de ce mie îmi era atât de greu să mă obișnuiesc cu el? Dar, când ajut un om să se lase de băut, sau ajut mii de oameni într-un weekend, la un centru de recuperare sau la un seminar, dispar toate aceste întrebări. Atunci, parcă aș sta sub o cascadă din Hawaii, iar apa aia minunată și caldă m-ar uda până la piele. Acolo este Dumnezeu. Trebuie să mă crezi, știu ce spun.

Nu sunt un sfânt – niciunul dintre noi nu este –, dar, odată ce ai ajuns în pragul morții și nu ai murit, ar trebui să te simți plin de recunoștință și de ușurare. Însă nici vorbă de așa ceva. În schimb, te uiți la drumul ăla greoi, care te conduce spre recuperare, și te apucă *toți dracii.* Și se mai întâmplă o chestie. Te obsedează întrebarea: *de ce tocmai eu am scăpat?* Ceilalți patru oameni

conectați la aparatul ECMO sunt morți. Sigur există un motiv.
O parte a răspunsului erau cele zece mii de ore petrecute la întrunirile AA și faptul că-i ajutam pe alții să renunțe la băutură. Astfel de acțiuni mă fac să mă simt incredibil de bine, îmi oferă chiar o rază din lumina aurie, pe care am văzut-o în bucătăria casei mele.
Însă, Doamne, trebuie să fie mai mult de atât. De ce tocmai *eu* am scăpat? Sunt pregătit. Arată-mi drumul, iar eu o să-l urmez. În *Amintiri la Stardust Hotel*, când Woody Allen pune exact aceeași întrebare unui extraterestru, acesta îi răspunde: „Spune niște glume mai amuzante." Dar n-are cum să fie asta. Oricum ar fi, sunt pregătit. Și caut zilnic răspunsul. Sunt un căutător. Îl caut pe Dumnezeu.
Totuși, viața mea amoroasă este o cu totul altă poveste. Am făcut mai multe greșeli în dragoste decât Elizabeth Taylor. Sunt un bărbat romantic, pasional. Întotdeauna am tânjit după dragoste. Există o dorință în mine pe care nu o pot explica exact.
După patruzeci de ani, regulile s-au schimbat. Avusesem parte de multe nopți de sex și mă cam săturasem de asta – acum îmi căutam o parteneră, o colegă de echipă, o femeie cu care să-mi împart viața. Plus că mi-au plăcut întotdeauna copiii. Probabil din cauză că aveam zece ani când s-a născut sora mea, Caitlin. Apoi a venit pe lume Emily, apoi Will și, la urmă, s-a născut și Madeline. Mi-a plăcut nespus de mult să mă joc cu ei, să am grijă de ei, să mă prostesc cu ei. Nu există sunet mai frumos pe lume decât râsul unui copil.
Așa că la patruzeci de ani îmi doream din tot sufletul o iubită, o persoană pe care să pot să mă bazez și care, la rândul ei, să se bazeze pe mine. Într-o seară, am ieșit cu niște prieteni să sărbătoresc – încă o dată! – un an de abstinență. Bunul, dragul și vechiul meu prieten, David Pressman, mi-a făcut cunoștință cu Laura, sora iubitei lui. Am fost împreună la un meci al echipei Dodgers, însă mie numai de baseball nu-mi păsa atunci. Nu mai existau nici stadionul, nici vânzătorii de hotdogi – toată lumea mea se redusese la un chip minunat, ascuns sub o șapcă de baseball. Am încercat să apelez la clasicul farmec Perry – aș fi făcut orice doar să mă bage în seamă –, însă era mult prea ocupată să facă

paradă de propria personalitate și de propriul simț al umorului. O lăsa rece că eu fusesem Chandler și, chiar dacă s-a purtat drăguț cu mine, am simțit că n-o interesam câtuși de puțin.
În drum spre casă, mi-am ținut un discurs moralizator.
— Da, știu că ești dezamăgit, dar mai sunt și alte fete pe lume care să te placă, Matty.
Nu m-am mai gândit la asta, dar nici nu am uitat-o pe Laura. Cu siguranță aveam să ne mai întâlnim cândva.
Și așa a fost.
De data asta, m-am dus cu același grup de prieteni să joc ping-pong la Standard Hotel, din centrul Los Angelesului. Nu pot să spun că eram la fel de bun ca Forrest Gump, dar mă pricepeam cât de cât – de fapt, dacă ai văzut ultimul episod din sezonul nouă al serialului *Friends*, știi că am reușit să-l bat pe Paul Rudd. Auzisem că probabil o să vină și Laura, așa că am jucat ping-pong cu un ochi la ușă.
Și, în sfârșit, iat-o! Parcă o tornadă o aruncase în club, atât de plină de energie era.
— Toți cei de aici ar trebui să se sinucidă! a exclamat Laura.
Și BUUUUM! Parcă am simțit cum mă lovește drept în față lipsa ei de interes față de mine. Însă acum eram pregătit. Așa a început o seară de înțepături, numai că nu foloseam cuțite, ci glume și ironii.
Cu ocazia aia am aflat că draga de ea făcea stand-up comedy și era scenaristă de televiziune. Încă de la bun început, mi-am dat seama că vom avea întotdeauna subiecte de conversație.
Prima întâlnire am avut-o de Revelion. Un prieten dădea o petrecere în pijamale, iar eu am invitat-o pe Laura să vină cu mine. După aceea, relația noastră a avut un parcurs foarte lent: ea era prudentă, iar eu eram dispus să-i fac pe plac și, curând, sentimentele dintre noi au devenit mai profunde. Totul bine și frumos… Dar stai! Ai uitat că în lumea mea nu există așa ceva?
Apare în scenă Rome. Eram abstinent de doi ani și îmi mergea nemaipomenit de bine în AA, eram sănătos, îi ajutam pe alții, scriam scenariul unui serial. Mă

simțeam extrem de bine și pusesem și ceva mușchi pe mine (și chiar *pusesem,* pentru că fusesem la sală). Mi s-a cerut să-mi spun povestea de viață într-o întrunire AA din West Hollywood, iar aici nu ți se permite să refuzi o astfel de cerere. Sala era plină de oameni, foarte mulți nu mai prinseseră locuri pe scaune și stăteau în picioare. (Cred că se aflase că urma să vorbesc eu.) Pe atunci, povestea mea nu era chiar atât de îngrozitoare ca în ultimii câțiva ani, așa că, pe lângă faptul că am putut să le relatez în detaliu toate încercările prin care trecusem, am reușit să le smulg și câteva hohote de râs. La un moment dat, m-am uitat spre bucătărie și am văzut o femeie care-și scosese capul prin gemuleț sau ce-o fi fost ăla. Se sprijinea în coate ca să mă vadă mai bine. Parcă era o păpușă superbă, din porțelan, incredibil de frumoasă. Dintr-odată, în sala aia mare nu au mai rămas decât doi oameni. Mărturia mea de la întrunirea Alcoolicilor Anonimi i-a fost adresată doar lui Rome și s-a transformat pe loc într-una dintre cele mai importante și complete făcute de mine vreodată – asta fiindcă îmi doream să mă cunoască așa cum sunt, să știe totul despre mine. Da, chiar voiam să știe absolut tot.

După aceea, când am ieșit la o țigară, am început să vorbim și să flirtăm.

— Deci, acum ce ai de gând să faci? m-a întrebat ea.

— Mă duc acasă, vreau să scriu. M-am făcut scriitor, cine ar fi crezut?

— Păi, știi, a zis Rome, eu sunt o muză nemaipomenită.

— Sunt convins, am spus, după care m-am întors și am plecat, frapat de femeia enigmatică.

Și, în drum spre casă, mi-am ținut din nou o predică.

Dar cum rămâne cu Laura? Da, minunata Laura, de care mă îndrăgostesc din ce în ce mai mult pe zi ce trece. Acum a apărut Rome. Ce să fac? Uită de Rome și vezi unde duce povestea asta cu Laura, care deocamdată merge atât de bine. Corect? Că așa ar proceda un om normal într-o astfel de situație.

Numai că Rome mă vrăjise deja.

În ciuda discuției purtate cu mine însumi, am făcut atunci o greșeală extrem de gravă, o greșeală fatală. Normal că nu știam asta la vremea respectivă – oare știe cineva că face o greșeală atunci când o face? Iar dacă am ști, nu le-am mai face?

Greșeala a fost una foarte bizară: am început să mă văd cu amândouă.
În niciun caz n-aș recomanda așa ceva nimănui și cu atât mai puțin cuiva ca mine.
Din moment ce nu hotărâsem nici cu Laura, nici cu Rome că eram într-o relație, m-am gândit că nu sunt chiar un nemernic, însă o mică parte din mine știa că fac ceva greșit, pentru că țineam la amândouă și, în ciuda aparențelor, chiar nu voiam să o rănesc pe vreuna dintre ele. Și nici pe mine. Prin urmare, mergeam cu Laura la meciurile de hochei ale echipei Kings, râdeam mult și ne distram de minune, cu toate că într-un mod oarecum mai cast. Idilele cu cele două femei avansau destul de lent, dar, până la urmă, amândouă și-au ridicat embargoul în privința sexului, iar acum eram complet implicat în relații amoroase cu două femei diferite în același timp. Era uluitor și total derutant – pe scurt, o nebunie.
Oare am spus că eram îndrăgostit până peste cap de amândouă? Nu credeam că se poate așa ceva. Ba mai mult, am intrat pe internet, am citit câteva articole și am aflat că, da, se poate întâmpla. Atunci am înțeles că ce simțeam pentru ele era cât se poate de adevărat. Apoi, Laura și cu mine am stabilit că suntem iubiți. Cu Rome n-am hotărât nimic, dar tot într-un rahat mare eram.
Ce să fac? Mă simțeam la fel de bine cu amândouă. Le iubeam. Povestea asta a durat șase luni, după care mi-a venit mintea la cap și am hotărât că trebuie să aleg una. Trebuia să pun capăt nebuniei și să mă decid. Rome era pasională, senzuală, nostimă, isteață, dar părea că avea un soi de fascinație față de moarte, iar chestia asta mă cam bulversa. Laura vorbea despre filme și despre lucruri mai plăcute, plus că alături de ea mă simțeam mai liniștit și mai în largul meu decât cu Rome.
Așa că am ales-o pe Laura.
Am purtat discuția aia cumplită cu Rome la telefon. La început, a fost calmă, după care s-a enervat teribil și a zbierat la mine două ore în parcarea de la Barney's Beanery, de pe Santa Monica Boulevard, când am încercat să-mi cer iertare. Nu cred că ai văzut vreodată o persoană mai furioasă decât a fost ea în ziua aia.

Deja mă cunoști și știi că nu mă descurc prea bine când mă apropii mai mult de cineva. Și exact asta am pățit cu Laura. Spaima își făcea din nou loc în sufletul meu. Ar fi fost o mare prostie să mă despart de Laura – avea tot ce-mi doream de la un om, iar ea era minunată. Relația *noastră* era minunată. Eram cei mai buni prieteni. Însă întocmai intimitatea mă speria. Știam că, dacă avea să mă cunoască mai bine, o să afle ce părere am eu cu adevărat despre mine însumi: că nu sunt suficient de bun pentru ea, că nu contez. Avea să-și dea seama de asta foarte curând și atunci avea să mă părăsească. Iar despărțirea m-ar fi distrus și nu mi-aș mai fi revenit niciodată.

Însă mai era o alternativă. Să rămânem împreună, dar să mă reapuc de droguri, încercând totodată să nu abuzez de ele. Drogurile m-ar fi apărat de frica pe care o simțeam și mi-ar fi permis să mă deschid mai mult în fața ei.

În cazul meu, drogurile au dus întotdeauna la haos. Cu toate astea, într-un mod complet inexplicabil, am ales să mă droghez încă o dată, ca să fac față relației cu Laura. La început, luam o singură pastilă pe zi. Inițial, a mers foarte bine, însă drogurile înving mereu. După șase luni, au început scandalurile și nu s-au mai oprit. Eram într-un hal fără de hal. Laura s-a despărțit de mine, iar eu a trebuit să apelez din nou la Suboxone și să mă internez într-un centru de recuperare. Și iarăși mă îngrozea gândul că aveam să mor. Rome continua să urle la mine ori de câte ori avea ocazia, iar Laura era supărată, tristă, îngrijorată și… nu mai era lângă mine.

Dar mai scria ceva în articolele alea despre cum e să iubești două persoane în același timp: că sfârșitul este mereu același. Le pierzi pe amândouă.

Așa că m-am întors în centrul de recuperare din Malibu, luând câte opt miligrame de Suboxone. Am spus în repetate rânduri că, deși reprezintă un blocant foarte puternic – cel mai bun –, e și incredibil de greu de lăsat. De fapt, ca să fiu sincer, îmi venea să mă sinucid în timpul sevrajului. Ba nu, nu zic bine – mă gândeam la sinucidere, dar știam că e doar un efect al medicamentului, deci, de fapt, nu voiam să mă sinucid, cred că te-ai prins. Tot ce trebuia să fac era să nu mă las pradă acestor gânduri, știind că aveam să mă simt mai bine la un moment dat, că nu aveam să-mi mai doresc să mor.

Ca să te dezobișnuiești de Suboxone, trebuie să scazi săptămânal doza cu câte un miligram, până ajungi la zero. Ți-e îngrozitor de rău în primele două zile, după care te acomodezi cu noua cantitate – în cazul ăsta, șapte miligrame –, și, imediat ce te stabilizezi, trebuie s-o scazi din nou. Gândurile de suicid apar abia când ajungi la două miligrame.

Prin urmare, când am ajuns la două miligrame, am făcut probabil cel mai egoist lucru din viața mea. Știam ce mă așteptа, eram înspăimântat și nu voiam să trec singur prin toate chinurile alea. Așa că am dat trei sute de dolari pe un buchet mare de flori, m-am dus cu mașina acasă la Laura și am implorat-o să mă primească înapoi. Am stat pe canapeaua din living și am discutat despre avantajele și dezavantajele unei posibile reluări a relației noastre. Împins de spaima mea cumplită, i-am spus că vreau să mă însor cu ea și, poate, chiar să facem un copil.

Atunci s-a petrecut ceva de-a dreptul incredibil. Cum stăteam noi acolo și vorbeam, am auzit cheia răsucindu-se în ușa de la intrare… Și a apărut Rome.

Cine a apărut?

Imposibil! De unde și până unde să locuiască femeile astea două în aceeași casă? Aș da orice să am o mașină a timpului, să mă întorc în momentul ăla și să le întreb: „Ce ziceți de o partidă de sex în trei?“ Însă atunci numai de glume nu-mi ardea. Rămăsesem cu gura căscată și nici că reușeam s-o închid la loc.

— Mă duc să ud florile, a spus Rome, după care s-a îndreptat spre scara din spate și a dispărut.

— Cred că trebuie să mă ocup de ea, a zis Laura, apoi m-a lăsat singur în living.

Când am înțeles că nu mai avea de gând să se întoarcă, mi-am luat cu mine cele două miligrame de Suboxone și m-am întors în Malibu.

Am aflat mai târziu că Rome și cu Laura se cunoscuseră la o întrunire AA, își dăduseră seama cine erau și deveniseră imediat apoi prietene de nedespărțit. După cum îți imaginezi, probabil că majoritatea discuțiilor lor erau despre cât de prost și de nesimțit fusesem cu ele.

N-am mai putut să rămân în Los Angeles, așa că m-am urcat într-un avion

privat și m-am dus la un centru de recuperare din Colorado, unde, chipurile, aveau să mă dezobișnuiască de Suboxone fără să mai am gânduri suicidare.
Ei, proastă decizie am luat. M-am tot gândit la suicid treizeci și șase de zile la rând, după care am luat un alt avion până în New York și am apărut în emisiunea lui Letterman, încercând din răsputeri să ascund faptul că abia mă mai puteam ține pe picioare și că aveam mintea vraiște.
Habar n-am cum, dar am reușit.
Șapte ani mai târziu, după ce deja aflasem o mulțime de lucruri despre mine, mi-am cerut scuze cu toată sinceritatea de la Rome și de la Laura. Amândouă m-au iertat. Poate n-o să-ți vină să crezi, dar acum suntem foarte buni prieteni. Laura s-a căsătorit cu un tip tare mișto, pe care îl cheamă Jordon, iar Rome trăiește cu un tip la fel de mișto, pe care-l cheamă Eric.
De curând, chiar am luat cina toți cinci la mine acasă și ne-am simțit minunat. Pe la zece seara, cele două cupluri și-au luat mașinile și au plecat. Am auzit sunetul tot mai stins al motoarelor în timp ce treceau prin canion, îndreptându-se spre oraș.
Stăteam afară și așteptam să simt ceva, orice, care pentru mine ar fi fost un semn de normalitate, însă din nou am auzit urletele coioților.
Ba nu, nu erau coioții. Urletele alea erau ale mele, pentru că rămăsesem singur, pentru că mă aștepta o altă noapte în care trebuia să-mi alung demonii, iar demonii câștigau mereu. Și am știut că pierdusem deja și lupta aia când m-am dus în dormitor să mă confrunt cu ei și să-mi implor iarăși somnul să vină.

INTERLUDIU

Violență la Hollywood

Nu sunt un om violent, însă de-a lungul timpului am fost și victimă, și călău. Cu niște ani în urmă, mi s-a aranjat o întâlnire cu Cameron Diaz, imediat după ce se despărțise de Justin Timberlake.

Pe atunci mergeam mult la sală și pusesem ceva mușchi pe brațe. M-am pregătit așa cum se cuvine pentru întâlnirea respectivă, adică m-am plimbat mult, cu mânecile suflecate până la umeri, ca să-mi bronzez bicepșii (ascultă-mă pe mine, bronzul îi face să pară și mai mari). Și, nu te mint, chiar am ieșit să mă bronzez pentru întâlnirea aia.

Trebuia să mergem împreună la o petrecere, dar, când m-a văzut, Cameron a împietrit pe loc – era clar că nu o interesam absolut deloc. Însă petrecerea a mers mai departe și, la un moment dat, ne-am apucat toți să jucăm un joc, parcă Pictionary se numea. În timp ce Cameron desena ceva care să fie ghicit de ceilalți, i-am zis o prostie la ureche, iar ea a exclamat: „Termină odată!“, și a vrut să-mi tragă una în umăr.

Asta a fost intenția, dar n-a nimerit umărul, așa că m-a pocnit drept în obraz.

— Faci mișto?! am țipat eu când am realizat că primisem un pumn în falcă de la Cameron Diaz și că bicepșii mei bronzați nu avuseseră niciun efect.

Asta s-a întâmplat în urmă cu vreo cincisprezece ani, dar probabil că o să mă sune. Tu ce zici?

Și a mai fost un incident.

În 2004, am luat avionul și m-am dus în Florida, la academia de tenis a lui Chris Evert, ca să iau parte la un eveniment caritabil, organizat de Chris Evert / Bank of America Pro-Celebrity Tennis Classic. Se adunaseră acolo toate celebritățile din Hollywood, însă, cel mai mult și mai mult, pe mine mă interesa Chevy Chase.

De foarte multă vreme, Chevy era unul dintre eroii mei. De fapt, îmi schimbase viața prin felul în care și-a interpretat rolul din filmul *Detectivul Fletch*. Într-o seară friguroasă, fusesem la un cinematograf din LA cu amicul

meu, Matt Ondre, ca să vedem avanpremiera filmului ăstuia și, de la un punct încolo, nici că ne-am mai putut opri din râs. Literalmente. Cred că Chevy a avut vreo trei sute de glume în filmul ăla și toate mi s-au părut incredibil de amuzante. Îmi amintesc și acum că, după ce am ieșit de la cinematograf, așteptând autobuzul ca să ne întoarcem acasă, m-am întors spre Matt și i-am zis pe un ton foarte serios: „Așa o să vorbesc și eu până o să mor." Zis și făcut. Din cauza asta, următoarea întâmplare este extrem de dureroasă, atât pentru Chevy, cât și pentru mine.

Mda, poate mai mult pentru Chevy.

În orice caz, la balul de caritate de dinainte de meciul de tenis, Chevy s-a apropiat de mine și mi-a spus:

— Să știi că sunt un mare fan al tău.

Incredibil.

— Dumnezeule mare, dar nu fac nimic altceva decât să fur de la tine! am exclamat eu.

Și a urmat o conversație foarte plăcută, presărată cu complimente din ambele părți.

Stabiliserăm să jucăm tenis în ziua următoare.

Sigur, acum trebuie să recunosc că eram puțin cam ruginit. Nu mai jucasem de ani buni, iar loviturile mele nu mai erau la fel de spectaculoase, deși încă aveam un serviciu incredibil de puternic – datorită vitezometrului, am aflat că mingea servită de mine se deplasa cu 179 de kilometri la oră. Singura problemă era că nu știam prea bine unde avea să ajungă. Chestie deloc importantă la un meci normal, dar jenantă în fața unui public format din două mii de oameni. Chiar și fostul președinte George H.W. Bush era în tribune…

Începe partida, cu mine la serviciu. Partenerul meu se afla în stânga, lângă fileu. Dincolo de fileu era Chevy, iar partenerul lui stătea pe linia de fund. În direcția aia ar fi trebuit să servesc eu. Arunc mingea în sus, îmi iau avânt, o lovesc cu racheta cât pot eu de tare și mă îngrozesc când văd că, în loc să ajungă la partenerul lui Chevy, mingea lovită de mine se duce în linie dreaptă spre Chevy Chase. Acesta se află chiar pe linia de primire, adică la exact 18

metri și 28 de centimetri de unde o servisem eu. Printr-o coincidență, aceeași distanță există și în baseball, între aruncător și a patra bază, așa că îți spun acum cu toată convingerea că, dacă mingea zbura cu 160 de kilometri pe oră, adică cu 44 de metri pe secundă, domnul Chase avea la dispoziție doar 0,412 secunde să se ferească de ea.

Dar domnul Chase nu s-a ferit.

Mai exact, testiculele lui nu s-au ferit – tocmai ce-i servisem în oușoare o minge cu o viteză demnă de marile campionate. Dacă pricepi ce vreau să zic.

Și uite ce s-a întâmplat dup-aia: Chevy s-a strâmbat într-un mod al naibii de comic, așa cum face și în *Detectivul Fletch,* când are de suportat un consult de prostată –, după care s-a prăbușit la pământ. (Nu uita ce am spus: totul s-a petrecut în fața a două mii de oameni.)

Partida a fost oprită, iar pe teren au intrat patru medici, care l-au pus pe o targă și l-au dus urgent la cel mai apropiat spital.

Dacă așa mă port cu eroii mei, atunci Michael Keaton și Steve Martin ar face bine să se ferească de mine.

Acestea fiind spuse, închei aici partea cu violențe.

10. MARELE LUCRU TERIBIL

Imaginează-ți asta: trebuie să te întorci într-un loc unde aproape că ai eșuat într-un mod lamentabil. Nu erai lucid, te bâlbâiai, luai decizii greșite. Acum te afli într-un hotel din New York și, cu toate că ai lângă tine nu unul, ci doi tipi care să te supravegheze, tot suni la room-service și spui în șoaptă, cu vocea tremurându-ți din cauza chinurilor pe care le implică dezintoxicarea:
— Vă rog, aduceți-mi o sticlă de vodcă și puneți-o în cadă. Da, în cadă. Ascundeți-o acolo.
Și, la sfârșitul zilei, te întorci în fututa aia de cameră de la hotel, bei toată sticla de vodcă și reușești într-un final să te simți bine cam trei ore, după care trebuie să recurgi la aceeași rezolvare și în ziua următoare. Tremuri din toate încheieturile și, când stai de vorbă cu cineva, încerci să te prefaci că n-ai cine știe ce probleme. Cu aceeași voce tremurătoare suni la hotel și le ceri să-ți facă din nou serviciul ăla cu sticla-de-vodcă-în-cadă.
Probabil că unui om „normal“ – cum vă zicem noi, dependenții, vouă, celor norocoși, care n-aveți boală pe alcool – i-ar veni greu să înțeleagă așa ceva. Uite, am să încerc să-ți explic cum stă treaba. Când bei o sticlă întreagă de vodcă, îți este al dracului de rău a doua zi. De regulă, te ajută să mai bei câteva pahare de dimineață, numai că eu jucam rolul principal într-un film foarte important, așa că nu-mi permiteam să beau la primele ore. În concluzie, îți este rău, tremuri și ai senzația că totul din tine vrea să iasă din corp. Și așa o duci toată ziua, adică paisprezece ore de muncă.
Singurul mod prin care poți să scapi de starea asta de rău este să bei exact aceeași cantitate (sau chiar puțin mai mult) și în seara următoare. „Atunci nu mai bea deloc“, ar zice un om normal, însă noi, alcoolicii, avem impresia că realmente o să înnebunim dacă nu bem – ca să nu mai spun că alcoolicul o să se simtă și mai rău și o *să arate* și mai rău dacă nu-și bea sticla aia.
— Dar cum rămâne cu filmul?
Filmul nu mai contează. Trebuie să beau.
— Ce-ar fi să iei o pauză, măcar în seara asta?

Imposibil.

Următoarea întrebare?

În fine, acum sunt în Dallas, iau metadonă, cocaină, Xanax și beau câte un litru de vodcă în fiecare zi și în fiecare zi mă duc la filmări, adorm pe scaun, mă trezesc ca să joc o scenă, mă împleticesc până pe platou, după care zbier literalmente la o cameră de filmat vreo două minute. Apoi mă întorc la scaunul meu și mai dorm puțin.

În acel moment al vieții mele, eram unul dintre cei mai cunoscuți oameni din lume, de fapt, chiar mă ardea focul celebrității. Prin urmare, nu îndrăznea nimeni să spună ceva despre comportamentul meu dezgustător. Producătorii voiau doar să termine filmul, să-mi treacă numele pe un afiș și să încaseze șaizeci de milioane. Iar *Friends…* Ei bine, la *Friends* situația era și mai nasoală – nimeni nu voia să distrugă mașinăria aia de făcut bani.

În timpul filmărilor la *Servicii complete pentru Sara,* mi-a trecut prin cap că poate m-ar ajuta niște Valium. Am chemat un doctor în apartamentul meu de la hotel ca să-mi dea niște pastile de la el. În noaptea de dinainte de vizita lui, băusem o sticlă de aproape doi litri de vodcă. Doctorul a intrat, s-a uitat în jur, a văzut sticla goală și m-a întrebat pe un ton speriat:

— Ai băut-o singur pe toată?

— Da, am spus. Pot să iau câte o pastilă de Valium la fiecare patru ore, nu la fiecare șase?

Atunci a făcut stânga-mprejur, a luat-o la goană pe scara în spirală a apartamentului și a țâșnit afară. Probabil că nu voia să fie găsit acolo dacă murea Matthew Perry.

M-am internat la dezintoxicare după ce mi-a spus Jamie Tarses că încep să mă sting, apoi m-am întors să termin filmul.

Cam așa am fost de-a lungul filmărilor la *Servicii complete pentru Sara.* O epavă. Mă simțeam îngrozitor de vinovat și mi-am cerut scuze de la toată lumea. Aș vrea să cred că m-am descurcat de minune în ultimele treisprezece zile de filmări, fiindcă toți au încercat să fie amabili cu mine, chiar s-au străduit, deși erau furioși la culme. Regizorul era nervos fiindcă-i distrusesem

filmul; Elizabeth Hurley, partenera mea, mai avea puțin și mă strângea de gât. Trebuia neapărat să-mi repar greșeala – așa te învață la Alcoolicii Anonimi. Prin urmare, mi-am reînregistrat replicile neclare din tot filmul – adică am făcut postsincron la întregul film – și pe chestia asta am stat zile în șir într-un studio. Mi se dădea semnalul, iar eu încercam să spun replica în așa fel încât cuvintele să se potrivească cu modul în care îmi mișcam buzele. Din întâmplare, mă pricep destul de bine la asta și măcar am reușit să scoatem bolboroselile din film. Apoi mi-am luat angajamentul să apar în presă cât mai mult posibil și să mă dau peste cap ca să îndrept lucrurile. Am fost pe copertele tuturor revistelor și în toate talk-show-urile.

Bineînțeles că filmul a fost un eșec. Am primit trei milioane și jumătate de dolari ca să joc în el, apoi am fost dat în judecată pentru întreruperea filmărilor, cu toate că fusese o problemă de sănătate. La mediere, m-a făcut praf o echipă de agenți de asigurări, așa că le-am scris un cec de 650 000 de dolari. Îmi aduc aminte că mi-am zis atunci: *Băi, frate, pe mine nu m-a învățat nimeni regulile vieții.* Eram un om de toată jena, egoist și narcisist. Numai despre mine trebuia să fie vorba, plus că la asta se adăuga și un convenabil complex de inferioritate – o combinație de-a dreptul catastrofală. Eu, eu și numai eu – doar asta mă interesa încă de la vârsta de zece ani, de când m-am uitat bine în jur și mi-am spus prima dată: *La naiba, fiecare pentru el!* A trebuit să mă gândesc doar la mine ca să pot funcționa cât de cât.

Însă Alcoolicii Anonimi te învață că nu așa se trăiește.

Unul dintre lucrurile pe care trebuie să le faci în programul lor de doisprezece pași este să-ți creezi un „inventar moral“ al propriei persoane (este al patrulea pas). Iei o foaie și treci acolo numele tuturor oamenilor pe care ești supărat și motivele supărării tale. (Eu am scris șaizeci și opt de nume – șaizeci și opt!) Apoi trebuie să scrii cum anume te-au afectat cuvintele/gesturile lor, după care citești cuiva tot ce ți-ai notat (ăsta este al cincilea pas).

Ce am învățat eu din metoda asta de lucru – sub îndrumarea și afecțiunea minunatului meu protector, căruia i-am citit lista – a fost că nu eram centrul universului și am simțit o mare ușurare când am aflat asta. Mai existau și alți

oameni cu probleme, probleme grave, care erau la fel de importanți ca mine. (Dacă acum clatini din cap, fă-o, n-ai decât. Ăla care n-a păcătuit să arunce primul cu piatra.)

Abstinența devenise cel mai important lucru din viața mea. Am învățat că, dacă există ceva – orice – pe care îl prețuiești mai mult decât abstinența, oricum o să-l pierzi dacă te reapuci de băut.

Într-o splendidă zi de primăvară, i-am citit protectorului meu lista într-un minunat centru de meditații din Los Angeles, care se numea Self-Realization Fellowship Lake Shrine. Locul ăsta incredibil de liniștit se află pe culmea unui deal, cu vedere la Oceanul Pacific – găsești acolo un lac, grădini, sanctuare și chiar un vas în care se află o mică parte din cenușa lui Mahatma Ghandi (doar în India mai există o fărâmă din cenușa lui).

După ce mi-am terminat de citit lista, am observat că în grădină se oficia o nuntă. I-am văzut pe cei doi logodnici cum radiau când se priveau, am văzut familiile lor îmbrăcate în haine de sărbătoare, am văzut surâsul preotului, nerăbdător să vorbească despre cum o să fie cei doi împreună la bine și la greu, până când moartea o să-i despartă. Eu nu fusesem împreună cu nimeni atât de multă vreme, pentru că dependența mi-a fost deopotrivă cel mai bun și cel mai rău prieten, pedeapsa și iubirea mea. Marele lucru teribil. În ziua aia, când stăteam pe culme și admiram priveliștea – evident că întotdeauna trebuie să fie o priveliște –, alături de tânăra pereche și de cenușa lui Ghandi, am simțit că mă trezesc la realitate, devenind dintr-odată conștient de faptul că nu mă aflam pe pământ doar ca să mă lupt cu dependențele mele și atât. M-am gândit că aș putea să-i ajut pe oameni, să le ofer dragostea mea, pentru că aveam de spus povestea decăderii mele, o poveste care chiar ar putea să-i ajute. Ajutorul oferit altora a devenit răspunsul pe care-l tot căutam.

Pe 19 iulie 2019, pe prima pagină din *The New York Times* erau publicate articole despre Donald Trump, despre procesul intentat împotriva lui de Stormy Daniels, despre o incendiere premeditată la un studio de desene animate din Kyoto, în urma căreia au existat și victime, și despre portoricanii care, după cum scria în titlu, „se săturaseră“.

Habar n-aveam despre toate astea și nu aveam să aflu nimic în următoarele două săptămâni: nici că El Chapo, traficantul mexican de droguri, fusese condamnat la închisoare pe viață, nici că un puști de nouăsprezece ani împușcase trei oameni (după care s-a sinucis) la un festival al usturoiului din Gilroy, California, nici că Boris Johnson devenise prim-ministrul Marii Britanii.

M-am trezit urlând din comă. Mama era lângă mine și am întrebat-o ce s-a întâmplat. Mi-a spus că îmi explodase colonul.

— E un miracol că încă mai ești în viață, a zis ea. E incredibil cât de rezistent ești! O să fii bine, dar trebuie să faci neapărat niște schimbări. Punga de colostomie o să ți-o scoată peste vreo nouă luni.

Iar eu mi-am zis: *Am o pungă de colostomie? Super! Cât de tare o să se excite gagicile când o s-o vadă!*

În schimb, am rostit cu voce tare:

— Mulțumesc frumos!

După care m-am întors pe o parte și realmente n-am mai vorbit și nu m-am mai mișcat timp de două săptămâni. Fusesem la un pas foarte mic de moarte, și totul doar din cauza mea. Acum eram conectat la cincizeci de aparate și trebuia să învăț din nou cum să merg.

Mă detestam. Fusesem atât de aproape să mă omor și îmi era mult prea greu să gestionez rușinea, singurătatea și regretele care mă copleșeau. Pur și simplu, am zăcut acolo, încercând să fac față situației, deși era îngrozitor. Răul fusese deja făcut. Îmi era frică de moarte, dar frica mea intra în contradicție cu acțiunile mele.

Se terminase. Opioidele au anulat *The Matthew Perry Show.*

Uneori reușeam să fiu vag atent la ce se întâmpla în rezerva mea, însă asta era tot. Nu luam parte la absolut nimic. M-au vizitat bunii mei prieteni Chris și Brian Murray. După vreo trei săptămâni, a venit să mă vadă și Maria, sora mea vitregă din partea tatei.

— Ești în stare să auzi ce ai pățit? m-a întrebat ea.

Am dat din cap (mă rog, am încercat, nu știu dacă mi-a și ieșit).

— După ce ți-a explodat colonul, te-au conectat la un aparat de respirație artificială, în care ai vomitat. Prin urmare, toată bila și celelalte chestii septice ți-au intrat în plămâni. Atunci te-au conectat la un aparat EMCO și ai reușit cumva să supraviețuiești. Ai stat paisprezece zile în comă.
După ce am aflat toate astea, cred că nu am mai vorbit încă o săptămână, pentru că mi-am dat seama că mi se adeverise cea mai mare temere: adică mi-o făcusem cu mâna mea. Însă exista și un avantaj: după paisprezece zile în comă, e foarte ușor să te lași de fumat.
Atât de mult timp am luat opioide, ba renunțând, ba apucându-mă iarăși, încât sufeream de o chestie care afectează mare parte din populația lumii. Opioidele îți provoacă constipație. Este ceva de-a dreptul poetic. Am fost atât de plin de rahat, încât era să mor.
Plus că aveam și o problemă nasoală la intestine.
Ultimul lucru pe care i l-am cerut lui Erin înainte să intru în comă și în timp ce mă zvârcoleam de Durere (da, e Durerea cu D mare), chiar cu o secundă înainte de a-mi pierde cunoștința, a fost: „Să nu mă lași singur.“ Nu voiam să mă lase singur în momentul ăla, însă ea, la fel ca restul prietenilor și rudelor mele, a ales să înțeleagă totul ad litteram. Așa că, vreme de cinci luni, Erin a lucrat în schimbul de noapte la acel spital.
Îmi amintesc adesea de perioada aia și mă simt extrem de recunoscător pentru că totul s-a petrecut înainte de COVID. Altfel, ar fi trebuit să stau cinci luni singur în rezerva aia. N-a fost cazul. Am fost înconjurat de iubirea lui Dumnezeu în formă umană, în carne și oase.
Acum, și eu, și mama am devenit specialiști în gestionarea situațiilor de criză. Întotdeauna mi-am dorit să-i pot spune că făcusem serialul ăla neimportant, care s-a chemat *Friends*, și toate celelalte seriale și filme în primul rând ca să-i atrag ei atenția. Cu toate acestea, tocmai ea nu s-a arătat prea încântată de *Friends.* Amintea de serial din când în când, dar nici vorbă să dea pe dinafară de mândrie în fața realizărilor fiului ei.
Însă în niciun caz nu cred că putea fi atât de mândră de mine pe cât îmi doream eu. Dacă ai de gând să-ți acuzi părinții pentru toate problemele cu care

te-ai confruntat în copilărie, trebuie neapărat să le recunoști meritele pentru ce a fost bun. Pentru *tot* ce a fost bun. N-aș fi putut niciodată să-l joc pe Chandler, dacă mama mea nu ar fi fost mama. N-aș fi putut niciodată să fac optzeci de milioane de dolari, dacă mama mea nu ar fi fost mama. Pentru că Chandler își ascundea suferința reală. Ei, ce alt personaj ar fi fost mai potrivit într-un sitcom?! Tot ce trebuia să facă era să ia orice la mișto, altfel ar fi fost obligat de context să vorbească despre problemele lui reale. În descrierea inițială, Chandler ar fi trebuit să fie un simplu „observator al vieților celorlalți", adică tipul ăla care, la finalul unei scene, ar spune o glumă sau ar face un comentariu despre ce tocmai s-a întâmplat, la fel ca Bufonul din *Regele Lear*, care spune adevărul când nu este niciun adevăr de spus. Însă toată lumea l-a îndrăgit atât de mult pe Chandler, încât a ajuns unul dintre personajele principale. Astfel, a reușit tot ce n-am reușit eu în viața reală – să mă căsătoresc, să am copii –, în fine, și alte chestii pe care nu prea pot să le explic la fel de bine ca el.

Ideea de bază este că mi-am abandonat mama la vârsta de cincisprezece ani, exact așa cum o abandonase și tatăl meu. Sigur, nu eram un copil cuminte și ușor de suportat, iar ea era pe atunci foarte tânără. Însă și-a dat mereu silința și a stat cu mine la spital în cele cinci luni de după comă.

Când îți explodează colonul din cauza supradozei de opioide, cel mai înțelept lucru pe care trebuie să-l faci este să NU mai ceri alte opioide ca să rezolvi situația… Dar, evident, eu am cerut.

Și mi le-au dat!

Eram cumplit de deprimat și voiam să mă simt mai bine. Că doar după asta am alergat mereu, nu? Plus că gaura aia din burta mea, în care încăpea o bilă de bowling, era o scuză extrem de potrivită. Deci, dacă încă ești în stare să mă urmărești, vezi și tu că am ajuns la un mic pas de moarte din cauza opioidelor, dar le-am cerut doctorilor să mă facă bine cu… opioide! Nu, nici măcar după evenimentul ăla catastrofal nu mă potolisem. Nu învățasem nimic. Încă mai voiam să iau așa ceva.

Când am ieșit din spital după treaba aia urâtă cu explozia colonului, arătam

destul de bine. Slăbisem mult, însă eram atât de paradit, încât nu mă puteau opera ca să-mi îndepărteze punga de colostomie decât peste vreo nouă luni. Așa că m-am întors în apartamentul meu și am mințit pe toată lumea în privința durerilor mele doar ca să fac rost de analgezice. De fapt, nu mă durea atât de tare. Ce simțeam eu era mai degrabă un fel de jenă, nu o durere adevărată. Însă doctorii m-au crezut și mi-au dat o grămadă de opioide. Și, firește, m-am reapucat de fumat.

Cam așa s-a desfășurat viața mea în perioada aia.

A, era să uit: punga de colostomie se spărgea întruna – cred că s-a spart de vreo cincizeci de ori –, așa că mă umpleam de rahat din cap și până în picioare. Stimați domni și stimate doamne care fabricați pungile de colostomie: puneți-vă mintea la contribuție și faceți unele care să nu se mai spargă, idioților! Ați râs când m-ați văzut în *Friends*? Dacă da, nu mă mai mânjiți cu rahat pe față.

Când o persoană dependentă ia o pastilă, se simte euforică, însă imediat apoi pastila aia își pierde efectul, pentru că organismul și-a dezvoltat deja un soi de toleranță la ea. Însă dependentul vrea să simtă în continuare euforia aia, așa că ia câte două pastile ca să recapete senzația pe care i-o oferise la început una singură.

După care nici două nu-i mai sunt suficiente. Ia câte trei.

Jucasem și eu jocul ăsta în trecut, până ajunsesem la cincizeci și cinci de pastile pe zi. (Uită-te la a doua jumătate a sezonului trei din *Friends.* Eram incredibil de plăpând, de uscat și de bolnav. Cu toții observaseră, însă nimeni nu a spus nimic.)

Spitalul UCLA îmi dădea opioide pentru falsa mea durere de burtă, dar aveam nevoie de mai multe, așa că am sunat un dealer. Problema era că locuiam la etajul patruzeci al blocului din Century City, ceea ce însemna că trebuia să găsesc o modalitate ca să cobor alea patruzeci de etaje, să-i dau tipului banii ascunși într-un pachet gol de țigări și să-mi primesc pastilele. Apoi trebuia să urc înapoi la etajul patruzeci, fără să mă vadă nimeni, să iau pastilele și să mă simt bine câteva ore.

Și încă ceva: trebuia să fac chestia asta în timp ce la mine în apartament se aflau

cel care trebuia să mă supravegheze, o infirmieră și Erin. Așa am aflat că nu mă pricep deloc să mă furișez – de patru ori am încercat și fix de patru ori am fost prins. Doctorii de la UCLA n-au părut prea încântați de ce făcusem și au hotărât să mă interneze din nou la dezintoxicare.

N-aveam încotro – deveneam dependent de orice mi-ar fi dat. Sigur, dacă le-aș fi spus: „Vedeți-vă de treabă, nu mă duc nicăieri", aș fi avut parte de un moment de triumf, dar n-aș mai fi primit niciun medicament și mi-ar fi fost extrem de rău. Plus că doctorii m-au pus și într-o situație destul de ciudată: eu trebuia să aleg unde anume voiam să stau închis câteva luni, deși singurele variante erau New York și Houston. Poate cineva mai calificat decât mine ar fi trebuit să ia decizia asta, nu crezi?! Dar eu, fiind incapabil să iau orice fel de decizie, am ales la întâmplare New Yorkul.

Când am ajuns la centrul de recuperare din New York, eram distrus, drogat și mă țineam cu mâinile de burtă, prefăcându-mă că am dureri insuportabile. Cu toate că locul ăla semăna cu o pușcărie, oamenii de acolo erau toți numai un zâmbet.

— De ce dracu' sunteți atât de *fericiți?* i-am întrebat eu.

(Recunosc, eram un pic cam morocănos.) Luam câte paisprezece miligrame de Ativan și șaizeci de miligrame de OxyContin. Aveam o pungă de colostomie. Am întrebat unde pot să fumez și mi s-a spus că la ei fumatul este interzis.

— Nu pot să stau aici, dacă n-am voie să fumez, am zis eu.

— Fumatul este interzis.

— Mda, am auzit de prima dată. După ce că trebuie să renunț la atâtea, acum vreți să-mi iau adio și de la țigări…

— O să-ți punem un plasture.

— Să nu vă mirați dacă o să-mi aprind fututul ăla de plasture și o să-l fumez, am spus.

S-a stabilit că aveau să mă țină pe Ativan, după care să mă treacă pe Suboxone, plus că m-au lăsat să și fumez pe durata dezintoxicării, însă nu în clădire. Adică mai aveam voie să fumez încă patru zile și gata. Când voiam s-o fac, trebuia să mă însoțească cineva din personalul centrului și să stea lângă mine cât trăgeam

eu din țigara aia.
Plăcut, nu?
Așa au trecut trei zile, după care am făcut cunoștință cu o asistentă foarte frumoasă și extrem de isteață. A avut grijă de mine, iar eu am flirtat cu ea așa cum se flirtează cu cineva care-ți schimbă punga de colostomie în mod regulat. Se apropia ziua de care mă temeam, ziua în care trebuia să renunț la fumat, așa că mi s-a permis să ies la o cafea cu superba asistentă. Îmi crescuse un pic moralul. Am făcut glume, am flirtat în stilul „suntem cu toții la dezintoxicare, așa că nu se poate întâmpla nimic", după care ne-am întors.
Când am ajuns înapoi la centru, asistenta mi-a spus:
— Te rog să faci ceva pentru mine.
— Fac orice, i-am răspuns eu.
— Vreau să nu mai încerci să te culci cu asistenta aia mișto.
La ea se refera.
Isuse.
— Credeam că nu-i nicio problemă dacă flirtăm, fiindcă amândoi știm că nu are unde să ducă, m-am bâlbâit eu.
În alea patru luni cât am stat acolo, n-am mai glumit niciodată cu ea. Și nici ea nu a mai cochetat cu mine, poate fiindcă mă văzuse de prea multe ori plin de rahat.
Am fost mutat în clădirea principală și am făcut cunoștință cu terapeuții Bruce, Wendy și nu mai știu cine, dar nu voiam să am nimic de-a face cu ei. Tot ce voiam era să fumez. Sau să vorbesc despre fumat. Sau să fumez în timp ce vorbesc despre fumat.
Parcă toți de acolo erau niște țigări uriașe.
Ieșeam rar din cameră. Punga de colostomie se spărgea întruna. Am sunat-o pe mama și am rugat-o să vină și să mă salveze. Mi-a spus că, dacă plecam de acolo, m-aș fi apucat iarăși de fumat, iar asta avea să îngreuneze operația care mă aștepta. Mi-am sunat psihoterapeuta și am implorat-o să mă scoată de acolo. Mi-a dat același răspuns ca mama.
Eram terminat, blocat cu totul în locul ăla.

S-a instalat panica. Punga de colostomie era plină. Nu mai luasem niciun medicament. Nu mai reușeam să mă apăr pe mine de mine însumi. Parcă eram un băiețel speriat de monștrii din întuneric. Și dacă *eu* eram monstrul ăla?
Am descoperit scara. Asistenta? Nu era pe nicăieri. Terapia? Dă-o dracului de terapie. M-am izbit cu capul de toți pereții ăia, la fel de tare cum obișnuia Jimmy Connors să lovească mingea de tenis, ca să o trimită pe linia de fund. Și cu efect. La fix.
Scara.
Atât de aproape de moarte sunt eu în fiecare zi.
Niciun strop de luciditate. Dacă mă pornesc, nu mai sunt în stare să mă opresc. Dacă mă pornesc, mă duc cu toată forța. Da, chiar așa, fiindcă am o toleranță mult prea mare pentru câte pastile și alcool bag în mine.
Povestea mea nu seamănă deloc cu cea a lui Amy Winehouse, pentru că ea a fost abstinentă o vreme, apoi a omorât-o primul pahar băut. În documentarul despre viața ei, zice o chestie care mi se aplică și mie. Tocmai ce primise un Grammy și i-a spus unui prieten: „Nu pot să mă bucur de premiu dacă nu sunt beată."
Celebritatea, banii, faptul că pot fi eu însumi, ei bine, nu pot să mă bucur de nimic din toate astea dacă nu sunt drogat sau beat. Și nici la dragoste nu pot să mă gândesc fără să-mi doresc să fiu drogat sau beat. Îmi lipsește conexiunea aia spirituală, care să mă protejeze de astfel de sentimente. Ăsta este motivul pentru care am devenit un căutător.
Prima oară când am luat cincizeci și cinci de pastile într-o singură zi, parcă eram personajul Betsy Mallum din serialul *Dopesick*, adică habar n-aveam ce se întâmplă. Nici prin cap nu-mi trecea că devenisem dependent. Sunt una dintre primele vedete care s-au internat la dezintoxicare, iar publicul a *aflat* despre asta. În 1997, jucam în cel mai îndrăgit serial din America, așa că, atunci când m-am dus la dezintoxicare, povestea asta a ajuns pe copertele tuturor revistelor. Însă tot nu știam cât de grave erau problemele mele. În *Dopesick,* Betsy Mallum face următorul pas, adică heroina, și atunci… *sayonara!* O și vezi în film cum surâde, își pierde cunoștința, apoi moare. Ei, zâmbetul ăla reprezintă

pentru mine sentimentul pe care mi-aș dori să-l am mereu. Probabil s-a simțit extrem de bine, însă asta a *omorât-o.* Întocmai căutarea momentului ăluia de fericire pură mă interesează și pe mine, însă fără partea cu moartea. Îmi doresc o conexiune, una mai puternică decât mine, fiindcă sunt convins că asta este unica modalitate prin care pot să mă salvez.

Nu vreau să mor. Mi-e frică de moarte.

Nici de droguri nu sunt în stare să-mi fac rost. La un moment dat, un tip mi-a făcut cunoștință cu un doctor corupt, la care mă duceam și mă plângeam de migrene – de fapt, cred că aveam deja vreo opt doctori care păreau convinși de migrenele mele închipuite –, dar tot trebuia să suport un RMN de patruzeci și cinci de minute ca să primesc medicamentele. Câteodată, când situația devenea critică, apelam la dealeri. Când a murit doctorul ăla, asistenta lui i-a preluat afacerea. Tipa avea toate pastilele care-mi trebuiau mie și locuia în Valley. Prin urmare, puteam să mă duc oricând la ea, însă eram mereu îngrozit.

— Intră! îmi zicea ea.

— Nu! strigam eu. O să ne aresteze pe amândoi. Ia banii și lasă-mă să plec.

După ceva vreme, a început să mă invite să prizez cocaină cu ea. Eu luam doar pastilele și, pentru că eram speriat ca dracu', înghițeam câte trei odată, mă urcam în mașină, apoi mă îndreptam cu viteză spre casă, unde aveam să scap de frică. Deci eram drogat, adică puteau să mă aresteze pe loc.

Mult mai târziu, când locuiam în Century City, încercam să găsesc tot felul de pretexte ca să cobor cele patruzeci de etaje și să-mi fac rost de droguri. Mă simțeam groaznic, distrus – cicatricea de pe burtă nu mi se închisese încă, eram singur în perioada pandemiei și, chiar dacă infirmiera pe care o angajasem îmi dădea pastile, nu mai aveau niciun efect. Așa că sunam la câte un dealer ca să-mi fac rost de mai mult Oxy. Astfel, aveam ceva în plus față de cele prescrise și puteam să le simt. Pastilele vândute ilegal costau cam 75 de dolari una, deci îi dădeam tipului care mi le aducea câte 3 000 de mai multe ori pe săptămână. Însă am fost prins de mai multe ori decât am reușit eu să mă strecor până jos, ca să fac schimbul. A cincea oară când m-au prins, doctorul de la UCLA, care se ocupa de cazul meu, mi-a spus că s-a săturat și m-a anunțat că nu o să mă

mai ajute. Nu pot să-l condamn – pastilele alea aveau fentanil și toți erau speriați că o să mor din cauza asta. (Când m-am internat în centrul de tratament, evident că testul pentru fentanil mi-a ieșit pozitiv.)
Boala asta e marele lucru teribil din viața mea. Dependența mi-a distrus aproape întreaga viață și nu-i de glumă cu ea. Mi-a distrus relațiile. M-a împiedicat să evoluez. Am un prieten care nu are deloc bani și care stă într-o locuință socială. N-a avut succes ca actor, s-a îmbolnăvit de diabet, nu lucrează și își face în permanență griji în privința banilor, dar tot mi-aș schimba viața cu a lui. De fapt, aș renunța la toți banii, la toată faima, la absolut tot, ca să locuiesc într-o locuință socială, și aș accepta să-mi fac griji mereu în privința banilor, doar ca să nu mai sufăr de boala asta, de dependența asta.
Și nu numai că am boala asta, dar e și într-o formă *foarte gravă.* În cea mai gravă formă. Simt că nu mai am scăpare, că o să mă ucidă (în fine, ceva tot o să fie). Odată, vorbind despre propria dependență, Robert Downey Jr. a spus: „Parcă aș avea în gură țeava unui pistol, iar eu stau cu degetul pe trăgaci, fiindcă îmi place gustul metalului.“ Știu cum e, îl înțeleg perfect. Chiar și în zilele bune, când sunt complet curat și privesc spre viitor, am pistolul ăla cu mine.
Din fericire, nu există suficiente opioide în lume care să-mi redea starea aia de euforie. Am dezvoltat o toleranță foarte, foarte, foarte mare. Ar trebui să se întâmple ceva nasol de tot ca să renunț la ele. Când făceam serialul *Mr. Sunshine,* eram incredibil de ocupat – îl scriam, jucam în el. Când veneam acasă, citeam scenariul unui alt scriitor și notam observațiile pe marginea paginilor. Lângă mine era o sticlă cu vodcă. Beam treisprezece, paisprezece pahare, dar pahare sănătoase, ca alea pe care ți le torni tu acasă, adică *triplu* față de cât primești în baruri. După al paisprezecelea pahar, nici măcar beat nu mai eram. Așa că m-am lăsat de băut.
Cred că acum am ajuns în același punct cu opioidele. Pur și simplu, nu mai au niciun efect. În Elveția, luam zilnic câte 1 800 de miligrame de opioide și nu simțeam nimic. Deci, ce-i de făcut? Să sun un dealer și să-i cumpăr *toată* marfa? Când mă gândesc la OxyContin, îmi apare în minte imaginea unei

pungi de colostomie pe care trebuie s-o port la nesfârșit. Ei bine, așa ceva n-aș suporta. De-asta mi se pare că-i destul de ușor să nu mă mai ating de opioide, fiindcă oricum nu mai au niciun efect. Și nu vreau să mă trezesc după o altă operație – am mai făcut încă paisprezece după prima – având atașată o pungă de colostomie pe viață.

A venit momentul să găsesc altă soluție. (După cum ți-am mai zis, următorul nivel este heroina, dar eu nu vreau să ajung până acolo.) Și, apropo, să știi că n-are nicio legătură cu tăria de caracter faptul că m-am lăsat și de băut și de opioide – pur și simplu, nu mai aveau niciun efect. Dacă ar veni chiar acum cineva la mine și mi-ar zice: „Poftim o sută de miligrame de Oxy“, eu i-aș răspunde: „Nu-i destul.“

Dar problema rămâne: nu pot să scap de *mine* indiferent unde mă duc. Port cu mine problemele, întunericul și toate celelalte rahaturi, în așa fel încât, de fiecare dată când ies de la dezintoxicare, fac o schimbare de decor și îmi cumpăr o casă nouă. Apoi locuiesc în ea.

Primul lucru pe care obișnuiam să-l fac atunci când mergeam să vizionez case – pentru mine, ăsta e un hobby – era să scotocesc prin dulăpioarele de medicamente ale proprietarilor, ca să văd dacă nu cumva aveau niște pastile pe care că le șterpelesc. Dar, hei, nu trebuie să fii nesimțit – iei doar o cantitate mică, altfel o să-și dea cu siguranță seama că cineva a umblat pe acolo. Deci, uite ce e de făcut: în primul rând, verifici data de pe flacon, ca nu cumva să se apropie de termenul de expirare. Dacă medicamentele sunt expirate *de multă vreme*, poți să iei mai multe, dar, dacă sunt în termen, iei doar două. Duminicile obișnuiam să vizionez vreo cinci case scoase la vânzare – asta făceam toată ziua.

La un moment dat, când luam câte cincizeci și cinci de pastile pe zi, mă trezeam de dimineața cu gândul că trebuia să-mi fac rost cumva de cantitatea asta. Era ca un job cu normă întreagă. Viața mea se rezuma la matematică. Am nevoie de opt pastile ca să mă întorc acasă. Stau acolo trei ore, deci mai am nevoie de încă patru pastile. Apoi mă duc la nu știu ce petrecere. Mai am nevoie de încă șapte… Iar astea sunt doar ca să mă mențin cât de cât în formă,

să nu-mi fie rău, să evit inevitabilul – adică dezintoxicarea.
Îmi imaginez cum vin acasă proprietarii caselor ălora și, la un moment dat, deschid dulăpiorul de medicamente.
— Oare Chandler a… Nu, nu *Chandler.* Cu siguranță nu Chandler *Bing!*
Acum, în loc să mai vizionez case scoase la vânzare, îmi construiesc una. Am început proiectul ăsta pentru că, în urmă cu optsprezece luni, nu eram în stare să duc o propoziție până la capăt. N-aveam pic de energie în mine, eram într-o situație groaznică. Veneau tot felul de doctori să mă vadă, venea mama, toată lumea venea ca să aibă grijă de mine, fiindcă nu mai puteam să vorbesc. Mă simțeam la capătul puterilor și trebuia să fac ceva.
Aveam apartamentul ăla de douăzeci de milioane din Century City, în care mă drogam, mă uitam la televizor și făceam sex cu o fată pe care o cunoșteam doar de câteva luni.
Într-o seară, eu zăceam inconștient, ea zăcea inconștientă și, când ne-am trezit, i-am văzut lângă pat pe mama și pe Keith Morrison. Atunci m-am întrebat: *Apar cumva într-un episod din* Dateline*? Și, dacă* da, *atunci ce caută* mama *în el?*
Mama s-a uitat la prietena mea și i-a zis:
— Cred că e timpul să pleci.
Chestia asta mi-a salvat viața.
Și tata mi-a salvat viața de mai multe ori.
Când m-a ajutat să mă internez la Marina del Rey (după ce-mi spusese Jamie Tarses că mă stingeam în fața ei), îmi era îngrozitor de teamă că nu o să mă mai distrez niciodată. După vreo trei săptămâni, i-am sunat pe Marta Kauffman și pe David Crane ca să le spun că eram curat și că mă puteam întoarce să filmez *Friends.*
— Și când ai de gând să te întorci? m-au întrebat ei. Avem nevoie de tine. E foarte mult de muncă. Trebuie să începem în două săptămâni, dacă vrem să terminăm la timp.
Însă mie încă îmi era foarte rău. După ce a auzit discuția noastră, tata i-a sunat pe Marta și pe David.
— Dacă o să continuați să vă purtați așa cu el, a zis tata, să știți că o să-l retrag

din serialul vostru.
Mă simțeam extrem de recunoscător pentru că era tatăl meu și pentru că se purta ca atare, dar nu voiam să fac probleme nimănui. Oamenii ăia aveau o treabă de dus la bun sfârșit. Lucrau la cel mai de succes serial, în care două dintre personajele principale trebuiau să se căsătorească. Nu puteam să dispar pur și simplu. Voiam să iasă totul bine. Prin urmare, am fost transferat din centrul din Marina del Rey în centrul Promises, din Malibu, unde mi s-a spus că trebuia să stau mai mult de douăzeci și opt de zile – era nevoie de *luni* bune ca să mă vindec.
Două săptămâni mai târziu, un tip din Malibu m-a dus la studioul unde se filma serialul *Friends.* Cum am ajuns acolo, Jen Aniston mi-a spus:
— Sunt tare *supărată* pe tine.
— Scumpo, *nu* ai mai fi supărată, dacă ai ști prin ce-am trecut.
Apoi ne-am îmbrățișat, iar eu m-am apucat de treabă. M-am căsătorit cu Monica, după care am fost dus înapoi la centrul de tratament într-o camionetă condusă de cineva treaz – a fost punctul culminant al rolului meu din *Friends*, apogeul carierei mele, fiindcă tocmai filmasem o scenă celebră într-un serial și mai celebru și uite așa mă întorsesem eu la casa mea de atunci.
Și, ca să știi, în seara aia n-am prins numai verde pe Sunset.
Nu fac față niciunei relații, pentru că încerc să mă agăț de partenera mea, speriat că o să mă părăsească la un moment dat. Da. Iar spaima aia nici măcar nu este reală, fiindcă în cei cincizeci și trei de ani ai mei, în care am fost cu multe femei minunate, una singură m-a părăsit, iar asta s-a întâmplat în urmă cu niște ani buni. Probabil te gândești că ar trebui să conteze mai puțin decât faptul că eu am părăsit mult mai multe femei… Însă ea era totul pentru mine, deși acum înțeleg ce s-a întâmplat: avea doar douăzeci și cinci de ani și nu voia decât să se distreze. Am fost împreună doar câteva luni, dar în tot timpul ăsta eu lăsasem garda jos. Eram hotărât să îi arăt cine sunt cu adevărat.
Și atunci mi-a dat papucii.
Sigur, nu-mi promisese nimic. Plus că obișnuiam să beau foarte, foarte mult, așa că nu o condamn.

Am întâlnit-o la citirea unei piese în urmă cu vreo doi ani – ea juca rolul soției mele.
— Ce mai faci? m-a întrebat ea înainte să începem, iar eu m-am prefăcut că o duceam excelent, când, de fapt, eram în iad.
Pleacă de acolo, nu intra în vorbă, mi-am zis în gând, *nu trebuie decât să te prefaci că totul este OK.*
— Eu și cu soțul meu avem doi copii, a continuat ea. Și ne merge bine. Tu ai vreo parteneră?
— Nu, am răspuns. Încă o mai caut.
Îmi pare rău pentru ce am spus, fiindcă părea că tot căutam de când mă părăsise ea. Însă e adevărul gol-goluț. Încă o mai caut.
Apoi s-a încheiat lectura piesei, ea nu mai era soția mea, așa că am plecat dracu' de acolo cât am putut de repede. Nu se schimbase deloc.
Acum cred în Dumnezeu, dar credința asta pare adesea, nu știu cum să zic, *blocată.* Pe de altă parte, orice aș putea să simt este blocat de medicamentele pe care le iau.
Dar acum îmi pun următoarea întrebare: oare îmi blochez conexiunea cu divinitatea pentru că iau Suboxone?
Una dintre problemele mele importante, totodată motivul pentru care am făcut atât de multe eforturi ca să devin abstinent de-a lungul acestor ani, este faptul că niciodată nu m-am complăcut prea mult în starea de rău, ca astfel să ajung la o conexiune spirituală. Așa că mă vindec singur cu pastile și alcool, înainte ca Dumnezeu să sară și să mă *repare.*
De curând, am participat la un curs despre arta respirației. Jumătate de oră trebuie să inspiri într-un mod foarte profund și neplăcut. Plângi, ai halucinații și parcă ești drogat. Pentru mine, e ca și cum m-aș droga pe gratis, ceea ce e foarte tare. Însă Suboxone îți blochează chiar și senzația *asta…* Jumătate dintre doctorii cu care discut spun că ar trebui să mai iau Suboxone cel puțin un an sau, cel mai probabil, tot restul vieții. Alți doctori sunt de părere că nu am cum să spun că sunt curat, atât timp cât îl iau. (Oricum îmi este cumplit de greu să mă las de el, ceea ce-i absurd, pentru că, teoretic, medicamentul ăsta te ajută să

scapi de *alte* medicamente. Nu de mult, mi s-a făcut o perfuzie cu Suboxone, însă doza era cu 0,5 mai mică decât ar fi trebuit, așa că mi s-a făcut atât de rău și m-am speriat atât de tare, încât mi-am mărit-o eu singur. Te simți îngrozitor când nu mai iei chestia asta.)

Când iei heroină, drogul îți stimulează receptorii opioizi și te simți amețit și euforic, după care senzația trece, receptorii opioizi nu mai sunt stimulați, iar tu stai treaz o vreme. A doua zi, poate că îți stimulezi din nou receptorii ăia și ești iar drogat. Însă Suboxone funcționează altfel, se înfășoară în jurul receptorului și nu mai pleacă de acolo, ceea ce înseamnă că ți-l distruge în permanență, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână.

Prin urmare, una dintre teoriile mele în ceea ce privește goana după *fericire* este că mi-am defectat receptorii. Dopamina îmi este înlocuită de Suboxone. Dopamina acționează atunci când te bucură ceva, cum ar fi un apus de soare, o lovitură bună într-o partidă de tenis, un cântec care-ți place mult, dar sunt destul de sigur că receptorii mei opioizi sunt afectați rău, probabil iremediabil. Din cauza asta sunt mai mereu apatic.

La fel ca în cazul pancreatitei, mă gândesc că, dacă mi-aș lăsa în pace receptorii ăștia opioizi o perioadă mai lungă, s-ar repara singuri și aș putea fi din nou fericit.

Dintre toate locurile din lume, eu L-am văzut pe Dumnezeu în bucătăria mea, așadar, știu că există ceva mai puternic decât mine. (Din cauza asta nu pot să fiu agent secret.) Înțeleg că dragostea și acceptarea sunt omniprezente, ceea ce înseamnă că totul o să fie OK. Știu că atunci când mori se întâmplă ceva – ajungi într-un loc minunat.

Alcoolicii și dependenții de droguri beau doar pentru că vor să se simtă mai bine. Asta se aplică și în cazul meu: tot ce mi-am dorit a fost să mă simt bine, așa că beam două pahare și totul se rezolva de la sine. Însă, pe măsură ce boala avansează, ca să te simți din nou bine ai nevoie de mai multe pahare, și mai multe, și mai multe, și mai multe, și din ce în ce mai multe. Dacă începi membrana abstinenței, își face apariția alcoolismul, care-ți zice: „Hei, mă mai ții minte? Ce mă bucur să te revăd. Haide, dă-mi la fel de mult ca data trecută

dacă nu vrei să te omor sau să-ți iau mințile!“ Și atunci intră în scenă și obsesia din capul meu. Nu mă gândesc decât la cât de mult aș vrea să mă simt bine, plus că apare și o senzație de sete teribilă, dar, în schimb, nu rămân decât cu o vânătaie care se tot mărește și care nu se mai vindecă niciodată. Niciun alcoolic de pe lumea asta nu se poate opri din băut, pentru ca apoi să mai guste câte un păhărel pe la petreceri și să nu pățească nimic. Atunci, boala nu face decât să continue de unde a rămas.

În Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi scrie că alcoolul este viclean, imposibil de înțeles și puternic… Eu aș spune că este și *răbdător*. Imediat ce ridici mâna și mărturisești: „Am o problemă“, el zice: „Păi, dacă ești atât *de prost,* încât să recunoști asta, eu o să plec puțin…“ După care rămân la dezalcoolizare trei luni și îmi spun: *O să beau când ies de aici, pot să mai stau pe uscat încă nouă zile.* Alcoolismul bate din degete răbdător. Se mai spune că, atunci când te afli într-o întrunire a Alcoolicilor Anonimi, boala ta face flotări în fața clădirii, așteptându-te să pleci de acolo.

De câteva ori, am fost în pragul morții și, cu cât ajungi mai jos (după moarte nu mai e nimic, ca să știi și tu), cu atât mai mulți oameni ajuți. Prin urmare, când îmi merge foarte bine, ajut o grămadă de persoane, primesc o mulțime de telefoane de la persoane care mă roagă să le îndrum pe calea cea bună. Între 2001 și 2003, am avut parte de doi dintre cei mai fericiți ani ai mei – îi ajutam pe cei din jurul meu, nu beam, nu mă drogam, eram puternic.

Mai există și alte efecte secundare pozitive ale abstinenței.

Eram singur, așa că m-am dus prin cluburi, dar nu am simțit nevoia să beau – miracol! Și, crede-mă, nimeni nu se bucură de mai multă atenție într-un club, la ora două dimineața, decât un bărbat complet treaz, care-i zice unei femei: „Bună, ce mai faci?“ Nu cred că a existat o altă perioadă din viața mea în care să fi făcut mai mult sex decât în acei doi ani.

Însă boala are răbdare. Treptat, începi să nu te mai duci chiar la toate întrunirile. *Doar nu se așteaptă să vin la aia de vineri seara!* Apoi gândești din ce în ce mai des așa, iar alcoolismul, misterios, puternic, viclean și răbdător, pornește pe urmele tale. Dintr-odată, nu te mai duci la nicio întrunire. Te

convingi singur că ai înțeles tot. *Nu mai am nevoie de asta. Știu ce am de făcut.*
Noi, alcoolicii, nu suntem oameni răi. Încercăm doar să ne simțim mai bine, fiindcă suferim îngrozitor din cauza bolii ăsteia. Când mă simt rău, îmi spun: *Dă-mi ceva ca să mă simt mai bine.* Simplu. Îmi doresc în continuare să beau și să iau droguri, însă nu o mai fac, fiindcă îmi este frică de consecințe. Sunt conștient de faptul că mă aflu în faza în care m-ar putea omorî.
De curând, mama mi-a spus că este mândră de mine. Scrisesem scenariul unui film și, după ce l-a citit, mi-a spus ce așteptasem toată viața să aud.
Când i-am mărturisit asta, m-a întrebat:
— Dar despre puțină iertare ce zici?
— Te iert, am spus eu. Sincer, te *iert.*
Mă întreb dacă și ea poate să mă ierte pentru toate necazurile pe care i le-am făcut.
Dacă un egoist așa puturos ca mine e capabil să se schimbe, înseamnă că oricine poate s-o facă. Niciun secret nu devine mai nasol dacă este mărturisit.
În momentul ăsta al vieții mele, mă simt plin de recunoștință, fiindcă, în mod normal, ar trebui să fiu mort, dar uite că nu sunt. Cu siguranță, există un motiv pentru care încă mai trăiesc. Mi-ar fi mult prea greu să pricep ce mi s-a întâmplat dacă nu ar exista.
Nu mai cred în lucrurile făcute doar pe jumătate. Calea cea mai ușoară este îngrozitor de plictisitoare, iar cicatricile sunt interesante, pentru că spun o poveste adevărată, pentru că sunt dovada unei lupte purtate și, în cazul meu, câștigate cu greu.
Am multe cicatrici.
Când m-am întors acasă după prima operație și m-am dus la baie, unde mi-am scos tricoul, am izbucnit în plâns. Mă simțeam incredibil de tulburat. Credeam că viața mea se terminase. După vreo jumătate de oră, mi-am luat inima în dinți și i-am dat telefon dealerului meu, iar el a început să mă întrebe ce probleme am, de parcă ar fi fost preot sau asistent social, nu traficant de droguri.
Acum trei zile, am făcut a paisprezecea operație, deși au trecut doar patru ani

de la prima, și din nou am plâns. Ar trebui să mă obișnuiesc cu situația, pentru că o să mai trec și prin alte operații – nu o să termin niciodată. O să am mereu intestinele unui om de nouăzeci de ani. Dar nu am plâns niciodată imediat după operație. Nici măcar o singură dată.

Și nu mi-am mai sunat dealerii – măcar atâta lucru am reușit să fac.

Am atât de multe cicatrici pe burtă, că nu trebuie decât să cobor privirea, să mă uit la ele și să înțeleg că am trecut printr-un război, un război oribil, pe care eu însumi l-am provocat. Odată, la o recepție din Hollywood – cu ținută de seară *obligatorie*, slavă Domnului –, am fost abordat de Martin Sheen, care mi-a spus:

— Știi ce le zice Sfântul Petru tuturor celor care vor să ajungă în rai?

M-am holbat la el – normal că nu știam –, iar tipul care jucase pe vremuri rolul de președinte al Statelor Unite[45] m-a lămurit:

[45] Rolul din serialul *Viața la Casa Albă* (n. tr.).

— Petru întreabă: „N-ai nicio cicatrice?“ Iar cei mai mulți răspund cu mândrie: „Nu, nu am niciuna.“ Atunci Petru se miră: „De ce nu ai? N-a meritat să lupți pentru nimic în viață?“

(Și Martin Sheen, și Pacino, Sean Penn, Ellen DeGeneres, Kevin Bacon, Chevy Chase, Robert De Niro, toți fac parte din așa-zisul „Club al Celebrităților“, iar când te întâlnești întâmplător la vreun eveniment sau în vreun aeroport, te pomenești că vedeta vine și te salută, de parcă v-ați cunoaște dintotdeauna.)

Dar cicatricile… Cicatricile alea… Abdomenul meu seamănă cu harta topografică a Chinei. Plus că *dor* al dracului de tare. Din păcate, în ultima vreme, organismul meu face mișto de mine când îi dau doar treizeci de miligrame de OxyContin, iar medicația orală nu are absolut niciun efect. Singurele care mă ajută cât de cât sunt perfuziile și evident că nu pot să le fac acasă. Prin urmare, iar trebuie să mă întorc la spital.

În ianuarie 2022, mi s-a făcut o sutură cu capse, lungă de cincisprezece centimetri. Cam așa arată viața celui care a fost binecuvântat cu marele lucru teribil. Plus că nu mă lasă să fumez, iar când nu fumez, mă îngraș – de fapt, în ultima vreme m-am îngrășat atât de mult, încât, atunci când mă uit în oglindă,

cred că mai este cineva în spatele meu.
Te îngrași când te lași de băutură. Te îngrași când renunți la fumat. Astea sunt regulile.
Mi-aș schimba oricând viața cu a oricăruia dintre prietenii mei – cu a lui Pressman, cu a lui Bierko, cu a oricăruia –, pentru că niciunul dintre ei nu a trebuit să se confrunte cu marele lucru teribil. Niciunul dintre ei nu a fost obligat să lupte o viață întreagă împotriva unui instinct autodistructiv. Aș da orice să nu fi trecut prin ce am trecut. Știu că nu mă crede nimeni, dar ăsta este adevărul.
Acum viața mea nu mai este un fiasco. Îndrăznesc să spun că, după toată nebunia asta, m-am maturizat. Am devenit mai autentic, mai adevărat. Nu mai simt nevoia de a-i face pe oameni să râdă în hohote. Nu vreau decât să ies demn din orice încăpere.
Cu speranța că nu mai am nimic de ascuns.
Acum sunt mult mai liniștit. Mult mai eu însumi. Mult mai capabil. Evident, probabil o să fie nevoie să scriu eu scenariul în caz că o să-mi doresc un rol bun și ofertant. Dar pot s-o fac. Sunt bun și am învățat să trăiesc cu mine însumi. Sunt mai mult decât bun. Nu mai trebuie să mă dau în spectacol. Sunt celebru. A venit timpul să stau cuminte și să mă bucur de asta. Să descopăr iubirea adevărată. Și viața adevărată. Nu una guvernată de teamă.
Sunt cine sunt, iar asta ar trebui să fie suficient, mereu a fost suficient. Eu am fost singurul care n-a înțeles. Dar acum înțeleg. Sunt actor, sunt scenarist. Sunt om. Un om bun. Vreau să am parte doar de lucruri bune și la fel le doresc și celorlalți. O să continui să mă lupt ca să le obțin. Există un motiv pentru care încă mai sunt aici, iar acum vreau să înțeleg care e motivul ăla.
Și o să aflu. Nu-i nicio grabă, nu-i nicio disperare. Încă trăiesc, încă îmi pasă de oameni, deci cred că ăsta este răspunsul. În fiecare dimineață, mă trezesc curios, întrebându-mă ce surprize mi-a mai pregătit viața și ce i-am pregătit eu. Este suficient ca să mă motiveze să merg înainte.
Vreau să continui să învăț. Vreau să continui să-i învăț pe alții. Ăsta e planul, dar, până atunci, vreau să râd și să mă simt bine în compania prietenilor mei.

Vreau să fac dragoste cu o femeie de care să fiu îndrăgostit nebunește. Vreau să devin tată și să-mi fac părinții mândri de mine.
Acum mă pasionează arta, așa că am devenit colecționar. Mi-am achiziționat tabloul semnat de Bansky la o licitație care a avut loc în New York. L-am cumpărat prin telefon. Nu l-am cunoscut pe acest pictor, dar aș vrea să știe că, dacă mi-ar lua vreodată casa foc, primul lucru pe care l-aș salva ar fi tabloul lui. Mă întreb dacă i-ar păsa. (Probabil el însuși ar da foc propriei lucrări.)
Deși am realizat destule până acum, simt că mai am multe de făcut, iar gândul ăsta mă motivează. Cândva, eram doar un puști din Canada, căruia mai târziu i s-au îndeplinit visurile, numai că visurile lui erau *greșite.* În loc să mă resemnez, m-am schimbat și mi-am descoperit visuri noi, visuri *bune.*
Și constant descopăr altele și altele. Se află chiar acolo, în inima unei priveliști splendide, în Valley, în sclipirile de aur ale oceanului, când soarele îi atinge valurile… Pretutindeni.
Îl văd pe Dumnezeu când un om se poartă frumos cu alt om, dar, din păcate, nu poți să oferi ceva ce nu ai, așa că în fiecare zi încerc să devin o persoană din ce în ce mai bună. Când cineva are nevoie de mine, vreau să fiu sigur că pot să fiu de folos, că pot să-mi îndeplinesc menirea pe acest pământ – menirea mea, menirea ta, menirea tuturor –, adică să ajut alți oameni.

INTERLUDIU

Partea cu fumatul

Într-o bună zi, Dumnezeu și terapeutul meu s-au întâlnit într-o ședință și au decis să facă o minune prin care să scoată din mine dorința de a lua droguri, dorință care mă tortura încă din 1996.

Terapeutul mi-a spus:

— Data viitoare când o să simți nevoia să iei OxyContin, vreau să-ți imaginezi cum ar fi să trăiești pentru totdeauna cu o pungă de colostomie.

Dumnezeu n-a spus nimic, dar nici nu trebuia s-o facă, pentru că El era Dumnezeu și știam că se afla acolo.

După ce purtasem o pungă de colostomie timp de nouă luni nesfârșite, vorbele terapeutului meu m-au marcat puternic. Când simți din plin ce zice un om, cea mai înțeleaptă decizie este să iei măsuri imediate. Ce mi-a spus el atunci a întredeschis o fereastră, iar eu am reușit să mă strecor pe acolo. De cealaltă parte se afla viața fără OxyContin.

Următorul pas după OxyContin este heroina, cuvânt care m-a înspăimântat întotdeauna. Și bine că a fost așa, pentru că spaima asta cu siguranță mi-a salvat viața. Mă temeam că o să-mi placă atât de mult drogul ăla, încât o să-l iau întruna, până o să mă omoare. Nu știu cum se ia heroina și nici nu vreau să aflu. Nu a fost o opțiune nici măcar în cele mai întunecate perioade ale mele. Prin urmare, dacă heroina ieșea din discuție, iar OxyContin era singurul drog pe care voiam să-l iau, înseamnă că îmi dispăruse dorința de a mă droga – nu mi-o puteam recăpăta nici dacă m-aș fi străduit. Și nu mă străduiam deloc! Mă mișcam mai ușor. Simțeam gustul libertății. Scăpasem de droguri, de problema care mă chinuia. După ceva timp, a dispărut și partea aia a mea din creier care voia cu tot dinadinsul să mă omoare. Dar nu atât de repede.

De curând, am făcut operația de care am amintit – mi-au îndepărtat hernia care îmi ieșea prin peretele abdominal. A fost extrem de dureros, așa că mi s-a dat OxyContin. Trebuie să știi că noi, dependenții, nu suntem martiri – dacă ne doare foarte tare, ni se prescriu medicamente care să calmeze durerea, numai

că cei de acolo trebuie să fie foarte prudenți, ceea ce înseamnă că flaconul nu se află niciodată în mâna mea, iar pastilele mi se administrează exact așa cum a stabilit medicul. Plus că m-am trezit și cu o nouă cicatrice pe burtă, asta de cincisprezece centimetri. Pe bune?! Mi-a explodat colonul, m-ați găurit în așa hal, că puteați să băgați și o bilă de bowling acolo, iar asta e cea mai lungă cicatrice pe care o am?

Am luat medicamentul imediat după operație și mi-a dispărut durerea, dar chiar atunci s-a întâmplat altceva: am simțit cum mi se blochează din nou tractul digestiv. Oare de la sindromul posttraumatic? Atunci m-au dus repede la urgențe, unde știam că fie o să-mi dea un medicament care să mă ajute la tranzit, fie o să mă anunțe că trebuie să mă opereze imediat. De fiecare dată când făceam câte o operație de genul ăsta, era foarte posibil să mă trezesc din anestezie cu o pungă de colostomie lipită de mine. Deja trecusem de două ori prin asta, deci nu m-ar fi mirat să se întâmple iar.

Știi ce m-ar face să fiu sigur că nu o să mă trezesc niciodată dintr-o operație cu o pungă de colostomie pe viață? Dacă aș renunța complet la OxyContin. Chestie pe care o făcusem deja. Eram curat. Nici măcar nu găsesc vorbele potrivite prin care să-ți explic cât de grozav era asta pentru mine, așa că o să împrumut legendarele cuvinte ale crainicului sportiv Al Michaels de la finalul meciului de hochei de la Jocurile Olimpice din 1980, de la Lake Placid, când echipa formată doar din niște puști de facultate i-a bătut pe ruși:

— Credeți în minuni? Daaaaaa!

Nici acum nu pot să mă uit la reluările acelui meci fără să mă treacă fiori. Ăsta era momentul meu, miracolul meu.

Întotdeauna am crezut în teoria care spune că Dumnezeu nu-ți dă mai mult decât poți duce. În cazul meu, Dumnezeu mi-a dat trei săptămâni. Trei săptămâni de libertate, după care m-a pus să trec printr-o altă încercare, una nouă și foarte grea.

Ignorasem problema. Mă prefăceam că nu exista sau că avea să dispară peste noapte.

În ultima vreme, începusem să aud un șuierat astmatic când mă duceam la

culcare. Uneori era destul de puternic și mă împiedica să adorm, alteori era mai stins, dar dura mai mult. M-am decis să mă duc la un control, ca să aflu despre ce era vorba, pentru că Dumnezeu credea că sunt pregătit pentru asta. Însă eram extrem de îngrijorat. Speram din tot sufletul să fie doar o bronșită sau ceva ce se putea trata cu antibiotice, dar, în realitate, mă temeam de ce era mai rău.

Pneumologul meu avea programările făcute deja pentru o săptămână, așa că am avut parte de șapte nopți în care m-am simțit cumplit de singur și de vulnerabil, ascultând sunetele alea înfiorătoare pe care le scoteam. Săptămâna aia a trecut îngrozitor de greu. Câteodată mă ridicam și fumam o țigară, sperând că așa avea să-mi dispară șuieratul. Mda, nu am zis niciodată că aș fi vreun geniu.

Până la urmă, a venit și ziua consultului și, alături de omniprezenta Erin, m-am dus să fac testul de respirație. Vreo două minute am respirat cât de tare am putut într-un tub, apoi mi s-a spus să aștept rezultatul în cabinetul doctorului. I-am cerut lui Erin să stea cu mine, fiindcă îmi era teamă că o să primesc niște vești foarte proaste. Să nu uităm totuși că ne așteptam la o infecție a bronhiilor. Gândindu-mă la miracolul petrecut din urmă cu trei săptămâni, mi-am dat seama că nu mai aveam unde să mă ascund dacă erau vești îngrozitor de proaste.

După destul de mult timp, a apărut și doctorul, care s-a așezat și m-a anunțat (pe un ton destul de nonșalant, mi s-a părut mine, având în vedere cât de gravă era problema) că anii de fumat îmi afectaseră foarte tare plămânii și că, dacă nu renunțam la țigări – chiar atunci – aveam să mor la șaizeci de ani. Cu alte cuvinte, nu conta deloc dacă aveam bronșită.

— Nu, ai ceva mult mai grav, a spus doctorul. Dar bine că am descoperit la timp și, dacă te lași de fumat, poți să trăiești peste optzeci de ani.

Șoc, spaimă, recunoștință că descoperisem problema la timp – astea erau gândurile și emoțiile care mi se învârteau prin cap când am ieșit din cabinet și ne-am dus la mașină. Am stat acolo câteva minute, dorindu-mi ca mașina în care ne aflam să fi fost un DeLorean, o mașină a timpului, ca să ne putem

întoarce în 1988, anul în care aș fi putut să împiedic obiceiurile alea nocive să-mi nenorocească viața.
Habar n-am cum, dar am reușit să mă arăt optimist.
— Păi, am spus eu, nici nu-i mare scofală. O să fumez azi, toată ziua, iar mâine-dimineață la șapte o să renunț.
Mă mai lăsasem de fumat și înainte, nouă luni nu pusesem țigară în gură, dar a fost cumplit. Erin – care este cea mai drăguță persoană din lume – a zis că se lasă și ea de fumat odată cu mine.
Inițial, mi s-a permis să fumez țigări electronice, dar doar o perioadă scurtă. Parcă într-o clipă s-a făcut dimineață. La ora șapte, nu mai exista nici urmă de țigară în casa mea, iar eu mă agățam de dispozitivul ăla electronic de parcă ar fi fost un colac de salvare. Mi-am amintit din încercările anterioare că a treia și a patra zi sunt cele mai nasoale, dar, dacă reușeam să ajung până în ziua a șaptea, eram salvat.
Îți dai seama cât de groaznic a fost. Nu făceam nimic altceva decât să stau la mine în cameră și să trag din țigara aia electronică, așteptând să-mi treacă senzațiile alea oribile. Îmi spuneam întruna: „Am curaj. Pot s-o fac."
Ziua a șaptea a venit și a trecut, iar eu tot ca dracu' mă simțeam. Nici nu-mi venea să cred că tânjeam în asemenea hal după o țigară adevărată. În ziua a noua, n-am mai putut să rabd. Am ieșit din cameră și am spus: „Vreau o țigară." Cei care se ocupau de mine se aflau acolo ca să se asigure că nu iau droguri, nu ca să mă împiedice să fumez, așa că mi-au dat o țigară. Când îți zic acum că m-a luat cu amețeală de la primul fum, vreau să înțelegi că aproape mi-a fugit pământul de sub picioare – cam ca atunci când am mers cu Mustangul ăla roșu la Vegas.
Ultimele opt țigări fumate în noaptea de dinainte să renunț nu-mi dăduseră deloc starea asta. M-au făcut în schimb să mă simt ca un rahat și să mă scap pe mine de frică. (Știu că nu se cade, dar am folosit intenționat și cuvântul „rahat", și expresia care tot la „rahat" te duce cu gândul, doar ca să înțelegi mai bine în ce stare eram.)
Aveam cincizeci și doi de ani și, dacă ai citit tot ce am scris până acum, știi deja

că planul meu era ca următoarea parte a vieții mele să fie una deopotrivă lungă și bună. Prin urmare, m-am străduit din răsputeri! Am zăcut în pat și nu am fumat nouă zile.
Am reușit să mă las de toate drogurile posibile, dar îmi era imposibil să renunț la țigări? Faci mișto?!
S-a ajuns la concluzia că trecerea de la șaizeci de țigări pe zi la zero fusese prea dură pentru mine și că o să trebuiască să renunț treptat la fumat, până când o să se pună la cale un plan mai bun de acțiune. În următoarele câteva zile, am reușit să ajung de la șaizeci la zece. Destul de bine, dar să nu uităm că era în joc viața mea și trebuia să ajung cât mai repede la zero. Din păcate, toate eforturile mele de a scădea sub zece țigări pe zi s-au dovedit a fi zadarnice.
Intră în scenă Kerry Gaynor, remarcabil specialist în hipnoză. Mai apelasem la el ca să mă ajute să renunț la fumat, dar nu funcționase. Însă acum era o cu totul altă situație. În ziua aia, în fața lui Kerry Ganyor se afla un om disperat, care voia cu tot dinadinsul să nu mai fumeze. Pe bune că voiam să mă las de țigări – futu-i, trebuia neapărat să mă las! Nu cunosc dragostea adevărată. Încă nu mi-am privit în ochi propriii copii. Plus că emfizemul pulmonar este ceva absolut îngrozitor și dureros, care te duce la moarte sigură, plus că, până atunci, trebuie să cari după tine masca, tubul și butelia cu oxigen. „Salut, eu sunt Matthew Perry, bănuiesc că ai făcut deja cunoștință cu masca mea de oxigen.“
Dar oare se lăsa hipnotizată o minte atât încurcată? Aveam mereu tot felul de gânduri stranii, de halucinații auditive… Deci, dacă eu nu sunt în stare să-mi controlez mintea, cum ar putea s-o facă un hipnotizator? Îmi plăcea la nebunie să fumez – au fost zile când fumatul era singurul motiv pentru care mai trăiam –, de fapt, uneori nici nu dormeam noaptea doar ca să fumez în continuare. Plus că numai asta îmi rămăsese. Fără fumat, aș fi fost obligat să mă confrunt cu mine însumi. Mă lăsasem definitiv de băut când mă vizitase Dumnezeu în bucătărie. Recent, renunțasem la droguri pentru totdeauna, fiindcă mă speriase teribil punga aia de colostomie. Chiar am zis asta, nu? Dar ce era de făcut? De ce să te zbați pentru ceva dacă nu mai poți să fumezi?

N-am pornit cu dreptul. Am ajuns la adresă, am sunat la ușă, mi-a deschis o persoană drăguță, iar eu am spus:
— Bună ziua! Am stabilit o întâlnire cu Kerry. Este aici?
Kerry nu era acolo, fiindcă greșisem adresa. Mă întreb oare ce-o fi zis omul ăla când i-a sunat Chandler Bing la ușă…
Cinci case mai încolo, Kerry mă aștepta în prag. Eram îngrozit – urma să-mi pierd și ultimul sprijin, ca să nu mai spun că-mi atârna viața de un fir de ață.
Cabinetul lui Kerry nu era chiar așa cum îmi imaginasem eu că ar trebui să arate locul de muncă al celui mai bine plătit hipnotizator din lume – era dezordonat și plin de tot felul de hârtii, de fotografii și de mesaje antifumat.
Ne-am așezat, iar el și-a început prelegerea cu „fumatul este dăunător“ – da, da, am mai auzit asta. Hai să ne întoarcem la oile noastre.
I-am explicat cât de gravă era situația, iar el mi-a spus că o să fie nevoie de trei ședințe – chipurile, eram un caz special. După ce am terminat discuția, m-am întins, iar el mi-a indus starea de hipnoză vreo zece minute.
Evident că n-am simțit nimic.
Trebuie să fumezi între ședințele de hipnoză, chestie pentru care am fost profund recunoscător, dar, ca să-i ușurez munca lui Kerry și din milă pentru plămânii mei, m-am rezumat la zece țigări pe zi. (Oricine poate fuma câte trei pachete zilnic, așa cum am făcut eu, însă în realitate nu ai nevoie decât de zece țigări ca să obții nicotina după care tânjește organismul tău. Pe celelalte cincizeci le fumezi din obișnuință.)
În a doua ședință de hipnoză, Kerry a apelat la toate strategiile pe care le știa ca să bage frica în mine. Numai un naiv ar putea crede că următoarea țigară n-o să-l omoare. (Nu credeam asta.) Aș fi putut să fumez una chiar acum, să fac infarct și, fără nimeni primprejur care să sune la Urgențe, să mor singur. Următoarea țigară ar fi putut să-mi blocheze plămânii pentru totdeauna și, astfel, să fiu nevoit să trăiesc tot restul vieții târând după mine o butelie cu oxigen, respirând doar prin tubul din nas. (Mi-am zis atunci: *Chestia asta-i mai nasoală decât o pungă de colostomie,* dar am păstrat gândul doar pentru mine.)
Ce-mi doresc – să fumez o țigară sau să mai pot să respir mâine-dimineață? (La

întrebarea asta știam deja răspunsul.)
Înainte să mă hipnotizeze a doua oară, am încercat să-i explic ce minte încurcată și problematică am.
— Nu prea cred că o să fii în stare să mă hipnotizezi, l-am avertizat eu.
Kerry a zâmbit, dar cu un aer atotștiutor – probabil auzise cuvintele astea de o mie de ori –, apoi m-a rugat din nou să mă întind.
Eram de partea lui. Voiam să meargă treaba, însă tot nu eram convins că o să reușim. Am plecat de la el și am continuat să fumez câte zece țigări pe zi, dar parcă ceva se schimbase: fiecare țigară mă înspăimânta și mai tare decât precedenta. Bun și așa – Kerry instalase teroarea în fiecare fum pe care-l trăgeam. Da, chiar se schimbase ceva.
Apoi am ajuns la ultima ședință de hipnoză. Eram aproape. După întâlnirea aia, ar fi trebuit să nu mai fumez niciodată. I-am explicat că m-am simțit îngrozitor de fiecare dată când am încercat să mă las și că renunțatul la fumat mi se părea mai dificil decât renunțatul la droguri. Și am recurs la niște chestii de-a dreptul nebunești (cap, zid, îți amintești?) când am vrut s-o fac. Mi-e pur și simplu groază de sevraj.
Kerry m-a ascultat cu răbdare, după care mi-a spus că ajutase mii și mii de oameni să renunțe la fumat, iar toți îi mărturisiseră apoi același lucru: că au avut o oarecare stare de disconfort în primele două zile, după care totul a fost în regulă. Nu mai aveai voie să te atingi de nicotină și nici să mai tragi din țigara electronică.
I-am spus că nu asta fusese experiența mea.
— Pentru că nu ai vrut niciodată cu adevărat să te lași de fumat și nu ai făcut-o așa cum trebuie, cu ajutorul meu, mi-a zis el.
Avea dreptate. Acum chiar voiam să mă las. Nu mai aveam absolut nicio îndoială în privința asta.
Acestea fiind spuse, m-am întins din nou, iar el m-a hipnotizat. Numai că de data asta m-am simțit altfel – eram extrem de relaxat și de somnoros. Și, în timp ce Kerry se adresa direct subconștientului meu, mi-am dat seama că mintea mea nu mai opunea aceeași rezistență.

Și aia a fost.
M-am ridicat, l-am întrebat dacă-mi dă voie să-l îmbrățișez, iar el a acceptat. Când am plecat din cabinetul lui, eram nefumător. Pentru totdeauna, indiferent ce avea să se mai întâmple. Acasă deja făcuseră curățenie și aruncaseră toate produsele cu nicotină și țigările electronice (care te pot omorî la fel de repede ca țigările normale, așa zicea Kerry).
Se făcuse deja șase seara, iar datoria mea era să stau până la nouă și jumătate fără să pun țigară în gură.
Dar se schimbase ceva – nici nu voiam asta.
Prima zi a fost oarecum mai grea, la fel și a doua, după care au dispărut toate senzațiile ciudate, exact așa cum îmi spusese Kerry că o să se întâmple. N-am avut niciun simptom de sevraj. Absolut niciunul. Și nici nu-mi venea să fumez. A funcționat. Pentru mine, rămâne un mister cum de a reușit să-mi anuleze sevrajul doar prin hipnoză. Nu știu dacă așa ceva ar fi posibil din punct de vedere medical, dar nici că am de gând să întreb.
Sigur că întindeam mâna după țigări cel puțin de cincizeci de ori pe zi, însă o făceam din reflex. Și am mai observat încă ceva – dispăruse șuieratul ăla din plămâni. Kerry Gaynor îmi salvase viața și acum eram nefumător.
Un alt miracol! Adevărul este că se cam adunaseră miracolele în viața mea, ba chiar mă refeream uneori să nu mă lovească unul prea tare. În orice caz, nu mai simțeam nevoia să iau droguri și eram nefumător.
Cincisprezece zile nu am fumat. Arătam mult mai bine, mă simțeam mult mai bine, plus că nu mai făceam la fel de des pauze când jucam câte o partidă de pickleball. Mi se citea pofta de viață în ochi.
Și atunci s-a întâmplat ceva nasol. Am mușcat dintr-o felie de pâine prăjită cu unt de arahide și mi-au căzut toți dinții de sus. Da, ai citit bine, chiar *toți.* M-am dus de urgență la stomatolog. În fond, sunt actor și normal ar fi să am toți dinții în gură, nu într-o pungă din buzunarul de la blugi. Însă se întâmplase o catastrofă și era nevoie de o intervenție majoră. Stomatologul trebuia să-mi scoată toți dinții, inclusiv implanturile fixate în maxilar, și să-i înlocuiască cu unii noi. Mi s-a spus că o să mă doară vreo două zile și că îmi recomandă Advil

și Tylenol. Imediat mi-a zburat gândul la dentistul ăla sadic, magistral interpretat de Steve Martin în filmul *Prăvălia groazei.*
Și câte zile m-a durut?
Șaptesprezece.
Aș fi putut să scap de durere dacă luam Advil sau Tylenol?
În niciun caz.
Cât timp am rezistat fără să fumez o țigară?
Trei zile.
Pur și simplu nu aveam cum să suport durerea aia fără să fumez. Zici că mi se oferise un miracol, dar pe care eu l-am dat înapoi, spunând politicos: „Nu, mulțumesc, nu-i pentru mine."
Aș dori să profit de ocazie ca să adresez câteva cuvinte dentistului care s-a ocupat de mine:
— Ești un ratat, futu-te-n gură de cretin!
Ei, da, acum mă simt un pic mai bine.
După aceea, se poate spune că realmente am început să-l hărțuiesc pe Kerry Gaynor. Îi ieșeam în cale ori de câte ori puteam, după care îmi cumpăram un pachet de țigări, fumam una, iar restul pachetului îl puneam sub jetul robinetului din bucătărie. Niciodată nu l-am mințit pe Kerry – îi spuneam ce mi se întâmpla și, slavă Domnului, nu era genul de om care să lovească în cel deja căzut. Mi-am repetat toate mantrele posibile și mi s-a făcut o teamă cumplită de fumat – cu fiecare fum, teama se făcea tot mai mare.
Însă tot fumam.
Nu îmi revenise dezgustul față de nicotină. Trebuia de fiecare dată să contracarez pofta de tutun, adică să mă îndop cu struguri congelați și să alerg douăzeci de minute pe bandă ori de câte ori îmi doream o țigară. Îmi și imaginam un om ajuns la doar patruzeci și cinci de kilograme după atâtea exerciții, spunând pe un ton pițigăiat: „Of, Doamne, ce n-aș da acum pentru o țigară!"
Țigările electronice nu intrau în discuție. Nici plasturele antifumat. Și nici minciuna. (La ce bun?!) Aș rezista doar vreo patru zile, după care m-aș apuca

din nou de fumat și am lua-o de la capăt.
Însă nu mă dau bătut, nu pot să mă dau bătut. *Am avut o viață atât de nasoală, merit să fumez. Am scris un scenariu, normal că merit să fumez.* Toate gândurile astea trebuiau alungate imediat, pentru că nu făceau decât să-i ofere speranță dependentului.
Atunci mi-a venit ideea genială de a mă programa la Kerry două dimineți la rând – evident că nu puteam să fumez dacă știam că urma să mă întâlnesc cu el a doua zi. A fost o noapte grea, dar nu era ceva străin de mine, mai avusesem, iar de dimineață am putut să intru în cabinetul lui ciudat, știind că reușisem să mă abțin și pregătit pentru scurta noastră discuție, urmată de ședința de hipnoză.
Îl cunoșteam deja atât de bine, încât aș fi putut să interpretez rolul lui într-un film. Sau am fi putut schimba rolurile – în cazul ăsta, eu i-aș fi oferit un păhărel din plastic albastru, plin cu apă călduță. Dar, revenind, eram în a doua zi (bine că reușisem să ajung și până aici). M-a hipnotizat, m-a speriat din nou și m-a expediat de acolo, spunându-mi că m-a programat iarăși peste o săptămână. Când am ajuns acasă, mi-am pus la punct un program foarte încărcat, fiindcă nu trebuia cu niciun chip să mă plictisesc – plictiseala e terenul de joacă al diavolului.
Mda, plictiseala și fata aia care mi-a frânt inima când aveam treizeci de ani. Deși obișnuiam să iau zilnic câte cincizeci și cinci de pastile de Vicodin, am reușit să renunț. Așadar, nu aveam de gând să las viciul ăsta dezgustător, și rău mirositor, și liniștitor, și minunat să mă doboare. Ce-mi doream: să fumez sau să respir? Normal că voiam să respir – e un proces fiziologic minunat, pe care toți îl luăm ca atare.
Țigările deja mă îmbolnăviseră foarte tare. Știi și tu că nu sunt bune deloc. Poate ți se pare că glumesc, dar fii atent! Am revenit pe ecrane și am dovedit că încă mai sunt un actor bun (nu mai jucasem de la accident); am o carte de scris și de promovat și nu aș putea să vorbesc despre ea cu o țigară în mână.
Totodată, nu pot să mă îndop cu mâncare ca să fac față situației. „Termină cu băutul, cu drogurile, cu țigările! Uite ce-i de făcut: mănâncă în fiecare seară

câte șase prăjituri cu ciocolată!“ Nu ăsta era mesajul pe care-mi doream să-l transmit.
Și aveam un record pe care voiam neapărat să-l dobor: cincisprezece zile. Atunci aveam să fiu liniștit, fără să mai simt nevoia să fumez. Am mai trecut prin asta și pot s-o mai fac o dată: transformarea completă a unui om. Nu-l știam pe tipul ăsta, dar îmi părea oarecum simpatic și parcă încetase să se mai supună la toate chinurile iadului.
Ardeam de nerăbdare să-l cunosc!

11. BATMAN

Niciodată nu mi-am închipuit că o să ajung la cincizeci și trei de ani fără să am pe cineva alături, fără să mă joc și să mă prostesc cu niște copilași drăguți, care să fugă prin toată casa repetând aiurelile pe care eu i-am învățat să le spună doar ca să o văd cum râde pe frumoasa mea soție.

Mulți ani am crezut că nu sunt bun pentru nimeni, dar acum mi-am schimbat părerea. Ba chiar am impresia că sunt bun atât cât trebuie. Însă, când mă trezesc dimineața, în primele câteva clipe, când încă am mintea încețoșată și adormită și nu știu prea bine unde mă aflu, îmi amintesc de cicatricile de pe burtă. (În sfârșit, am și eu pătrățele, dar nu de la exercițiile fizice.) Apoi mă dau jos din pat și mă duc pe vârfuri până la baie, ca să nu o trezesc pe… Hm… Pe nimeni. Mda, sunt singur. Mă uit în oglinda de deasupra chiuvetei, sperând că o să descopăr acolo ceva care să-mi explice totul. Încerc să nu mă gândesc prea mult la toate femeile incredibile pe care le-am pierdut din cauza unei frici pe care am reușit să o înțeleg prea târziu. Încerc să nu insist asupra acestor amintiri – poți să faci accident dacă te uiți cam mult în oglinda retrovizoare. (Bine ar fi să nu intri cu mașina într-o casă.) Totuși, îmi doresc o parteneră de viață, o iubită. Nu sunt pretențios – doar să aibă în jur de 1,58 metri înălțime, să fie brunetă, cu mintea brici, nostimă și cât de cât sănătoasă la cap. Să iubească copiii. Să nu aibă nimic împotriva hocheiului. Să vrea să învețe cum se joacă pickleball.

Asta-i tot ce cer.

O coechipieră.

Dacă mă gândesc prea mult la asta, parcă văd cum începe să-mi dispară chipul. Așa îmi dau seama că a venit momentul să ies în curte ca să admir priveliștea. Dincolo de faleze, și de autostrăzi, și de centrul de meditație unde am citit lista pentru protectorul meu, dincolo de locurile deasupra cărora se rotesc pescărușii californieni, acolo se află oceanul, cu nuanțele lui de cenușiu și albastru. Mereu am crezut că oceanul reprezintă subconștientul. Este o splendoare – recife, pești în culori vii, valuri înspumate și razele soarelui –, însă există acolo și ceva mai

întunecat – rechini, alți pești răpitori, hăuri fără fund, pregătite să înghită vasele de pescuit mai șubrede.
Imensitatea lui mă calmează, imensitatea și forța pe care le impune. Nu are început și nici sfârșit. Este atât de puternic, încât poate susține uriașele nave petroliere. Suntem nimic în comparație cu grandoarea lui. Ai stat vreodată pe malul oceanului, încercând să oprești un val? Trece peste tine, indiferent ce ai face. Oricât de mult ne-am strădui, oceanul ne amintește mereu că suntem neputincioși în fața lui.
De cele mai multe ori, când privesc oceanul, mă simt cuprins de dor, dar și de liniște, de un sentiment de recunoștință, de o înțelegere mai profundă a tuturor încercărilor prin care am trecut și a locului din viață unde am ajuns.
În primul rând, am capitulat, dar am capitulat în fața învingătorilor, nu am rămas de partea celor învinși. Nu mai sunt prins într-o luptă imposibil de câștigat cu drogurile și cu alcoolul. Nu mai simt nevoia să-mi aprind țigara dimineața la cafea. Mă simt mai curat. Mai proaspăt. Prietenii și rudele mele au observat asta – spun că am o strălucire pe care nu au mai văzut-o înainte.
În anexa de la sfârșitul Marii Cărți a Alcoolicilor Anonimi, intitulată „Experiența spirituală“, am citit asta:
„Se întâmplă destul de des ca prietenii unui nou-venit în rândurile AA să-și dea seama înaintea lui că acesta s-a schimbat.“
În dimineața asta, la fel ca în fiecare dimineață când ies în curte, mă simt ca un nou-venit. Sunt plin, sunt încărcat de toate „schimbările“ prin care am trecut – nu mai beau, nu mai iau droguri, nu mai fumez… În timp ce stau acolo, ținând într-o mână cana de cafea, privind în zare valurile oceanului, simt că și în sufletul meu se ridică un val.
Al recunoștinței.
Pe măsură ce lumina zilei devine tot mai intensă, iar argintiul oceanului se transformă într-un turcoaz discret, valul de recunoștință continuă să crească în mine, până când în el se conturează chipuri, întâmplări și fragmente din viața mea tumultuoasă.
Sunt nespus de recunoscător pentru că încă trăiesc, pentru că am o familie

iubitoare – nu reprezintă totul pe lume, dar cred că e cel mai bun și mai important lucru. Acolo, în spuma valurilor care se sparg, văd chipul mamei mele și mă gândesc la dăruirea ei, atât de greu de cuprins în cuvinte, la capacitatea ei de a gestiona momente de criză, de a prelua inițiativa și de a îndrepta lucrurile. (Keith Morrison mi-a zis odată: „În toți cei patruzeci de ani de când sunt cu mama ta, mi-am dat seama cât de mult te iubește, că tu ai fost și o să fii mereu pe primul loc în viața ei. Se gândește întruna la tine. Cu ceva timp în urmă, în 1980, când relația noastră a devenit mai serioasă, mi-a spus ceva ce nu am uitat niciodată: «Nu o să permit niciunui bărbat să intervină între mine și Matthew – el o să fie întotdeauna cel mai important om din viața mea și trebuie să te împaci cu ideea asta.»“ Este adevărat – nu a existat niciun moment în care să nu fi simțit dragostea ei. Chiar și atunci când lucrurile nu mergeau prea bine între noi. Dacă pățesc ceva nasol de tot, tot pe ea o sun prima.) Zăresc și chipul incredibil de frumos al tatălui meu și mi se pare firesc să-l văd și în calitate de tată, și în calitate de marinar al reclamelor la Old Spice, cu toate că imaginea asta s-a estompat de multă vreme, ajungând acum doar un punct vag la orizont. Mă gândesc oare cum au suportat ei să stea împreună în aceeași încăpere, pe când eram foarte bolnav, oare cât de multă dragoste trădează gestul ăsta al lor. Nu erau făcuți să fie împreună. Acum înțeleg. Prin urmare, aș dori să mi se înapoieze toate monedele pe care le-am aruncat în fântâni, dorindu-mi să-i văd din nou împreună. Amândoi au avut noroc și s-au căsătorit cu persoanele care le erau sortite.

Chipurile surorilor mele și ale fraților mei vin după cele ale părinților, și fiecare radiază, fiecare îmi zâmbește, nu doar atunci când sunt pe patul de spital, dar și în Canada sau în Los Angeles, când încercam să-i fac să râdă. Nu mi-au greșit niciodată, nici măcar unul dintre ei, și nu mi-au întors niciodată spatele. Niciodată. Imaginează-ți o astfel de dragoste.

Mai puțin profunde, dar la fel de emoționante sunt imaginile care se întrezăresc în apele învolburate: echipa de hochei LA Kings câștigând Stanley Cup în 2012, cu mine stând în rândul șapte și zbierând la fundași să-i împingă pe adversari în mantinele. Gândul meu egoist a fost că Dumnezeu i-a ajutat să

treacă de meciurile de baraj într-un an în care au avut la dispoziție doar câteva zile să se pregătească. Tocmai ieșisem dintr-o relație lungă și sunt sigur că LA Kings s-a bucurat de o reușită fiindcă Dumnezeu a zis: „Uite, Matty, care-i chestia: știu că o să ai o perioadă grea, așa că îți fac un cadou care să te țină ocupat vreo trei luni, timp în care o să te distrezi la maximum și o să te simți mai bine.“ Chiar așa a și fost – după ce au trecut de meciurile de baraj ca niște îngeri răzbunători, au ajuns să joace în finală contra echipei Devils, din New Jersey, iar acel ultim meci, disputat la Staples Center, a fost câștigat la o diferență mare de scor, așa cum nu se mai văzuse în ultimii douăzeci de ani într-o finală de Stanley Cup. LA Kings conduceau cu patru la zero când mai era doar un minut din a doua repriză. Am fost la fiecare meci, ba chiar mi-am luat prietenii și ne-am dus cu avionul acolo unde se țineau partidele din deplasare.

În timp ce dispare sub apă imaginea patinoarului unde joacă echipa mea preferată, apar alte chipuri: frații Murray, vechii și dragii mei prieteni, împreună cu care am creat un nou mod de a vorbi și care, mai apoi, a ajuns la inimile multor milioane de telespectatori. Craig Bierko, Hank Azaria, David Pressman… Pe vremuri, râsul lor era singurul drog de care aveam nevoie. Dar poate că nu i-aș fi cunoscut niciodată și nu aș fi ajuns nicăieri dacă nu ar fi fost Greg Simpson, profesorul care m-a distribuit în piesa aia de la liceu. Prima piesă în care am jucat. Nu știi niciodată încotro poate să te ducă o chestie aparent neimportantă… Probabil că lecția pe care ar trebui s-o învățăm cu toții este următoarea: profită de absolut orice ocazie, că nu știi de unde sare iepurele. Din apă iese ceva miraculos. Închid ochii, inspir adânc, îi deschid și văd că sunt înconjurat de prietenii mei din serialul *Friends* (fără de care probabil aș fi jucat rolul principal într-un serial care s-ar fi numit *No Friends)*: Schwimmer, care ne-a învățat să rămânem uniți, deși el ar fi putut să-și vadă propriul interes și să ia mai mulți bani decât noi, dar care în schimb a hotărât că suntem o echipă și a negociat în așa fel încât să primim fiecare câte un milion de dolari pe săptămână; Lisa Kudrow – nicio altă femeie de pe lume nu m-a făcut vreodată să râd atât de mult. Courtney Cox, care a demonstrat Americii că o

femeie atât de frumoasă se poate căsători cu un tip ca mine. Jenny, care mi-a permis în fiecare zi să mă uit două secunde în plus la ea. Matt LeBlanc, care a primit singurul personaj din serial fără sare și fără piper, dar pe care l-a transformat în cel mai amuzant dintre toate. Pe oricare dintre ei îi pot suna oricând. La reuniune, am plâns mai mult decât toți, pentru că știam cu ce problemă mă confruntasem atunci, iar recunoștința care mă copleșea era la fel de intensă ca asta pe care o simt acum. În spatele personajelor principale se afla o întreagă echipă: producători, scenariști, ceilalți actori, spectatorii din studio, atât de multe fețe contopite într-un singur chip al bucuriei. Marta Kauffman, David Crane și Kevin Bright, fără de care *Friends* ar fi fost un film mut („Poate să *fie* mai mut de atât?") Și fanii, atât de mulți fani care s-au îndrăgostit de serial și care i-au rămas fideli până astăzi – îi văd cum se uită și acum la mine, de parcă încă aș fi pe platoul 24 din Burbank. Râsul lor, care m-a motivat enorm, încă răsună prin canioane, ajungând la mine chiar și după atâția ani… Mă gândesc la toți îngerii păzitori pe care i-am avut, la toți supraveghetorii atenți și la toți doctorii care m-au ajutat să nu clachez în cea mai grozavă meserie din lume.

Mă uit la ocean și șoptesc:

— Poate nu sunt totuși atât de rău.

Apoi intru în casă să-mi mai pun niște cafea.

Înăuntru o găsesc pe Erin – este mereu acolo când am nevoie de ea. Nu-i spun la ce m-am gândit, dar văd în ochii ei că are o oarecare idee. Alege să tacă, fiindcă așa fac prietenii buni. Erin, Erin, Erin… Mi-a salvat viața în centrul ăla de dezintoxicare, când mi-a explodat colonul, și încă o salvează în fiecare zi. Cine știe ce m-aș fi făcut fără ea. Oricum, nici nu vreau să aflu. Îmi dau seama că moare după o țigară, dar nu cedează. E minunat să ai un asemenea prieten, dispus să renunțe la așa ceva doar pentru tine.

Soarele a ajuns în înaltul cerului și este o zi perfectă, așa cum doar în Southern California poate să existe. În zare se văd niște ambarcațiuni și, dacă mă uit atent, jur că niște surferi plutesc pe apele calme. Iar recunoștința continuă să mă copleșească, cu și mai multă intensitate acum, când alte chipuri îmi apar în

față: personaje din filmele mele preferate, făcute de Woody Allen, sau din serialul *Naufragiații*, Peter Gabriel, Michael Keaton, John Grisham, Steve Martin, Sting, Dave Letterman (care m-a invitat primul în emisiunea lui), Barack Obama (cel mai inteligent om cu care am stat vreodată de vorbă). În adierea brizei, aud varianta pentru pian a cântecului *New York, New York*, compus de Ryan Adams, de la Carnegie Hall, pe 17 noiembrie 2014. Îmi dau din nou seama cât de norocos sunt că am meseria asta, în care nu doar că am reușit să cunosc oameni extraordinari, dar am fost capabil și să am impact asupra altora, la fel cum are impact asupra mea un cântec precum *Don't Give Up,* al lui Peter Gabriel (nu vreau să discut aici despre clipul video în care o îmbrățișează pe Kate Bush; mi se pare prea mult). Când mă gândesc la toți actorii care merg la noroc, văd chipul lui Earl Hightower – varianta lui bună, nu aia rea –, care este imediat înlocuit de chipul actualului meu protector, Clay, care m-a liniștit de atât de multe ori. Mă gândesc la toți doctorii și asistentele de la UCLA Medical Center, care mi-au salvat viața. Acum nu mă mai primesc în spitalul ăla, pentru că ultima dată m-au prins fumând înăuntru. Vreau să-i mulțumesc lui Kerry Gaynor, că m-a ajutat să mă las de țigări. Iar în spatele tuturor deslușesc fantoma lui Bill Wilson, care a înființat asociația Alcoolicii Anonimi, salvând astfel milioane și milioane de vieți, asociație care refuză vehement să lovească în cel căzut și care mi-a arătat calea spre lumină. Le sunt recunoscător stomatologilor… Ba nu, stai puțin, nu pot să sufăr stomatologii.

De undeva din spate, de pe culmea colinei, se aude râsul unor copii – sunetul meu preferat. Iau paleta de pickleball de pe masa din curte și exersez câteva lovituri. Nici nu auzisem de pickleball până de curând și niciodată nu mi-am imaginat că o să mă mai simt vreodată atât de bine, încât să mă pot bucura iar de vreun sport. N-am mai pus de mult mâna pe racheta de tenis, dar acest nou Matty chiar așteaptă cu nerăbdare să meargă după-amiezile la clubul Riviera și să lovească cu paleta de pickleball în mingea galbenă, din plastic.

Erin îmi întrerupe reveria.

— Matty, îmi zice ea din pragul bucătăriei, te caută Doug la telefon.

Doug Chapin este agentul meu încă din 1992 și, la fel ca alți oameni din domeniu, m-a așteptat de multe ori cu răbdare să ies din groapa în care intrasem singur. De ce m-a așteptat? Ca să joc din nou? Ca să mai scriu ceva? Cine să fi crezut atunci că mai era posibil?

Pentru că am ochii plini de lacrimi, oceanul mi se pare acum foarte îndepărtat, ca un vis. Așa că îi închid și simt o imensă recunoștință pentru tot ce am învățat, pentru cicatricile de pe abdomen, care nu fac decât să dovedească faptul că a meritat să lupt pentru viața mea. Sunt recunoscător pentru că am putut să-i ajut pe cei din jurul meu în vremuri mai neprietenoase. Și ce minunat a fost!

Prin fața mea se plimbă atâtea femei frumoase, chipurile minunatelor femei pe care le-am cunoscut și cărora le sunt recunoscător pentru că m-au însuflețit și m-au îndemnat să devin mai bun. Prima mea iubită, Gabrielle Bober, a fost cea care a observat că am ceva și m-a trimis pentru prima oară la dezintoxicare. Îi sunt veșnic recunoscător superbei, extraordinarei Jamie Tarses, pentru că nu m-a lăsat să dispar.

Îi sunt recunoscător Triciei Fisher pentru că nu s-a dat bătută și m-a învățat să fiu un bărbat adevărat. Îi sunt recunoscător lui Rachel, pentru chipul ei fermecător. Îi sunt recunoscător asistentei din New York, care a fost o rază de lumină într-una dintre cele mai întunecate perioade ale mele. Îi sunt recunoscător chiar și celei care m-a părăsit după ce mi-am deschis sufletul în fața ei. Le sunt extrem de recunoscător tuturor femeilor superbe de care m-am despărțit doar pentru că îmi era teamă – regret nespus.

Și încă ceva – sunt disponibil.

În următoarea relație, indiferent când va fi, nu vreau să mai fac aceleași greșeli din cauza fricilor mele… Măcar atâta lucru am învățat.

Soarele este sus, pe cer, așa că trebuie să mă mut la umbră. Mă desprind cu greu de imaginea asta. Nici nu-ți imaginezi cât de mult înseamnă o asemenea priveliște pentru mine, un minor neînsoțit, care plutește pe deasupra lumii ca să-și reîntâlnească tatăl.

Dar viața merge înainte. Acum, fiecare zi reprezintă o nouă oportunitate, o

șansă dată minunilor, și speranțelor, și muncii, și progresului. Mă întreb dacă actrița aia celebră, interesată de noul meu scenariu, a acceptat deja rolul…
Mă opresc în pragul ușii. Viața mea a fost un lung șir de uși-portal, între Canada și LA, între mama și tata, între *L.A.X. 2194* și *Friends*, între abstinență și dependență, între disperare și recunoștință, între dragoste și lipsa ei. Dar învăț să am răbdare și mă obișnuiesc treptat cu gustul realității. Mă așez la masa din bucătărie și mă uit la telefon, să văd cine m-a sunat. Nu actrița celebră, dar încă mai este timp.
Așa arată acum viața mea. Și este o viață bună.
Mă uit la Erin, iar ea îmi zâmbește.
De fiecare dată când intru în bucătărie, mă gândesc la Dumnezeu, pentru că într-o bucătărie mi s-a arătat și astfel mi-a salvat viața. Acum Dumnezeu este mereu alături de mine, ori de câte ori îmi deschid mintea și sufletul în fața măreției Lui. Greu de crezut că, după toate relele pe care le-am făcut noi, muritorii, El încă nu ne-a abandonat. Și tocmai asta e ideea: dragostea învinge întotdeauna.
Dragoste și curaj, *man*, astea sunt cele mai importante. Am lăsat frica deoparte; acum merg tot înainte plin de curiozitate. Am în jurul meu un grup formidabil de sprijin, iar oamenii ăștia mă salvează în fiecare zi, pentru că m-am întors din iad. Știu cum arată. Iadul este îngrozitor și nu vreau să mai am de-a face cu el. Dar măcar acum am curaj să-l înfrunt.
Cine vreau să fiu? O să accept tot ce o să-mi rezerve viața, ca un om care s-a obișnuit în sfârșit cu gustul realității, cu bucuria de a trăi. M-am luptat împotriva gustului ăluia, *man*, Doamne, cu ce înverșunare m-am mai luptat! Dar, în final, recunoașterea înfrângerii a fost o victorie. Dependența, marele lucru teribil, este mult prea puternică și nimeni nu poate s-o învingă de unul singur, dar împreună, luptând zi de zi, o putem doborî.
Singurul lucru bun a fost că niciodată nu m-am dat bătut. Niciodată nu am ridicat mâinile, zicând: „Gata, nu mai rezist, ai câștigat.“ Ăsta este motivul pentru care acum am încredere în mine și mă simt pregătit pentru tot ce are viața să-mi ofere.

Într-o bună zi, s-ar putea să ți se ceară și ție să faci ceva important, așa că fii pregătit pentru momentul ăla. Când o să se întâmple, doar întreabă-te: *Ce ar face Batman acum?* Și exact așa să faci.

MULȚUMIRI

Vă mulțumesc tuturor: William Richert, David Crane, Marta Kauffman, Kevin Bright, Megan Lynch, Cait Hoyt, Doug Chapin, Lisa Kasteler, Lisa Kudrow, Ally Shuster, Gabrielle Allen. Îi mulțumesc din suflet extraordinarului doctor Mark Morrow. Și lui Jamie, draga, minunata Jamie, de care îmi va fi dor și pe care o voi păstra în inima mea până la sfârșitul vieții.